

Krisztussal a tűzpróbában

Írta: Gavin Anthony

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapi Adventista Egyház

**© 2022 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.**

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: Gavin Anthony

Fordította: dr. Zarka Dávid

Korrektor: Fürjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANTHONY, GAVIN

Krisztussal a tűzpróbában: bibliatanulmányok tanítói melléklettel – 2022. július, augusztus, szeptember / írta:
Gavin Anthony. – Pantelimon: Viața și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-216-0

<i>A megfeszített Teremtő</i>	4
<i>Felhívás.....</i>	6
1. A pásztor tűzpróbája	11
2. A jövő tűzpróbái	22
3. A kalitka.....	33
4. Az aranyműves arca	46
5. Fullasztó hőség.....	57
6. Teljes erővel a küzdelemben	69
7. Elpusztíthatatlan reménység	82
8. Látni a láthatatlant.....	94
9. Isten dicsőségére élni	106
10. Szelíden a tűzpróbában	117
11. Várakozni a kemencében	128
12. Meghalni, mint a mag	139
13. Krisztus a tűzpróbában	151

A megfeszített Teremtő

„Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött” (Jn 1:3, RÚF).

„Minden általa”, azaz Jézus által lett, mégis „Jézus könnyekre fakadt” (Jn 11:35, RÚF) a Szentírás szerint. A Teremtő sírt? Ráadásul „Útált és az emberektől elhagyatott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője” (Ézs 53:3). Utálták és elhagyták volna a Teremtőt, aki a fájdalmak férfja lett? Egyszer így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem” (Mt 27:46, RÚF)?

Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy Jézus a Teremtőnk és az Üdvözítőnk is egyben. Ő a keresztre feszített Isten – az emberré lett Teremtő, aki nélkülözéssel és kemény munkával szenvedte végig az életét, ami egy római kereszten ért véget.

Teremtőnk, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17:28), úgy szenvedett emberként, ahogyan azt egyikünk sem tapasztalhatja. Mi egyedül a saját gyászunkat és bánatunkat érezhetjük, Ő viszont a kereszten „a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta” (Ézs 53:4, RÚF) – mindet. Ez a világmindenség történetének legnagyobb tette.

A következő néhány hónapban ezen a háttéren (amint a keresztre feszített Isten felsejlik felettünk) igyekezzünk jobban megérteni a felfoghatatlant: a saját szenvedésünket, a keresztyényekét, azokét, akik Krisztusnak adták az életüket. Nem állítjuk, hogy van válaszunk minden kérdésre, vagy akár a legtöbbre. Csupán azt mondjuk, hogy „az Isten szeretet” (1Jn 4:8). Bár sok minden megtörténik, mindezek ellenére bízhatunk Istenben, és valóban növekedhetünk kegyelem által, bármilyen fájdalmas is a folyamat.

Ebben a negyedévben azt vizsgáljuk meg Isten Szavának tanulmányozása közben, miként néztek szembe hús-vér emberek erős hittel a csüggedéssel, árulással, csalódással, veszteséggel és bántalmazással (ismerősen cseng?). Hogyan viselték el a helyzetet? Mit tanultak meg abból? Nekünk mit taníthat az ő példájuk?

Miközben ezeket az embereket, a tapasztalataikat, a küzdelmeiket és a hitpróbáikat figyeljük (ami hasonlíthat a sajátunkra), azt mindig a kereszt háttérének fényében kell tennünk. Ne feledjük, hogy mindig, ki mivel néz szembe, Jézus Krisztus, a Teremtőnk és Megváltónk még rosszabbat élt át!

Istenünk szenvedő Isten. Még Albert Camus is, akit aligha nevezhetnénk kereszténynek, megértette a kereszt és a szenvedő Isten gondolatainak egyes következményeit: „A golgotai éjszaka kiemelkedően fontos esemény az emberiség történelmében, mert annak árnyékában Isten lett minden hagyományos előjogáról és az utolsó cseppig kiitta a halál gyötrelmét – így a csüggedést is beleértve” (Albert Camus: *A lázadó*. New York, 1991, Vintage International, 33. o.). Vagy amint Ellen G. White fogalmazta meg: „A kereszt kinyilvánítja tompult érzekeink számára azt a fájdalmat, amit a bűn kezdettől fogva okozott Isten szívének” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Nevelés. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 261. o.)!

E tanulmányok nem minősülnek teodiceának, azaz nem kísérlik meg igazolni Istent a gonoszossággal szemben. Ehelyett amint már mondtuk, kifejezik a törekvésünket, hogy képesek legyünk feldolgozni a szenvedést, amivel mindannyian elkerülhetetlenül találkozni fogunk a világunkban, ahol olyan könnyen jön a bűn, mint a lélegzetvétel. Igyekszünk bemutatni, hogy a fájdalom, a szenvedés és a veszteség nem azt jelenti: Isten elhagyott volna bennünket. Inkább arról van szó, hogy még hívőként is osztoznunk kell a bukott emberiség közös sorsában. A mi helyzetünk viszont annyiban tér el, hogy Jézus és az általa kínált reménység útján tartalmat és célt találhatunk abban, ami amúgy tartalmatlannak és céltalannak tűnik. Mindeközben még akkor is, ha nem látjuk, hogyan lehetséges, bízhatunk az ígéletben, hogy „*akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál*” (Róm 8:28, RÚF) – szeretik Istent, aki bár mindent a saját kezével alkotott meg, mégis mindent elszenvedett (és éppen ezért szeretjük)!

*Gavin Anthony, a negyedévi tanulmány szerzője
Sri Lankán nőtt fel misszionárius családban. Lelkészként
dolgozott Angliában, e tanulmányok megírása idején
Izlandon szolgált egyházterületi elnökként.*

Felhívás

Az adventista misszió feltartóztathatatlan. A Hetednap Adventista Egyház az Egyesült Államokban jött létre 1863-ban, az amerikai polgárháború közepetáján, Romániában pedig a modernkori történelem legnagyobb járványának vége felé, 1920-ban.

Országunkban napjainkban a keresztség által adventistává vált személyek évenkénti száma hozzávetőleg egyenlő a gyülekezetek és a csoportok számával, azaz évente átlagban gyülekezetenként egy keresztséggel számolhatunk.

A vég idején „megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan” (Dán 12:10), az Úr Jézus erejével elmennek és tanítványokká tesznek sokakat, megkeresztelvén és tanítván őket (Mt 28:19).

Mindezeket figyelembe véve ebben a negyedévben, jobban mint bármikor, Isten teljes elköteleződésre hívja az egyház szolgálóit, lelkipásztorait, presbitereit, bizottsági tagjait, a Szombatiskola vezetőit és tanítóit, valamint az Adventista Egyház minden hívő tagját, tapasztalattól vagy kortól függetlenül, hogy tanítsanak és kereszteljenek.

Amennyiben a következő hónapokban minden lelkipásztor és presbiter legalább egy lélekért személyes szolgálatot végezne, a keresztségek száma megkétszereződne, ezrek csatlakoznának a meglévő tanítványokhoz, és az egész egyház megújulna erejében.

Ha a következő hónapokban a Szombatiskola minden szolgálója és tagja kitartóan dolgozna felebarátai üdvösségéért, országunk nagy változáson menne keresztül.

**És keresék közülük valakit,
aki falat falazna,
és állana a törésen
én előmbe az országért.**

(Ezékiel 22:30)

**Igyekezzél, hogy Isten előtt
becsületesen megállj,
mint oly munkás,
aki szégyent nem vall.**

(2Timótheus 2:15)

Isten felhívást intéz hozzánk. A jó és a gonosz közötti nagy harcban az Úr minden nap megküzd a lelkekért. Isten határozott választ, mérhető eredményeket vár el tőlünk (Lukács 19:11–28).

„Nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg... ha találtok-e egy embert, ha van-e valaki, aki igazán cselekszik” (Jeremiás 5:1).

*Daniel Brânzan,
Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztály*

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk érettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak napenkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreit a következő weboldalról tölthetjük le: www.resurse.adventist.pro. A videoállományban értékes, gyakorlatba átültethető missziós ötleteket találhatunk.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Július

- 1 5Mózes 10
- 2 5Mózes 11
- 3 5Mózes 12
- 4 5Mózes 13
- 5 5Mózes 14
- 6 5Mózes 15
- 7 5Mózes 16
- 8 5Mózes 17
- 9 5Mózes 18
- 10 5Mózes 19
- 11 5Mózes 20
- 12 5Mózes 21
- 13 5Mózes 22
- 14 5Mózes 23
- 15 5Mózes 24
- 16 5Mózes 25
- 17 5Mózes 26
- 18 5Mózes 27
- 19 5Mózes 28
- 20 5Mózes 29
- 21 5Mózes 30
- 22 5Mózes 31
- 23 5Mózes 32
- 24 5Mózes 33
- 25 5Mózes 34
- 26 Józsué 1
- 27 Józsué 2
- 28 Józsué 3
- 29 Józsué 4
- 30 Józsué 5
- 31 Józsué 6

Augusztus

- 1 Józsué 7
- 2 Józsué 8
- 3 Józsué 9
- 4 Józsué 10
- 5 Józsué 11
- 6 Józsué 12
- 7 Józsué 13
- 8 Józsué 14
- 9 Józsué 15
- 10 Józsué 16
- 11 Józsué 17
- 12 Józsué 18
- 13 Józsué 19
- 14 Józsué 20
- 15 Józsué 21
- 16 Józsué 22
- 17 Józsué 23
- 18 Józsué 24
- 19 Bírák 1
- 20 Bírák 2
- 21 Bírák 3
- 22 Bírák 4
- 23 Bírák 5
- 24 Bírák 6
- 25 Bírák 7
- 26 Bírák 8
- 27 Bírák 9
- 28 Bírák 10
- 29 Bírák 11
- 30 Bírák 12
- 31 Bírák 13

Szeptember

- 1 Bírák 14
- 2 Bírák 15
- 3 Bírák 16
- 4 Bírák 17
- 5 Bírák 18
- 6 Bírák 19
- 7 Bírák 20
- 8 Bírák 21
- 9 Ruth 1
- 10 Ruth 2
- 11 Ruth 3
- 12 Ruth 4
- 13 1Sámuel 1
- 14 1Sámuel 2
- 15 1Sámuel 3
- 16 1Sámuel 4
- 17 1Sámuel 5
- 18 1Sámuel 6
- 19 1Sámuel 7
- 20 1Sámuel 8
- 21 1Sámuel 9
- 22 1Sámuel 10
- 23 1Sámuel 11
- 24 1Sámuel 12
- 25 1Sámuel 13
- 26 1Sámuel 14
- 27 1Sámuel 15
- 28 1Sámuel 16
- 29 1Sámuel 17
- 30 1Sámuel 18

június 25 – július 1.

A pásztor tűzpróbája

Szombat délután

Alapige: „Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az Ő nevéért” (Zsolt 23:3).

Sophie nekidőlt a hálószoa ajtajának, és leült a padlóra. Gyorsan eleredtek a könnyei, egy pillanat se telt el, máris zokogott. „Hogy tehette? Hogy tehette!” Olyan hírt kapott, amitől megszakadt a szíve. Valaki, akit a barátjának hitt, tisztelt és akiben megbízott, szörnyű pletykát terjesztett róla, hogy aláássa az ő és a munkája jó hírét. Sophie felvette az ágyon heverő Bibliáját, és azon kapta magát, hogy a jól ismert szavakat olvassa: *„Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az Ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem”* (Zsolt 23:3-4).

„Ez nem lehet igaz!” – fakadt ki belőle. A gondolatmenet viszont cáfolhatatlannak tűnt. A zsoltárbeli Pásztor az igazság ösvényein vezette a bárányait, csak hogy az út a halál árnyékának völgye felé kanyargott. Létezik, hogy Isten fel tudja használni még a sötét völgyet, egy barát fájdalmas árulását is az igazságra való tanítására?

A hét dióhéjban: Mikor növekedtünk jobban lelkileg: könnyű, vagy nehéz időkben?

„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm” (Zsolt 23:1).

Megkértek néhány gyereket, hogy rajzolják le Istent. Mindannyian kivétel nélkül szívet is rajzoltak neki. Amikor megkérdezték őket erről, egybehangzóan azt felelték, hogy Isten a szeretet. Ilyen egyszerű.

Könnyű jól vélekedni Istenről és a céljairól, amikor minden jól megy. Ám ahogy idősebbek leszünk, az élet pedig egyre keményebb és bonyolultabb, az embereknek gyakran az Istenről alkotott képe is átalakul. Az Úr természetesen nem változik (Zsid 13:8; Jak 1:17), mi viszont igen.

Az ószövetségi időkben élők állattartó életformája miatt a 23. zsoltár a pásztor képét használja fel arra, hogy megmutassa, hogyan gondoskodik rólunk Isten. A pásztor jelképét mind az Ó-, mind az Újszövetségben megtaláljuk. Csodálatos kép ez, ami sosem változik. Mielőtt belevetnénk magunkat a 23. zsoltárba, vizsgáljuk meg, hogyan értették a különböző bibliai írók a Pásztor munkáját és jellemét a Szentírásban!

1 Mit tanulhatunk a Pásztorról a következő versekből?

Ézs 40:11 _____

Jer 23:3-4 _____

Ez 34:12 _____

Jn 10:14-16 _____

1Pt 2:25 _____

2 Most lapozzunk a 23. zsoltárhoz! Hogyan gondoskodik a juhairól a Pásztor?

Zsolt 23:2 _____

Zsolt 23:3 _____

Zsolt 23:4 _____

Zsolt 23:5 _____

Zsolt 23:6 _____

Mit jelent nekünk a tudat, hogy van Valaki, aki gondot visel rólunk? Hogyan bátoríthatnánk ezzel a hasonlattal azokat, akiknek a küzdelmek miatt elhomályosult az istenképe?

„...az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért” (Zsolt 23:3).

Képzeljük el magunk előtt „az igazság” ösvényeit, amint a messzeségbe nyúlnak! Nem látjuk a végét, de tudjuk, hogy haza, Isten otthonába vezetnek. Látjuk, merre visznek, amikor kicsit jobban összpontosítunk? Egyes helyek tisztán kivehetők, más részeit viszont teljesen eltakarják hatalmas vagy veszélyes akadályok. Időnkét az út el-eltűnik egy lejtő miatt. Bizonyos szakaszain könnyen lehet haladni, más részek azonban nehezen járhatóak. Éppen ilyen volt Izraelnek Egyiptomból az ígéret földjére haladni, és ez a zsoltár is ugyanígy írja azt le.

3 Azonosítsuk a 23. zsoltárból azokat az állomásokat, amelyek mellett Dávid látja elhaladni a nyáját az igazság ösvényén, az Úr háza felé!

Vajon miért hívják az „igazság” ösvényeinek, vagy „igaz” (RÚF) ösvényeknek ezeket az utakat? Íme négy fontos ok: Először is azért, mert a megfelelő célhoz, a Pásztor otthonába vezetnek. Másodszor azért, mert segítenek összhangban maradni a megfelelő személlyel, a Pásztorral. Harmadszor az ösvényeken azt gyakoroljuk, hogy a helyes irányba, a Pásztor képére változzunk meg. Negyedszer pedig azért, mert arról tanúskodnak, hogy ezzel a változással dicsőítjük az Urat. Ezek az „igaz” ösvények, avagy az „igazság” ösvényei, attól függetlenül, hogy könnyű-e rajtuk menni, vagy sem.

Fontos felismernünk, hogy Isten vezetése nem feltétlenül olyan, mint egy csomag kézbesítése egy címre, sokkal több pusztán útmutatásnál és védelemnél. Amikor Isten vezeti a népét, mindig az igazságról tanítja őket, ahogy arról több bibliai példa is tanúskodik (legyen akár Ábrahám-ról szó, akit az ígéreteivel vezetett, vagy Izrael népéről, akinek a tűz- és felhőoszlop mutatta az utat).

Mennyire vagyunk a tudatában annak, hogy a Pásztor számára az igazság az elsődleges az életünkben? Hogyan változtathatnak a próbák az életünkön úgy, hogy jobban tükrözzük Krisztus jellemét?

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem” (Zsolt 23:4).

Jó lenne, ha az igazság ösvénye végig hús patakok füves partjain kanyarogna! Csakhogy nem így festi le Dávid a képet. Az út mellett ott van a halál árnyékának völgye is – amit nem nagyon szeretnénk meglátogatni. Az év egyes szakaszaiban Izrael kiapadt folyómedrein és vízmosásain váratlan villámáradások szaladhatnak végig, mindent elárasztva. Ezek a helyek jellemzően szűkek, a fényt eltakaró meredek oldalakkal. Így a „halál árnyéka” az „igen sötét árnyékot” vagy a „mély sötétséget” jelképezi.

- 4 Gondoljunk olyan időkre, amikor a „halál árnyékának völgyében” jártunk! Milyen volt? Féltünk tőle, noha tudtuk, hogy ott van a Pásztor? Melyik bibliaversek bizonyultak akkor a legértékesebbnek a számunkra? Miért?**

- 5 Hogyan kerültek a bárányok a völgybe? Vajon maguktól mentek oda, vagy a Pásztor vezette őket arrafelé? Indokoljuk meg a válaszunkat!**

Elisabeth Elliot így írt: „Akár arra a következtetésre is juthat a bárány, amelyik a halál árnyékának völgyében találja magát, hogy tévútra terelték. Pedig szüksége van arra, hogy átkeljen a sötétségen, mert így tanulhatja meg legyőzni a félelmét. Még mindig vele van a Pásztor” (Elisabeth Elliot: *Quest for Love*. Grand Rapids, MI, 1996, Revell Books, 218. o.).

Éreztük már úgy, hogy rossz úton vezettek a völgybe? Hogyan viszonyultunk ilyenkor Istenhez? Vajon miért vállalja fel a Pásztor, hogy félreismerjük Őt, amikor engedi, hogy betérjünk egy sötét völgybe?

„Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam” (Zsolt 23:5).

Elkerülhetetlen, hogy ellenségeinkbe ütközzünk az életünk során. Mihez kezdünk velük? Hánykolódtunk már valaha éjszaka ébren, ide-oda forgolódva, miközben azon morfondíroztunk, hogyan állhatnánk boszszút azokon, akik bántani akarnak bennünket, vagy igyekeznek tönkretenni a munkánkat? Nehéz lehet a keresztényeknek eldönteni, hogyan kezeljék az ellenségeiket.

- 6 Milyen ellenségeink voltak az életünk során? Hogyan viszonyultunk azokhoz, akik próbáltak fájdalmat okozni nekünk vagy a szeretteinknek? Menyire tudtuk követni Krisztus tanácsát Mt 5:44 versében, vagy Pálét Róm 12:18-21 szakaszában?** _____

Zsolt 23:5 versében Dávid érdekes módszert mutat be az ellenséggel való bánásmódra. Inkább arra figyel, amit Isten tesz érte, amivel gyakorlatilag elhomályosítja az ellenség jelenlétét, az Úr pedig lakomát készít neki.

Amikor Dávid kultúrájában egy nagy tiszteletnek örvendő vendég érkezett az ünnepre, mielőtt belépett volna a lakoma helyszínére, a házigazda megkente a fejét olajjal, ami parfümmel kevert olívaolaj volt. A vendéget ezután annyi étellel kínálták, amennyit lehetetlen egy embernek elfogyasztani.

- 7 Miként gondoskodik Isten rólunk még akkor is, amikor a völgyben járunk? Hogyan segíthet az emlékezetünkbe vésni ezt a Zsolt 23:5 versében említett három tárgy (asztal, olaj, pohár)?** _____

Pál arra emlékeztet, hogy *„nem vér és test ellen van nékiünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”* (Ef 6:12). Az ellenségeink között némelyeket látunk, de vannak olyanok is, akiket nem. Akár tetszik, akár nem, körbevettek bennünket. Ám ha a Pásztorral vagyunk, egyetlen látható vagy láthatatlan ellenség sem lophatja el tőlünk azt, amit az Úr nekünk készített.

Hogyan bánt velünk a Pásztor, amikor körbevettek minket az ellenségeink? Gondolkodjunk el ezen! Miért tudunk hálát adni még a nehézségek közepette is?

„Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig” (Zsolt 23:6).

Időnként beleesünk abba a csapdába, hogy azt hisszük, egyedül vagyunk, amikor a völgyben járunk vagy ha ellenség vesz körül. Nem érezzük mindig, hogy Isten sokat tesz értünk. Úgy gondoljuk, ha segített volna, nem is kerültünk volna ilyen helyzetbe. Dávid viszont egyértelműen nem így látja a kérdést.

8 Mi az a két dolog, amiben Zsolt 23:6 verse szerint Dávid teljesen biztos volt a megpróbáltatásai ellenére is (lásd még Ef 1:4; Zsid 11:13-15; 2Pt 1:10)?

Egyes fordítások szerint jóság és rendületlen szeretet (Isten szövetségi ígérete) „követ” minket egész életünk során. Viszont az eredeti ige sokkal határozottabb: jóság és szeretet „üldöz” egész életünk során. (Sőt, ugyanezt a héber igét találjuk például 1Móz 14:14, Józs 10:19 és 1Sám 25:29 verseiben, ahol igazán egyértelművé válik az „üldözés” gondolata.)

9 Milyen kép villan fel a fejünkben, amikor elképzeljük, hogy jóság és kiapadhatatlan szeretet „üldöz” bennünket? Vajon mit akarhatott Dávid üzeni, amikor így jellemezte Isten irántunk való szeretetét?

Megkérdőjelezhetetlen Isten életünk végéig tartó jósága és rendíthetetlen szeretete, illetve vezetésének biztossága, legyen bármilyen mély a völgy, vagy akármennyire kitartóak is az ellenségeink. Ezek a gondolatok erőt adtak Jézusnak a Golgotán, így bennünket is bátoríthatnak. Időnként azonban a szeretteink tele vannak kérdésekkel. Ilyenkor Dávidhoz hasonlóan nekünk sem az a legokosabb, ha teológiai magyarázatot próbálnánk adni Isten végtelen hatalmáról. A zsoltáros inkább azt mutatja meg a 6. versben, hogy a legjobb, ha a személyes meggyőződésünk kinyilvánításával, megerősítésével tesziünk bizonyosságot az igazságról Istennel kapcsolatban.

Istennel szerzett saját tapasztalataink alapján mivel tudnánk alátámasztani, hogy az Ő jósága és szeretete bizonyosan „üldöz” bennünket? Mivel tudnánk ezt megerősíteni a Bibliából? Hogyan beszélhetünk erről azoknak, akik számára kérdéses Isten gondviselése? Miért a kereszteszt a legnagyobb példája ennek az „üldözésnek”?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „A jó pásztor” c. fejezet.

„Akik végül győzni fognak, átélnek majd rettenetesen felkavaró és megpróbáltatásokkal teli időszakokat a lelki életükben. Viszont nem szabad elveszíteniük a bizalmukat, mert Krisztus iskolájában ez része a fegyelmezésnek, ami pedig szükségszerű ahhoz, hogy minden salak elégessen. Isten szolgálójának erővel kell kiállnia az ellenség támadásait, kegyes gúnyolódását, és felül kell kerekednie az akadályokon, amelyeket Sátán állít az útjába. [...] Viszont nem fogunk elfáradni, ha felemeljük a tekintetünket és nem lefelé nézünk, a nehézségeinkre. Hamarosan meglátjuk, amint Jézus kitarja felénk segítő karját, csak meg kell ragadnunk azt egyszerű bizalommal. Engedjük, hogy vezessen minket! Amint bízni kezdünk, reménnyel telünk meg. [...] Krisztus segít, hogy szilárd, kiegyensúlyozott, nagyszerű jellemet alakíthassunk ki. Sátán nem képes kitakarni az ilyen jellemű ember világosságát. [...] Isten nekünk adta legnagyobb ajándékát, egyszülött Fiát, hogy felemeljen, nemessé és alkalmassá tegyen minket, így ölthetjük fel az Ő tökéletes jellemét, így találhatunk otthonra országában” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*. 63–64. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: 5Mózes 4-10;
Ellen G. White: *Evangelizálás*, „A próbaév” c. alfejezet**

1. Mely gyilkosok számára lettek kiválasztva a menedékvárosok?

2. Honnan és hogyan szólt Isten a Tízparancsolatot?

3. Hogyan űzte ki Isten a népeket Izrael elől?

4. Ki az, aki nem fogad el ajándékot?

5. Milyen tanácsot adjanak az idősebb lelkipásztorok az ifjú evangéliumi munkásoknak?

Általános áttekintés

Hosszú, de nagyon jelentőségteljes utazást teszünk ebben a negyedévben, amelynek célja a szenvedés, a gonoszság és a halál megértése. A szenvedés az emberi lét külön jelenségeként tanulmányozható – tudományos vagy pszichológiai perspektívából, az érzékelés, az érzések és ezek következményei felől. A Biblia szemlélete azonban sokkal mélyebb: megmagyarázza a szenvedés eredetét, amely felmenti Istent minden felelősség alól, ami a bűn megjelenését illeti. A Biblia továbbá megmutatja, hogy Isten miként használja fel a szenvedést keretként, amelyben megtörténik átalakulásunk, nemesebbé válásunk sikerünk és örök életünk érdekében. Ha az életünket utazásként képzeljük el, a 23. zsol-tár a legjobb kiindulópont, hiszen egy ösvényről van szó benne, amely az élet emelkedőin és lejtőin vezet végig bennünket. És ami a legfontosabb: Valaki vezet minket ezen az ösvényen, és Ő nem Idegenvezető, hanem több annál: gondoskodó, szerető Pásztor. Az utazásunkkal, életünk emelkedőivel és lejtőivel kapcsolatos legfontosabb kérdések a következők: Ismerjük a Pásztort? Bízunk benne, függetlenül attól, hogy mi történik és merre vezet minket?

- 1 Nagyon fontos megértenünk, hogy az életünk kanyargós út.
- 2 Létfontosságú emlékeznünk arra, hogy ez az út nem áttekinthetetlenül, véletlenszerűen kanyarog. Isten a Vezetőnk, Irányítónk és Pásztorunk, aki megengedheti, hogy keresztülmenjünk a szenvedés és a halál völgyén, viszont nem várja el tőlünk, hogy bekötött szemmel tegyük meg ezt az utat. Megígéri, hogy a szabadulás felé vezet minket.
- 3 Semmi esélyünk túlélni a felhevült kemencék próbáját, ha nem bízunk Pásztorunkban, aki megszabadít minket.

Magyarázat

A két ösvény

Az élet egyik biblikus szemléltetése az ösvény, amely a születés pillanatát köti össze a halál pillanatával. És nem egy ösvényről van szó, hanem kettőről. Az első a jó ösvény, az igazság, feddhetetlenség, ártatlanság útja (Péld 8:20), mely életre, jólétre vezet (Zsolt 1:2–3), mivel Isten maga egyengeti azt (Péld 2:8; Ézs 26:7). A mennyei Ige vezeti azokat, akik a jó és igaz úton haladnak: világosságot szór lépteik elé, amikor sötét körülöttük az élet (Zsolt 119:105). Végül az ösvényük „világosabb

lesz a teljes délig” (Péld 4:18). Az ezen az ösvényen lépegető vándorok az élet minden területén felismerik Istent (Péld 3:5–6). Habár élethez vezető ez az ösvény, mégis keskeny és kevesen haladnak rajta (Mt 7:14). A másik alternatíva a gonosz vagy bűnös út, amely széles, és törvényszegéshez, felületes élethez, halálhoz vezet (Zsolt 1:4–5; Péld 14:12; Mt 7:13).

Isten szüntelenül szemmel tartja életünk útjait: látja, vizsgálja, mérlegeli azokat, majd figyelmeztet: „A hitetleneknek útjára ne menj, se ne járj a gonoszok ösvényén” (Péld 4:14; lásd Zsolt 1:1). Ha valaki a bűnös úton halad, Isten felszólítja, hogy térjen át a helyes útra: „Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!?” (Ez 33:11).

Két következtetés vonható le e rövid, bibliai kitérő kapcsán: 1. Mindkét út végén ismert a cél: az igazság ösvénye az életre vezet, a törvénytelenség útja pedig a halálra. Választás, döntés kérdése, hogy ki melyik úton halad. 2. Ha úgy döntünk, hogy a feddhetetlenség útján járunk, Isten megígéri, hogy utunk végén az élet vár ránk. Az erkölcsi tisztaság útja keskeny, hegyek sötét völgyein vezethet végig, amelyhez több világosságra, táplálékra, kitartásra, türelemre és erőre lehet szükség, de az igazság útjának végén világosság, boldogság és élet vár. Ézsaiás próféta által Isten megígéri a benne bízóknak, hogy ez az ösvény széles, könnyen végigjárható úttá alakul át: „És lesz ott ösvény és út, és szentség útjának hivatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, még a bolond se téved el” (Ézs 35:8).

Magyarázat

A vallás mint ösvény

Más keleti világnézetekhez hasonlóan a Biblia is a vallás fogalmát ösvényként, útként határozza meg: „És járt Énokh az Istennel... háromszáz esztendeig” (1Móz 5:22). Mikeás próféta egy olyan időről ír, amikor sokan, a világ minden részéről ezt mondják majd: „Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére [...], hogy megtanítson minket az ő útjaira [...] Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön örökké” (Mik 4:2, 5). Isten felhívást intéz az Ő népéhez, hogy „egyes és tökéletes szívvel” járjon előtte (1Kír 3:14; 9:4; Péld 10:9; Zak 3:7), s ha letérne erről az ösvényről, visszahívja őt. „Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és

nézzetek szét, és kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek!” (Jer 6:16).

Kezdetben a keresztény hitet a hit vagy az Úr „útjának” (ApCsel 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22), esetenként az „üdvösség útjának” nevezték (ApCsel 16:17). Apollós „meg volt tanítva az Úrnak útjára”, majd miután rátért erre az útra, további tanításokat kapott ez irányban (ApCsel 18:25–26). Pál apostol is a vallást, a keresztény hitet a „járással” társítja, és kitartóan hirdeti, hogy a keresztények „többé ne járjanak úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában” (Ef 4:17). János apostol is arra buzdít, hogy Isten parancsolatainak és szeretetének útján „járjunk” (2Jn 1:6).

Jézus mondta önmagáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam” (Jn 14:6). Az „út”, az „igazság” és az „élet” kombinációja a keresztény vallás három fontos tartóoszlopa. Adja magát a kérdés: Fontos a keresztény vallás? Van-e relevanciája napjainkban? Való igaz, hogy a kereszténység történelme során sok esetben találkozunk hitehagyással, visszaéléssel, csalással és vesztegetéssel, s a kereszténység számtalanszor letért a Krisztus által kijelölt útról, de ez nem jelenti azt, hogy a szentségnek nincs követendő útja. Jézus továbbra is az az út, amelyen járnunk kell, s amely biztosít minket, hogy ez az út az igazság útja, mely az élethez, az örök élethez vezet. Jézus az út tehát, de emellett Ő a Jó Pásztorunk is (Jn 10:11). Mit jelent ez? Maga a Megváltó válaszolja meg ezt a kérdést: „Én vagyok a jó pásztor, és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim” (Jn 10:14), de ismeri „a más akolból valókat” is (Jn 10:16). És még valami: Jézus lévén a Jó Pásztor, „életét adja a juhokért” (Jn 10:11): „Örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből” (Jn 10:28). Következésképpen Krisztust követni az Ő útján – szentségének ösvényén – az egyedüli és legbiztosabb út, mely az élethez vezet (ApCsel 4:12). Annak ellenére, hogy keskeny ez az út, és a hossza során próbák nehezítik az előre haladást, az egyedüli és legjobb út az élethez. Maga a Jó Pásztor vezet minket ezen az úton.

A „vallás” szóval kapcsolatos nyugati szemlélet a latin *religio*-ra vezethető vissza: *re* („újból”) + *ligare* („összekötni”, „összekapcsolni”), azaz: „újból összekötni”, „újból összekapcsolni”. Annak ellenére, hogy ezt a kifejezést a nyugati keresztény világnézet alkotta meg, a Biblia eszmeiségében is értelemmel bír, összhangban van a vallás mint út és útvonal bibliai fogalmával. Azáltal, hogy az emberiség a kárhozat útjára lépett, elveszítette a kapcsolatát Istennel. A vallás az a folyamat, amely által az

emberek és Isten között újra helyreállhat az összeköttetés. De hogyan történik mindez? Ha a vallás út vagy utazás, azt jelenti, hogy nem időtlen, az időn és történelmen kívüli jelenség, mint a pogány mitológiában vagy a filozofikus vallások esetében. A bibliai világszemlélet szerint a vallás (az emberiség és az Istenség újbóli kapcsolatba lépése) időben és térben megnyilvánuló folyamat, személyes és történelmi útvonal Isten és az ember számára egyaránt. Isten lejön hozzánk oda, ahol vagyunk: a történelembe. Egy másik különbség a pogány és a biblikus vallás között az, hogy a pogányságban az embereknek saját maguknak kell utat törniük az istenek felé, nekik kell elnyerniük jóindulatukat, kapcsolatba lépniük velük, vagy kideríteniük a titkaikat, az örök élet titkát. Ezzel szemben a Biblia vallásában Isten az, aki megnyitja előttünk az utat. Ő jön hozzánk, keresi a módját annak, hogy megmentsen minket és visszavigyen hozzánk. Tulajdonképpen Ő az Út, a Vezető és a Jó Pásztor. Végigjárja velünk az utat, azt az utat, amely újból összekapcsol minket Istennel. Ez az igaz Isten vallása, a kegyelem vallása!

Alkalmazás

- 1 Elemezd a saját életedet! Melyik úton jársz? Mit tehetsz annak érdekében, hogy megbizonyosodj: a feddhetetlenség útján haladsz, amely az örök életig vezet?
- 2 Találkoztál másokkal is azon az ösvényen, amelyen haladsz? Szembejövőkkel is? Mit tehetsz másokért, hogy ők is a Jézus útját – a Jézushoz vezető utat – válasszák?
- 3 Bízhatunk Pásztorunkban, amikor keresztülvisz minket a próbák tüzén, mivel Ő már előttünk átélte ezt a tapasztalatot. Csakhogy lényeges különbség van a Jézus által és az általunk átélt próbák között. Próbáink zömét mi magunk idézzük elő, más emberek, vagy az általánosságban vett bűnök következményei. A Pásztor tégelyét mi hoztuk létre, Ő pedig áldozatként, helyettesként vállalta magára, a megváltás cselekedetként. Hogyan segít ez az értelmezés könnyebben átvészelni a szenvedés próbáját?
- 4 Hasonlítsd össze két nemrég átélt próbádat, majd mondd el, hogyan gondoskodott rólad Isten ezekben a tapasztalatokban!

A jövő tűzpróbái

Szombat délután

Alapige: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek” (1Pt 4:12-13).

Vegy laborokban gyakran előfordul, hogy a kis tartókba helyezett különféle anyagokat szélsőséges hőfokra hevítik. Amint a tartó egyre forróbb lesz, az anyagok vagy elolvadnak, sisteregnek, fortyogni kezdenek, vagy világosan izzanak, az alkotóelemeiktől függően. Ezeket az edényeket hívják olvasztótégelyeknek.

Az angol szótárban az olvasztótégely meghatározása az, hogy 1) különböző anyagok magas hőfokon történő megolvasztására használt eszköz, 2) kemény próba, illetve 3) olyan hely vagy helyzet, amiben különféle erők együttesen változást vagy fejlődést idéznek elő.

Ezek a meghatározások betekintést engednek abba is, hogy mi történik a lelki életünkben. Ezen a héten megvizsgálunk néhány okot, amiért hirtelen nyomás alatt találhatjuk magunkat, és próbákat élhetünk át olyan helyzetekben, amelyeknek a hatására változunk, növekszünk és jellemünkben fejlődünk. Így felfigyelhetünk arra, mit tesz Isten az életünkben, hogy amikor bekerülünk az olvasztótégelybe, tudjuk, hogyan reagáljunk a helyzetre.

A hét dióhéjban: Mi minden okoz nehézségeket az életünkben?

„Szeretteim, ne rémüljetez meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek” (1Pt 4:12).

A fájdalmas meglepetések különféleképpen jelentkezhetnek. Egy autó nagy sebességgel felénk száguld az úton. Váratlanul közlik velünk, hogy megszűnik az állásunk. Egy egészségügyi vizsgálat után olyan diagnózist kapunk, amire nem számítottunk. Éppen elég rossz a fájdalom, de a meglepetés eleme csak tovább ront a helyzeten. Ezen a héten megvizsgálunk bizonyos fájdalmas helyzeteket vagy tűzpróbákat, amelyeknek nem kellene meglepetésként érnie bennünket. Kezdeként térjünk vissza 1Pt 4:12 verséhez! A görög szó, amit úgy fordítunk, hogy „*rémüljetez*”, azt is jelenti, hogy „idegen”. Péter figyelmezteti az olvasóit: ne higgyék, hogy a keresztények nem mennek át tüzes próbákra, nehézségeken. Inkább vegyék természetesnek azokat – számíthatnak és számítaniuk is kell rájuk!

A „tűz”, „tüzes megpróbáltatás” kifejezésére használt szó egy másik görög szóból ered, ami azt jelenti, hogy „égés”, vagy máshol a fordításban „kemence”. A hitünkért való szenvedést tehát „olvasztási folyamatnak”, avagy a „tűzpróba folyamatának” tarthatjuk.

1 Olvassuk el 1Pt 4:12-19 szakaszát! Mit üzen az apostol?

Azért lepődnek meg sokan a szenvedésen, mert túlságosan leegyszerűsített a fogalmunk a keresztény életről. Tudunk a két félről: Istenről, aki jó és Sátánról, aki rossz, és automatikusan Isten dobozába helyezünk mindent, amitől jó érzésünk van, ami pedig rosszul esik, azt Sátánéba. Az élet viszont nem ilyen egyszerű. Nem dönthetjük el pusztán az érzéseink alapján, hogy mi tartozik Isten és mi Sátán dobozába! Időnként nehéz megpróbáltatást jelenthet Istennel járni, miközben úgy tűnhet, hogy Sátán követése nagy jutalmat hoz. Jób igaz volt, mégis szenvedett, Istentől pedig ezt kérdezte: *„Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak”* (Jób 21:7)?

Péter azokra a megpróbáltatásokra utalt, amelyek a Krisztus melletti kiállásunk következményei. Ugyanakkor más okból is történnek próbák. Miért ne érjenek tehát meglepetésként a megpróbáltatások? Hogyan segíthet 1Pt 4:12-19 szakasza ezt tapintatosan elmagyarázni egy barátunknak?

„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8).

- 2** Mi az üzenete ennek a versnek? Tegyük fel magunknak a kérdést: „Mennyire veszem komolyan ezeket a szavakat?” Általában mi mutatja meg a tetteinkből, hogy komolyan vesszük-e ezt az üzenetet, vagy sem?
-

Figyeltünk már valaha éhes oroszlánt? Félelmetes, ugyanis jól tudjuk, hogy szinte bármit képes elkapni és felfalni, amit csak akar. Péter szerint Sátán hasonló módon jár-kezel. Amikor körülnézünk, vérszomjassága következményének a jeleit látjuk: mindenütt halál, szenvedés és elferdített, megrontott erkölcs, értékek. Nem bújhatunk el a tetteinek látványa elől.

- 3** Olvassuk el **1Pt 5:8-11** részét! Hogyan reagáljunk keresztényként arra, hogy Sátán leselkedik ránk?
-

- 4** Mit ígér Isten a szenvedőknek (**1Pt 5:10**)?
-

Péter abban az összefüggésben írja ezt, hogy mi legyen a reakciónk, amikor Sátán támadást intéz a keresztény hit ellen. Amint már említettük, különféle úton-módon végzi a munkáját. Bár tisztában kell lennünk az ellenség valóságával és hatalmával, nem szabad elcsüggednünk! Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Jézus vereséget mért az ördögre, aki már legyőzött ellenség! Ha kapcsolatban maradunk Krisztussal, ha hitben belé kapaszkodunk, akkor sosem győzhet le. A kereszt miatt Krisztus győzelme a miénk is.

Gondolkodjunk azon, hogyan okozhat még fájdalmat Sátán! 1Pt 5:8-11 szakaszának olvasása miként segíthet elviselni a gyötrelmet, amit azért tapasztalunk, mert az ördög pusztításának kitett, bűnös világban élünk?

„Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják” (Róm 1:18).

Mindennek van következménye. Ha a tűző napon állunk egy fagyalttal, az egészen biztosan el fog olvadni. Az ok és az okozat mindig együtt jár. Ugyanez a helyzet a bűnnel is, mindegy mennyire elkeseredetten szeretnénk, ha a dolgok másként lennének. Mindig vannak következmények. Isten nem azon tűnődve ül a mennyben, hogy milyen rettenetes dolgokat tudna tenni azokkal, akik bűnt követnek el, hanem magának a bűnnek vannak önmagából fakadó következményei. Az a baj, hogy sokszor úgy gondoljuk, túljárhatunk Isten eszén, elkövethetünk bűnt anélkül, hogy a következményeket elszenvednénk, de ez sosem történik így. Pál teljesen egyértelművé teszi, hogy a bűnnek nem csupán az örökkévalóság szempontjából van következménye, mert a hatása már ma is fájdalmas és nyugtalanító ránk nézve.

5 Róm 1:21-32 szakaszában Pál leírja a bűnbeesés folyamatát és következményeit. Olvassuk át alaposan ezeket a verseket, imádkozzunk ezekkel kapcsolatban és foglaljuk össze az apostol mondanivalójának a lényegét! Összpontosítsunk kifejezetten a bűn szakaszaira és azok következményeire!

Néhány verssel korábban Pál a következményeket nevezte „Isten haragjának” (Róm 1:18). Az Úr haragja ebben a szakaszban egyszerűen annyit jelent, hogy megengedi: az emberek learassák tetteik gyümölcseit. Isten még a keresztények életében sem lép közbe azonnal vagy veszi el a fájdalmas, ami a saját tetteik következményeként jelentkezik. Sokszor engedi, hogy tapasztaljuk tetteink hatását, és így értsük meg, milyen mélyen megsebez, mennyire ártalmas a bűnünk. Eddig arról gondolkodtunk, hogy milyen következményekkel jár Isten erkölcsi törvényeinek áthágása. És mi a helyzet az egészségügyi rendelkezések megszegésével? A testünk Isten lakhelye. Amennyiben ártunk a testünknek, mert nem étkezünk egészségesen vagy nem végzünk testmozgást, illetve ha rendszeresen túldolgozzuk magunkat, az is Isten elleni véték. Ezek a tűzpróba körülményeit teremtik meg az életünkben.

Hogyan arattuk már le az életünkben bűneink gyümölcseit? Milyen tanulságot szűrtünk le azokból a helyzetekből? Mit kell megváltoztatnunk ahhoz, hogy ne éljünk át hasonló dolgokat megint?

„Ezért így szól a Seregek ura: megolvasztom, megvizsgálom őket, mi más tehetnék népemmel” (Jer 9:6, RÚF)?

„Ha Isten Lelke az emlékezetünkbe idézi az Úrnak olyan kijelentését, ami fáj nekünk, akkor van bennünk valami, amit szeretne halálra sebezni” (Oswald Chambers: *My Utmost for His Highest*. Uhrichsville, OH, 1963, Barbour & Company, Inc., 271. o.).

6 **Hogyan értelmezzük a fenti idézetet és a bibliaverset? Mi volt eddig a tapasztaltunk a tisztítási folyamat részét képező fájdalommal?**

7 **Olvassuk el Jer 9:7-16 szakaszát! Isten azt mondja, hogy „megolvasztom őket, és megpróbálom őket”, azaz Júdeát és Jeruzsálemet (Jer 9:7). Milyen két okot nevez meg erre (Jer 9:13-14)?**

Hogyan történik a tisztítás (Jer 9:15-16)?

Az olvasztás és a próbatétel drasztikus tevékenységet igényel. Először is fájdalmat érzünk, amikor Isten engedi, hogy a körülmények a bűnünkre tereljék a figyelmünket. Jeremiás korábban a következőt írta szomorúan: „Megégett a fűvő tűztől, elfogyott az ön, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók” (Jer 6:29). Tehát sokszor keményebb lépésre van szükség, hogy Isten felkelthesse a figyelmünket. Másodszor kínozz az elkeseredés az immár tisztán látott bűn miatt. Harmadszor pedig frusztráltak leszünk, miközben próbálunk másként élni. Elég kellemetlen, sőt nehéz feladni azokat a dolgokat, amelyek a részünké váltak.

Gondoljunk a bűnökre, amelyekkel most küszködünk! Hogyan tisztítana és próbálna meg minket Isten ma? Mit tehetnénk most azért, hogy ezt elrendezzük, mielőtt az Úrnak drasztikusabb eszközökhöz kellene folyamodnia, ahogy az Izrael esetében történt?

„És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam” (2Kor 12:7).

Nagy különbség van egy fa kivágása, illetve megmetszése között. Olyasmit vágunk ki, amit nem akarunk tovább megtartani, és azt metszszük meg, amiről szeretnénk még több gyümölcsöt szedni. Viszont mindkét folyamathoz éles vágószerszám kell. A kezdő kertész számára a növény egyes részeinek levágása pusztításnak tűnhet. Lelki összefüggésben Bruce Wilkinson a következőt írja: „Isten túlradó áldásaiért imádkozol, és azt kéred, hogy tegyen hasonlónvá a Fiához? Ha a válaszod az, hogy igen, akkor valójában a metszőollót kéred” (Bruce Wilkinson: *Secrets of the Vine*. Sisters, OR, 2001, Multnomah Publishers, Inc., 60. o.).

Sokan töprengtek már azon, hogy mit értett valójában Pál ezen: „tövis adatott a testembe” (2Kor 12:7, RÚF). A feltételezések között szerepel, hogy állandóan támadásokat kellett elszenvednie az ellenségeitől, illetve beszédbeli nehézségei voltak, de úgy tűnik, valójában a látásával voltak gondok (lásd Ellen G. White megjegyzéseit, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1107. o.). Meglepő módon Pál hitte, hogy ezt a tövist „kapta”.

8 Vajon mit értett Pál azon, hogy „adatott nékem”? Ki adta neki? Hogyan tudta azt Isten felhasználni a javára?

Figyeljük meg, Pál „tövisének” határozott célja volt: hogy „el ne bizakodjam” (2Kor 12:7)! Nem egy adott bűne miatt, amit elkövetett, hanem azért kapta, hogy a későbbiekben ne kövessen el bűnt. Pál felismerte, hogy természetéből adódóan hajlamos a bűnre, ez a „tövis” pedig attól védhette.

9 Olvassuk el 2Kor 12:7-10 részét! Mit kezdett Pál ezzel a tövissel? Vajon a gyengesége még másképpen is hasznára válhatott lelki viszonylatban? Az apostol reakciója hogyan segíthet nekünk elviselni az esetleg magunkban hordozott töviseket?

A lelki fejlődésünkre vonatkozó isteni terv mennyiben különbözhet a sajátunkétól? Gondoljunk az életünknek azokra a területeire, amelyeken még gyümölcsözőbbé kell válnia az igazságnak! Milyen lelki tulajdonságokat kérnénk az Úrtól, hogy fejlesszen ki bennünk a „metszőollójával”?

További tanulmányozásra:

„Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelésben. A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák és alkalmassá tegyék magukat a szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tűzébe, hogy megtisztuljanak” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 340. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 5Mózes 11-17;

Ellen G. White: *Evangelizálás*, „Elhívás az evangélium szolgálatára – a munkások áthelyezése” c. alfejezet

1. Kinek nem volt része vagy öröksége Izraelben?

2. Mit kellett alaposan kivizsgálni Izraelben?

3. Miért örökérvényű a parancs: „Örömet nyisd meg kezedet a szűkölködő és szegény atyádfiának!”?

4. Milyen kritériumok alapján választották ki Izrael királyát?

5. Mi nehezítette meg az evangélium előrehaladását?

Általános áttekintés

Pétert élete során egymás után érték a különbnél külön próbák. A szó szoros értelmében harcolnia kellett a hullámokkal, miközben éjszakákon keresztül halászva a megélhetéséért küzdött. Keserű lelkifurdalás emésztette, miután elárulta Urát. A börtön bizonytalanságával kellett szembenéznie, mivel az evangéliumot prédikálta. Küzdött a frusztrációval, miközben a keresztény egyház megalapításán fáradozott. A szenvedés tanítványa volt, és okult a tapasztalataiból, de főként azt a szerepét tanulta meg, amelyet a szenvedés játszott Isten megmentő munkájában, valamint azon reménységében, hogy azt tegye, azzá váljon, amit Isten eltervezett számára. Mivel a szenvedés és a próbák „szakemberévé” lett, Péter a leginkább feljogosult arra, hogy tanítson minket ezen a héten.

Jelen tanulmányunk a próbák különböző típusait sorakoztatja fel: a Sátán által keltett próbák, a bűn által előidézett megpróbáltatások, az Isten által a megtisztulásunk és jellemünk fejlődése végett alkalmazott próbatételek, valamint a lelki éretté válással jelentkező próbák. E felhevített tüzes kemencék mindenikének megvan a maga forrása (Sátán, Isten vagy mi magunk) és saját kritériumrendszere azok kezelésére.

- 1** A szenvedés jelenvaló realitása elbukott életünknek, nekünk pedig keresztény minőségünkben meg kell tanulnunk, hogyan viszonyuljunk hozzá, illetve milyen lelki tanulságokat vonjunk le belőle.
- 2** Saját lelkiségünk sáfáraiként szükséges megtanulnunk elkülöníteni egymástól a különböző próbák és szenvedések típusait. Ez segítségünkre lesz megértenünk, hogyan viszonyuljunk életünk válságaihoz, és a legjobb tanulságokat levonnunk ezekből.

Magyarázat

Együtt szenvedni Krisztussal

1Pt 4:12–13 szakaszában Péter két nagy témát ajánl a figyelmünkbe. Először is mit akar mondani azzal, hogy a próbáknak nem kellene meglepniük minket? A gonosz és a bűn betolakodók Isten teremtett világába, nem természetes részei az Isten által alkotott biológiai és erkölcsi életnek. Nem kellene hozzájuk szoknunk, hiszen a kezdetben nem voltak jelen Isten csodálatos világában. A gonosz és a bűn nem tart örökké, közel vagyunk a pillanathoz, amikor Isten véget vet a gonoszság és a bűn korszakának.

Péter elmondja itt, hogy a bűn, a gonosz, a szenvedés és a halál csak a bűnbeesés után van jelen mindenhol a világban. A túléléshez el kell fogadnunk, hogy jelenleg ez az ideiglenes valóság. Habár nem kellene állandó gyötrelemben élnünk, félve attól, hogy a gonosz bármikor lesújt-hat ránk, mégis készen kell állnunk, bármi is történne a bűn következményeként.

Ebben a kontextusban készen lenni a következőket jelenti: (1) látni a nagy küzdelem teljes képét; (2) szüntelenül kapcsolatban lenni Istennel az ima és a kinyilatkoztatás által; (3) együttérző, lelki, a Bibliában megalapozott barátokkal rendelkezni, akik készségesen segítenek és bátorítanak a szenvedés pillanataiban.

Másodsorban, vajon mit akar mondani Péter, amikor arra buzdít, hogy örvendjünk, ha részesei lehetünk Krisztus szenvedésének? Péter többször is ír első levelében az Úr Jézus szenvedéséről. Az 1. fejezetben Jézus első eljövételének eseménye – ahogy azt a Szentlélek megjövendölte – „Krisztus szenvedéseiként” van megemlítve (1Pt 1:11). A 2. részben Péter világossá teszi, hogy Jézus igazságtalanul szenvedett, Ő az Ézsaiás 53-ban megjövendölt fájdalom Férfia (1Pt 2:21–25). A 3. fejezetben Péter aláhúzza, hogy „Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Pt 3:18). A 4. részben hozzáteszi, hogy „Krisztus testileg szenvedett” (1Pt 4:1), az 5. fejezetben pedig igazolja, hogy ő maga is tanúja volt „Krisztus szenvedéseinek” (1Pt 5:1).

Péter apostol az ember összes szenvedését Krisztus szenvedésével hozza kapcsolatba. Az 1. fejezetben elmondja keresztény társainak, hogy örvendezniük kell Jézus üdvösségében, „noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között” (1Pt 1:6), mert ez a szenvedés nem hoz mást, mint azt, hogy „dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassunk a Jézus Krisztus megjelenésekor” (1Pt 1:7).

A 2. fejezetben Péter megmagyarázza, hogy dicséretre méltóbb, ha valaki igazságtalanul szenved (1Pt 2:19–20), mivel Jézus is igazságtalanul szenvedett (1Pt 2:21–25).

A 3. részben folytatja az igazságtalan szenvedés témáját: „De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok”, „mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve” (1Pt 3:14, 17). És mennyire igaza van, hiszen emberileg mérlegelve, semmi sem volt igazságos a bűntelen Jézus halála körül, viszont mindez a bűnösök szabadulását és javát szolgálta, Isten és a világegyetem örö-

mére. Ugyanez ránk, keresztényekre is érvényes, ami a szenvedést illeti; semmi sem helyes keresztényekként való üldöztetésünkkel kapcsolatban, viszont ez a szenvedés a javunkat szolgálhatja, mivel jellemünk átalakulásához és sokak megmentéséhez vezet, miközben Istennek is dicsőséget szerez (1Pt 1:6–7).

A 4. részben Péter megmagyarázza a szenvedés ránk gyakorolt jótékony hatását: a szenvedés segít fegyelmeznünk mind a testünket, mind a vágyainkat (1Pt 4:1–2). Ez az erkölcsi fegyelem azonban nem csupán egyszerű következménye a különböző hibáink által okozott szenvedésnek (1Pt 4:15). Gyötrődésünk azért szolgálja a javunkat, mert részesei vagyunk Krisztus szenvedéseinek (1Pt 4:13), mert Isten nevét viselő keresztények vagyunk (1Pt 4:16), és Isten akarata szerint szenvedünk (1Pt 4:19).

Az 5. fejezetben Péter emlékeztet: nem vagyunk egyedül, hiszen számos keresztény testvérünk esetében a világban „ugyanazok a szenvedések telnek be” (1Pt 5:9). Rendelkezőnk azzal a bizonyossággal, hogy az Isten által felkínált kegyelem és üdvösség távlatából e szenvedésünk „rövid ideig” tart (1Pt 5:10).

Magyarázat

A felvilágosodás ördöge (1Pt 5:8–11)

Az ördög személye mindig is valóságos volt a keresztények számára a történelem során. A protestáns reformátorok is meg voltak győződve erről. Mindazonáltal a Felvilágosodás korában és azt követően a filozófusok és a teológusok egy olyan világnézetet alkottak meg, amely kizárta az ismert világon túli személyek és jelenségek létezését. Ez a perspektíva tehető felelőssé azért, hogy korunk liberális kereszténysége tagadja az ördögnek mint személynek a létezését. Ennek a vallási világnézetnek a hívei kijelentik, hogy az ördög mindössze a gonosz mitikus reprezentációja, következésképpen a gonoszság a tudatlanság következménye, egy olyan hosszas és heves folyamat terméke, amelyből megjelent az emberség. A gonosz tehát egy anyagi, genetikai és társadalmi determinizmus eredménye. Még ha el is ismernék az ördög létezését, egyes keresztényeknek nehezükre esne elhinni, hogy annyira gonosz és hatalommal bíró személyről van szó, mint amilyennek a Szentírás bemutatja őt.

Bibliában hívő keresztényekként mégis meg vagyunk győződve arról, hogy az ördög személye valóságos. Jézus számára Sátán igazi lény volt, nem pedig az elme néhány sötét aspektusának szimboluma (lásd Mt 4:1–11). Pál apostol is olyan küzdelem résztvevőinek látja a kereszté-

nyeket, akik „a magasságban lévő gonoszság lelkei ellen” harcolnak (Ef 6:12). Péter is figyelmeztet, hogy legyünk éberek, mert az ördög bármikor kész a támadásra (1Pt 5:8). Másfelől, habár az ördög valóságos személy, a kereszténynek nem rá kell összpontosítania! Való igaz, hogy tudatában kell lennünk a létezésének, és vigyáznunk kell, hogy ne essünk a csalásai csapdájába, azonban életünk alapja, lényege és öröme Krisztus és az általa felkínált üdvösség.

Magyarázat

Ellen G. White: a szenvedés szerepe a bűnbeesés után

„A vesződséges és gondterhelt életet, amely ettől fogva az ember sorsa lett, Isten szeretetből, fegyelmezésül választotta neki. A bűn miatt volt szükség erre, hogy határt szabjon étvágyának, szenvedélyeinek, és önuralomra tanítsa. Ez benne volt Isten csodálatos tervében. Így akarta az embert a bűn rontásától és pusztításától megmenteni” (Ellen G. White: *Pátáriárkák és próféták*, 60. o.).

Alkalmazás

- 1 Hogyan élhetünk Jézusra összpontosított életet, miközben tudjuk, hogy Sátán valóságos és aktív ebben a világban?
- 2 Jóllehet tisztában vagyunk azzal, hogy sok a szenvedés körülöttünk a világban, mégis mindig meglepetésszerűen érnek minket a személyes próbák. Fontos, hogy fel legyünk készülve a próbák fogadására, és keresztény módon viszonyuljunk hozzájuk. A keresztény tudja, hogy többféle próba létezik, és mindeniket komolyan veszi, tanulni akar belőle. Sokszor meg akar bizonyosodni afelől, hogy nem ő okolható valamely próba megjelenéséért az életében. Egy betegség esetében jobban érezné magát, ha tudná, hogy nem ő a felelős az okozásáért. Ez a bizonyosság sokat nyomna a latban a próbát átélő keresztény életében. Ugyanakkor el kell ismernünk, hogy amennyiben egy betegség az illető személy életmódja miatt alakul ki, joggal tekinthetjük a tapasztalatot a bűn tüzes kemencéjének (1Pt 4). Milyen próbákon mentél keresztül a közelmúltban? Mit tanultál ezekből?
- 3 Összpontosíts az éretté válás próbájára! Hogyan azonosíthatjuk ezt a próbatípust az életünkben? Hogyan járul hozzá a szenvedés a lelki felnőtté válásunkhoz?

július 9–15.

A kalitka

Szombat délután

Alapige: „Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között” (1Pt 1:6).

„A kalitkába zárt madár teljes napvilágnál és más zenei hangok hallatán nem éneklí azt az éneket, amit a gazdája meg akar tanítani neki. Megtanul itt is egy dallamfoszlányt, ott is egy trillát, de sohasem önálló, teljes dallamot. Ha azonban a gazda letakarja a kalitkát és olyan helyre teszi, ahol a madár csak azt az éneket hallja, amit neki kell megtanulnia, a sötétben újra meg újra megpróbálkozik vele, míg végül megtanulja és aztán rázendít a teljes melódiára. Attól kezdve a világosságban is mindig el tudja azt a dallamot énekelni. Isten is így bánik gyermekeivel. Van egy ének, amit meg akar tanítani nekünk, és ha a szenvedések sötétjében megtanuljuk azt, azután már mindig el tudjuk énekelni” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 341. o.).

Figyeljünk fel arra, hogy maga a gazda viszi a madarat a sötétbe!

Azt könnyű megérteni, hogy Sátán okozza a fájdalmat. Viszont Isten is tevékeny szerepet vállalna abban, hogy olyan tűzpróbák felé vezet minket, amelyek során összezavarodunk vagy fájdalmat tapasztalunk?

A hét dióhéjban: Milyen bibliai példák jutnak eszünkbe azzal kapcsolatban, amikor maga az Úr vezeti népét olyan tapasztalatokba, amelyekről tudja, hogy szenvedéssel is fognak járni? Vajon milyen új énekeket akart megtanítani az embereknek?

„A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az Úrhoz” (2Móz 14:10, RÚF).

Előfordult már velünk, hogy becsaptak, csapdába csaltak vagy zsákutcába tévedtünk? Ez akár kellemes élmény is lehet, például amikor belépünk egy szobába, ahol várnak ránk a barátaink, és egyszerre kiáltják, hogy „Meglepetés! Boldog születésnapot!” Máskor megdöbbenő lehet, még hozzá egészen kellemetlen módon. Elképzelhető, hogy erőszakoskodtak velünk az iskolában, vagy egy kollégánk le akart minket járatni.

Az Úr az izraeliták előtt haladt attól kezdve, hogy elhagyták Egyiptomot, amíg el nem értek az ígéret földjére: *„Nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek”* (2Móz 13:21, RÚF). Egész útjuk során vezette őket. Viszont figyeljük meg, hogy először hová vitte őket: oda, ahol előttük tenger volt, hegyek mindkét oldalon, a fáraó serege pedig látótávolságon belül, pont mögöttük!

1 Olvassuk el Mózes második könyve 14. fejezetét! Miért vitte Isten az izraelitákat olyan helyre, ahol tudta, hogy rettegni fognak?

Az „oszlop” követése nem biztosít bennünket arról, hogy mindig boldogok leszünk. Kemény tapasztalat is lehet, mert az igazságban való nevelés folytán olyan helyekre is eljutunk, amelyek próbára teszik a szívünket – ami természetéből adódóan csalárd (Jer 17:9). A nehéz helyzetben onnan lehet igazán tudni, hogy valóban Istent követjük-e, ha nyitottak vagyunk a tanítására, és következetesen alárendeljük az elménket és a szívünket a vezetésének, nem abból, ha nincsenek próbák és nem élünk át fájdalmat.

2 Mit tanultak meg az izraeliták ebből az esetből (2Móz 14:31)?

Időnként miért nehéz bízni Istenben még akkor is, ha ismerjük sok csodálatos ígéretét? Idézzünk fel néhány kemény helyzetet, amelybe szerintünk az Úr terelt minket, hogy megtanítsa „hinni” és Őt „félni”!

„És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendelkezéséhez képest az ő útjuk rendje szerint, és tábort ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize” (2Móz 17:1).

Talán nem kapunk meg mindent Istentől, amit szeretnénk, de vajon nem számíthatunk mindarra, amire szükségünk van? Nem arra, amiről azt *hisszük*, hogy szükségünk van, hanem arra, ami tényleg kell.

A víz létszükséglet volt az izraelitáknak. Miután az Úr átvezette őket a Vörös-tengeren, három napon át követték Őt a forró, száraz sivatagban. Érthető a kétségbeesésük, főként a pusztában, ahol létkérdés, hogy találjanak vizet. Mikor kapják meg a vizet, amire szükségük van?

Tehát merre vezet Isten őket? Az oszlop Márába ment, ahol végre van víz. A nép bizonyára izgatott lett. Viszont amikor megkóstolták, azonnal kiköpték, mert keserű volt. *„Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk”* (2Móz 15:24, RÚF)?

Majd néhány nappal később Isten újra megteszi. Ez alkalommal az oszlop olyan helyen áll meg, ahol egyáltalán nincs víz (2Móz 17:1).

3 Olvassuk el 2Móz 15:22-27 és 17:1-17 szakaszait! Mit mutatott meg Isten önmagáról Izraelnek Márában és Refidimben? Mit kellett volna a népnek megtanulnia?

Mit kérdezett Izrael népe Refidimben (2Móz 17:7)? Volt már, hogy ezt a kérdést tettük fel mi is? Ha igen, miért? Hogyan éreztük magunkat, és mit tanultunk meg azután, hogy választ kaptunk? Hányszor kellett felelet kapnunk ahhoz, hogy egyáltalán ne is tegyünk fel ilyen kérdést?

„Jézus pedig Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélektől vezetve a pusztában töltött negyven napot, ahol az ördög megkísértette. Nem evett semmit azokban a napokban, de azok elmúltával megéhezett” (Lk 4:1-2, ÚRK).

- 4 Olvassuk el Lk 4:1-13 részét! Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből az esetből a kísértéssel szembeni ellenállásról, illetve arról, hogy ne adjuk be a derekunkat a bűnnek?**

Azért nehéz úgy a kísértés, mert olyan dolgokra irányul, amelyekre valóban vágyunk. Ráadásul úgy tűnik, hogy mindig a leggyengébb pillanatainkban jön. Lukács 4. fejezete leírja Jézus megkísértése történetének az elejét, ami nem könnyű problémákat vet fel. Első ránézésre úgy tűnik, hogy a Szentlélek viszi Jézust a kísértésbe, viszont Isten sosem kísért bennünket (Jak 1:13). Ám ahogy azt már láttuk, az Úr időnként valóban tűzpróbába vezet. A 4. fejezetből kitűnik, hogy a Szentlélek irányíthat olyan megpróbáltatások felé, ahol ki vagyunk téve Sátán vad kísértéseinek. Amikor erősek ezek a kísértések, félreérthetjük a helyzetet, azt képzelhetjük, hogy nem jól követtük Istent. Viszont ez nem feltétlenül igaz. „Ha nehéz helyzetbe jutunk, gyakran kételkedünk Isten Lelkének vezetésében. Jézust viszont Isten Lelke vezette a pusztába, hogy Sátán megkísértse. Ha Isten megengedi a próbákat, akkor ezzel javunkat szolgáló célja van. Jézus nem élt vissza Isten ígéreteivel, nem kereste önként a kísértést, és nem esett kétségbe, amikor jött a kísértés. Mi se cselekedjünk másképp” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 98. o.)!

Időnként megperzselődünk az olvasztótégelyben ahelyett, hogy megtisztulnánk. Éppen ezért megnyugtató a tudat, hogy amikor megtörünk a kísértés alatt, utána ismét képesek lehetünk még reménykedni, mert Jézus szilárdan kitartott. A jó hír az, hogy Isten nem vet el, el sem hagy minket, mivel Krisztus hordozza a bűneinket, megfizette az árát a kísértéssel szembeni sikertelen ellenállásunknak (bármi legyen is az), illetve nehezebb tűzpróbát kellett kiállnia mindannál, amivel nekünk valaha is szembe kell néznünk. Van remény, még annak a számára is, aki a bűnösök között az első (1Tim 1:15)!

Kérjük az Urat, hogy tanítsa meg nekünk, hogyan alkalmazhatjuk Jézus példájának tanulságait az életünkben! Emlékezzünk arra, hogy sosem kell alulmaradnunk a kísértéssel szemben! Arra is gondoljunk viszont, hogy ha mégis megtörténne, van Megváltónk!

5 Olvassuk el 1Pt 1:6-7 verseit! Mit mond itt Péter?

Péter olyanoknak ír, akik nehézségekkel küszködtek, és gyakran igen egyedül érezték magukat. Isten választottait szólította meg, akik „*Pontusban, Galátiában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevények*” voltak (1Pt 1:1). Ez a terület ma Törökország nyugati részeként ismert. Néhány verssel később kifejezi az apostol, hogy tudja, „*különféle kísértések között*” szomorkodnak (1Pt 1:6).

6 Mit ért Péter azon, hogy „elszéledt jövevények”? Még mivel tetézte a megpróbáltatásait ez az állapot?

Abban az időben újdonságnak számított, ha valaki keresztény volt. A hívők kevesen, sokszor kisebbségben voltak, akiket a legjobb esetben félreértettek, a legrosszabb esetben pedig üldöztek. Péter viszont azzal bátorítja őket, hogy a próbák nem véletlenszerűek, kaotikusak (1Pt 1:6-7). Akik kitartanak a „*különféle kísértések között*”, azoknak a célja az őszi hit.

7 Olvassuk el 1Pt 1:6-9 részét! A próbák között legfőképpen mivel bátorítja Péter ezeket az embereket? Mit jelentsen a számunkra is ez a reménység?

Mennyiben mérhetők össze ezek a próbák az örökkévalósággal, ami Krisztus visszajöveletekor vár rájuk, bármit is szenvedjenek éppen? Péter szavai nekünk is Istentől jövő üzenetek, mindegy, hogy pontosan mi előtt állunk. Akármilyen nehezek vagy fájdalmasak legyenek is a próbáink, sosem szabad szem elől tévesztenünk a végső célt, az örök életet az új égen és új földön, ahol nem lesz fájdalom, sem szenvedés, sem halál! Ilyen ígéret birtokában, amit Jézus a halálával biztosított, különösen fontos, hogy ne veszítsük el a hitünket, hanem a nehézségeink között inkább kérjük az Urat: tisztítson meg mindattól, ami csak a hitünk útjában áll!

Volt egy fiatalember, kit nevezzünk most Alexnek. Igen zúrós gyermek-kora volt: kábítószeres, erőszak és a börtönt is megjárta. Ám egy gyülekezeti tag kedvessége folytán (akit Alex korábban meglopott) hallott Istenről, és átadta az életét Krisztusnak. Továbbra is akadtak még gondjai és bajai, illetve körülengték múltjának egyes velejárói, de Jézusban új ember lett. Szerette Istent, amit azzal akart kifejezni, hogy engedelmeskedik a parancsolatainak (1Jn 5:1-2). Egyszer Alex úgy érezte, hogy az Úr lelkésznek hívja. Minden jel arra mutatott, ő pedig habozás nélkül felelt Isten hívására.

A főiskolán egy darabig minden jól ment, majd hirtelen egyik dolog siklott félre a másik után, az élete szétesett. Kiapadt a pénzforrása, aztán egy közeli barátja fordult ellene és hamis vádakkal illette, amelyek rontották a hírnevét. Később állandóan betegeskedett, de senki sem tudta megállapítani, hogy mi a baja. Ez már a tanulmányaira is kihatott, félt, hogy ki fog maradni a főiskoláról. Ráadásul kemény küzdelmet jelentett számára a drog, ami a környéken szabadon elérhető volt. Egyszer el is bukott azon a téren. Nem értette, hogy miért történik mindez, hiszen az Úr vezette az iskolába. *Vajon tévedett volna? Ha igen, akkor csak egy óriási félreértés lenne az Istennel való tapasztalata?* Kétségbe vonta még a hite legalapvetőbb elemeit is.

- 8** Képzeljük el, hogy a válsága közben Alex hozzánk fordul tanácsért! Mit mondanánk neki? Milyen saját tapasztalatunk segíthetne egy hozzá hasonló helyzetben levőnek? Hogyan segíthetnek a következő versek ilyen körülmények között: Példabeszédek 3. fejezet; Jer 29:13; Róm 8:28; 2Kor 12:9; Zsid 13:5?

A hívők közül szinte mindenki átment olyan válságon, amikor kísértést érzett, hogy kételkedjen az Úr vezetésében. Ilyen helyzetben fontos, hogy az ígéretesbe kapaszkodjunk, idézzük az emlékezetünkbe azt, ahogyan a múltban vezetett minket Isten, és imádkozzunk hitért, erőért. Az Úr sosem mond le rólunk. A következő kérdést kell feltennünk magunknak: hogyan állhatunk ellent annak a kísértésnek, hogy feladjuk az Istenbe vetett bizalmunkat?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, „Kivonulás” c. fejezet; „A Vörös-tengertől a Sínai-hegyig” c. fejezet. *Jézus élete*, „A megkísértés” c. fejezet.

„Annak idején az Úr Refidimbe vezette a népét, de minket is vihet oda, hogy próbára tegye a hűségünket. Nem mindig vezet kellemes helyekre. Ha úgy tenne, önelégültségünkben megfedkeznenk arról, hogy Ő a segítőnk. Arra vágyik, hogy felfedje magát nekünk, és feltárja a rendelkezésünkre álló bőséges erőforrásokat. Azért engedi az utunkba a próbákat és a csalódást, hogy felismerjük, mennyire rászorulunk a segítségére és megtanuljuk Őt segítségül hívni. Hűs patakot képes fakasztani a kemény sziklából. Nem tudjuk meg egészen addig, amíg szemtől szemben nem leszünk vele, amikor úgy látunk majd, ahogy minket látnak, és úgy ismerünk, ahogy minket ismernek, hogy mennyi terhet hordozott értünk, és még mennyit vett volna magára boldogan, ha gyermeki hittel hozzá vittük volna azokat” (Ellen G. White: „Rephidim” c. cikke, *Advent Review and Sabbath Herald*. 1903. április 7.).

Naponkénti tanulmányozásra: 5Mózes 18-24;

Ellen G. White: *Evangelizálás*, „Amikor a hangos kiáltás elhangzik” c. alfejezet

1. Mit nem enged meg Izrael Istene?

2. Mely férfiak kaptak felmentést a háborúban való részvétel alól?

3. Milyen büntetés várt a pártütő, makacs, engedetlen, tobzódó és részeges fiakra?

4. Mit mond a Biblia azoknak, akik nem tesznek fogadást?

5. Milyen erő fog újból megnyilatkozni az idők végezetén?

Általános áttekintés

Az elmúlt héten több próbatípust is megvizsgáltunk, jelen tanulmányunkban a lelki éretté válás próbáival foglalkozunk. Való igaz, hogy számos gondunkat mi magunk okozzuk, viszont végsősoron Isten a világegyetemnek, a nemzetek történelmének és minden egyes embernek a szuverén Ura. Isten azt akarja, hogy egyénekként, családokként, közösségként és népként fejlődjünk. Bukott voltunk kontextusában a lelki fejlődés új dimenzióba lép.

Isten a kegyelme által ment meg minket. Jézus Krisztus helyettes áldozata – és áldozata hittel való elfogadása – révén igazaknak nyilvánít minket. Isten kegyelme azonban nem olcsó, vallomások szintjén rekedt gyógy mód. Kegyelmének célja a nevelés és az átalakítás. Az élet és az üdvösség nem elméleti tapasztalat. Csak akkor fejlődünk, ha valóban megtapasztaljuk Urunk irántunk való feltétel nélküli szeretetét, elhatározzuk, hogy a magunk során fenntartások nélkül mi is szeretjük Őt, együtt élünk vele, megengedve neki, hogy Ő is együtt éljen velünk. Lévén, hogy mi is, Isten is az egyetemes küzdelem résztvevői vagyunk, elkötelezzük magunkat, hogy Isten mellett harcolunk, az Ő országát támogatjuk, válasszként arra, hogy megszabadított a bűn és Sátán uralmától. Ily módon Isten a seregek Ura lesz, aki végig mellettünk lesz ebben a tapasztalatban, és a növekedés, átalakulás felé vezet minket.

- 1 Isten vezet minket küzdelmeink során ebben az elbukott világban. Ez a gondolat vigasztal, erőt ad és bizalmat ébreszt bennünk Isten iránt.
- 2 Csak akkor növekedhetünk és alakulhatunk át, ha Isten vezet minket életünk küzdelmeiben.

Magyarázat

**„Ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg minket a gonosztól!”**

2013-ban Ferenc pápa nagy port kavart azzal, hogy jóváhagyott egy fontos változtatást a Miatyánkban. Eszerint a „ne vígy minket kísértésbe” kifejezés helyett az új római-katolikus változatban az Úr Imájában a következő megfogalmazás áll: „Ne engedd, hogy kísértésbe essünk!” A pápa legfontosabb érve az volt, hogy a „ne vígy minket kísértésbe” fordítás pasztorálteológiai szempontból téves, mivel ez a kifejezés Sátán helyett Istent azonosítja kísértőként. Egy apa – hangoztatta a pápa – nem vinné

kísértésbe a gyermekét, hanem inkább segítene rajta, ha elesik. Könnyen tisztáznánk Istent a kísértő státusza alól.

Semmi sem indokolja a Miatyánk szövegének megváltoztatását. Számos más bibliai kifejezés értelmezése körül nehézségek léptek fel. A bibliai és teológiatörténeti hermeneutika elvei arra tanítanak bennünket, hogy meg kell próbálnunk megérteni a szöveget és annak üzenetét, nem pedig megváltoztatni magát az eredeti textust vagy annak fordítását, hogy ily módon egy bizonyos személynek vagy kultúrkörnek tetsző módon fejtjük meg a titkait.

Mt 6:13 szövegének, a benne található kulcsszavaknak, illetve a textus szűkebb-tágabb környezetének rövid vizsgálata segít jobban megértenünk ezt a kifejezést. Az Újtestamentum görög nyelvén mind Mt 6:13, mind Lk 11:4 versében pontosan ugyanaz a kifejezés szerepel, aminek fordítása: „Ne vígy minket kísértésbe!”, és a legtöbb fordítás ekként tolmácsolja – helyesen – a szöveget. Ahelyett, hogy e bibliai ige újrafoglalmasására vagy -értelmezésére tennénk próbálkozást, inkább a helyes jelentését kellene megértenünk. A szöveg kulcsfontosságú igéje, a „ne vígy” az *eispheró* ige aktív aoristos igeidejű formájában szerepel, kötőmódban, aminek jelentése „bevinni”, „bevezetni” (Henry George Lindell és Robert Scott: *A Greek–English Lexicon*, Clarendon, Oxford, 1996, 497. o.). Tehát Jézus valóban ezt akarta mondani: „Ne vígy kísértésbe”, és nem azt, hogy „Ne engedd, hogy kísértésbe essünk”. Mt 26:41-ben (lásd Mk 14:38; Lk 22:40, 46) Jézus olyasvalaminek írja le a kísértést, mint amibe valaki beleeshet vagy belejuthat (BTH).

Akik ennek a kifejezésnek a helyettesítése mellett érvelnek a Miatyánk szövegében, a „kísértés” szóra összpontosítanak, és azt a következtetést vonják le, hogy Isten nem kísérthet meg minket, mivel Ő nem lehet kísértés forrása. A „kísértés” szóval fordított görög kifejezésnek azonban két külön jelentése van (*peirasmos*). Az első jelentés maga a „kísértés”, és a bűnre csábítás értelmét hordozza magában (lásd Mt 26:41; 1Tim 6:9). Ebben az értelemben valóban igaz az, hogy Isten nem visz, nem vihet minket kísértésbe, mivelhogy nem Ő a kísértő, amint az Jak 1:13–14 szakaszából egyértelműen kiderül. A *peirasmos* főnév második jelentése azonban a „kísérlet”, „(meg)próbálás”, „tesztelés”, „próba”. Gal 4:14-ben Pál betegsége kísértés/próba volt a Galáciabeliek számára, 1Pt 4:12-ben pedig Péter azt tanácsolja a keresztényeknek, hogy ne rémüljenek meg az életükben bekövetkező próbáktól, szenvedéstől.

Lehet, hogy Jakab adja a legvilágosabb magyarázatot a megkísértés folyamatára, főleg hogy ugyanabban az igeszakaszban a „kísértés” mindkét jelentését használja. Az általa kijelentettek értelmében a keresztnyek örömmel és türelmes hozzáállással viszonyulnak a próbákhoz (Jak 1:2, 12), és nem kell azt mondaniuk, hogy Isten kísérti őket, hiszen Isten senkit sem kísért (Jak 1:13). Inkább a keresztyény távolodik el Istentől, amikor saját vágyai kísértéseinek engedelmeskedik (Jak 1:14). Az Újtestamentumban tehát a kísértés jelenthet bűnre való csábítást, ugyanakkor próbatételt is.

Ez a rövid elemzés segít jobban megértenünk a „ne vígy minket kísértésbe” kijelentést. Nem Isten a kísértőnk. Isten a vezetőnk a ránk következő küzdelmekben. Ez a tény segít saját szabadságunkat érvényesítenünk, fejlődünk az Isten iránti szeretetben és elköteleződésben, valamint jobban megértenünk Őt és saját magunkat a nagy küzdelem kontextusában. Csak akkor lehet részünk igazi szabadságban és fejlődésben, ha valóban próbákon megyünk keresztül. Isten azért teremtett minket, hogy egy tökéletes és boldog világban éljünk és fejlődjünk. Isten azonban a jó és a gonosz tudásának fáját is megalkotta, hogy rendelkezhessünk a választás lehetőségével. Isten nem azért teremtette meg ezt a fát, hogy bűnre csábítsa az embereket, hanem megadta Ádámnak és Évának a lehetőséget, hogy éljenek a szabadság jogával, és fejlődjenek az iránta való szeretetben és hűségben azáltal, hogy engedelmeskednek a parancsolatainak. Nem azért vezette az izraelitákat kiúttalan helyzetbe a Vörös-tengernél, hogy bűnre csábítsa őket, hanem hogy az egyéni és közösségi feyelem révén segítse őket fejlődniük az iránta tanúsított szeretetben és bizalomban.

De ha a nagy küzdelem kontextusában az élet nehézségei mindössze segítenek a fejlődésünkben, és semmi több, Jézus miért tanít arra, hogy azt kérjük Istentől, ne vigyen bele ezekbe a próbákba? A Miatyánknak ez a része legkevesebb két fontos dolgot tanít meg nekünk a keresztyény életéről. Először is, bármilyen előnyökhöz is juttasson, a szenvedés nem kellemes tapasztalat, mivel Isten nem arra teremtett minket, hogy szenvedjünk. Jézus, aki azért jött, hogy magára vegye szenvedésünket és halálunkat, legnagyobb megpróbáltatásának órájában ekképpen imádkozott: „Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!” (Mk 14:36; lásd Mt 26:39; Lk 22:42). Azáltal, hogy a „ne vígy minket kísértésbe” kijelentést is belefoglalta az imádságba, Jézus megtanított szabadnak éreznünk magunkat elmondani Atyánknak, mennyire szeretnénk elkerülni

a próbákat az életünkben, akkor is, ha azok a javunkat szolgálják. Megváltónk példamutatás által tanácsolta nekünk, hogy mindig szeretettel engedelmeskedjünk Isten akaratának és vezetésének, mivel Ő az egyetlen, aki tudja, mi a legjobb számunkra.

Másodsorban, a „ne vígy minket kísértésbe” kifejezést rögtön a „de szabadíts meg minket a gonosztól” kérés követi. Lévé, hogy a szenvedés elkerülhetetlen ebben a bűnös világban, mi azt szeretnénk, hogy Isten minden megpróbáltatásunkban vezessen minket, és ne engedje, hogy legyőzzenek Sátán csábításai. Következésképpen a Miatyánk imádság a kegyelem evangéliumának lényegét hirdeti, mivel azt tanítja, hogy keresztény minőségünkben nem szuperemberekként menekülünk meg, akik önmaguk képesek ellenállni az ördög támadásainak az élet küzdelmei során, hanem Isten az, aki megszabadít a gonosztól. De hogyan? Mt 4:1 verse azt mondja, hogy „Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.” Nyilván értjük, hogy a Szentlélek nem azért vitte Jézust a pusztába, hogy ott bűnt kövessen el, hanem hogy Messiásként, a világ Megváltójaként mutassa be Őt, aki győzött ott, ahol Ádám elesett, s aki végérvényesen eltörli a gonoszt és Sátánt (lásd Mt 4:1–11; 12:28; Mk 1:13; Jn 12:31; 14:30; Zsid 2:14–18; 1Jn 3:8). Amikor szembesül az ördög próbáival és ámitásaival, a keresztény Krisztus bűn és Sátán feletti győzelme által szabadul meg. A szenvedések és próbák nem kellemesek, de keresztül kell mennünk rajtuk, a saját javunk érdekében.

Következésképpen a javaslat, hogy módosítani kell a Miatyánk szövegén, nemcsak hogy megindokolhatatlan és nem biblikus, hanem felületességről, szegényes teológiai és lelkési tudásról is árulkodik. Egy ilyen módosítás más okból is veszélyes: újabb precedenst teremt Isten Igéjének emberi, kulturális indulatokból történő megváltoztatására. A Miatyánkban szereplő kifejezés helyettesítése további bibliaszövegek és fogalmak helyettesítésére ösztönözhet. Feltétlenül fontos tehát, hogy úgy hagyjuk a szöveget, ahogy van, és inkább próbáljuk megérteni, mint kicserélni csak azért, mert nem felel meg bizonyos gyakorlati vagy teológiai szempontoknak.

Magyarázat

Händel oratóriuma

A XVIII. század harmadik évtizedével kezdődően Georg Friedrich Händel (1685–1759) befutott zeneszerzőnek tarthatta magát. Mivel főként nem vallásos zenét írt, sokan az Anglikán Egyházban világi zeneszerzőnek tartották. Ennek ellenére Händel valósággal szomjazott Isten

és az üdvösség után. 1737-ben enyhe agyvérzést szenvedett, amelyhez pszichés természetű megbetegedés is társult. Habár teljesen felépült, rövid időn belül anyagi, kapcsolati és lelki válságba jutott. Mivel konfliktusban állt az egyházzal, a királyi családdal és zenésztársaival, úgy érezte, összeomlik az élete. 1741. április 8-án tartotta meg utolsónak hitt koncertjét, majd 56 éves korában visszavonult a nyilvánosságtól.

Händel azonban titokban új kihívásokra várt, szerencsére nem sokáig. Egyik barátja, Charles Jennings átadott neki egy librettót, amely Jézus életéről szólt, és három részből állt: (1) a Messiás eljövételére vonatkozó próféciák; (2) a Messiás első eljövetele és szenvedései; (3) a Messiás közelgő második eljövételének dicsősége, a bűn korszakának vége, a Messiás örökké tartó dicsőítése. Händel újra felfedezte Jézus dicsőséges messiási, üdvözítői képét, és elhatározta, hogy megírja az oratóriumot. Pontosan ekkor kapott felkérést Dublinból, hogy komponáljon valamit és egy jótékonyági koncerten adja elő. Így született meg Händel *Messiás* c. oratóriuma, minden idők egyik legismertebb vallásos zeneműve.

Händelt annyira fellelkesítette ez a munka, hogy mindössze 24 nap alatt írta meg a mintegy 260 oldalas gigantikus zeneművet. A lakásából ki sem mozdult, az ételből is csak keveset evett. Komponálás közben gyakran sóhajtozott vagy sírt, mélységesen hatottak rá a librettóban idézett bibliaiszövegek, valamint Jézus dicsőséges képe, melyet lelki szemeivel látott.

A jótékonyági hangversenyen 400 líra gyűlt össze, amely elegendő volt 142 adós tartozásának eltörléséhez. Ugyanakkor a *Messiás* oratórium Händelt is kiszabadította lelki tüzes kemencéjéből, és azóta is áldásként szolgál számos embernek a világ minden táján. Händel nagypénteken, 1759. április 14-én halt meg, nyolc nappal azután, hogy utoljára vezényelte le a *Messiást*. A Westminster apátság temetőkertjében nyugszik. A tiszteletére emelt emlékmű úgy mutatja be Händelt, mint aki a *Messiás* oratórium III. részének kéziratát tartja a kezében, amelyen ezt írja: „Tudom, hogy az én Megváltóm él.”

E csodálatos történetről Patrick Kavanaugh *Spiritual Lives of the Great Composers* c. könyvében olvashatunk (Zondervan, Grand Rapids, MI, 1996, 3–7. o.). Megtörténhet, hogy ha nincs Händel életében az a válságos időszak, a világ sosem hallhatta volna a zenetörténelem leg híresebb oratóriumát. Isten előtti alázata, az üdvösség keresése és fáradhatatlan lelkülete a nehézségek közepette mind hozzájárult ahhoz, hogy Händel újból felemelkedjen és „új éneket” énekeljen.

- 1 Keresztelő János Isten hűséges szolgálója volt a történelem egy igen fontos korszakában, aki elfogadta a kiváltságos felkérést, hogy a Messiás és küldetése eljövételét hirdesse. János szigorú életmódot folytatott, lelki-
leg és erkölcsileg a legmagasabb szinten élt. Habozás nélkül teljesítette küldetését, és jótányi érdemet sem tulajdonított önmagának. Mégis amikor Jézus elkezdte szolgálatát, János a próbák tüzes kemencéjében találta magát. Börtönbe zárták, elítélték és kivégezték, de nem engedett a gonosz kísértésének. A lelkiismeretes bibliakutatók szemében János halála ellenére győztesként jelenik meg, aki példakép mindannyiunk számára. Képzeld magad Keresztelő János helyébe a börtönben. Milyen gondolatok járnának a fejedben, miközben az ítéletedre vársz? Hogy éreznéd magad, ha tudnád, hogy a törvénytelen Heródes ki fog végeztetni, és Jézus semmit sem tesz a szabadulásod érdekében?
- 2 Volt-e részed valaha kiúttalan helyzetben, mint egykoron a Vörös-tengerhez ért izraelitáknak? Mondd el a tapasztalatodat a csoportban. A hit mely elvei és stratégiái segíthetnek sikeresen átmenni egy ilyen tapasztalaton?

Az aranyműves arca

Szombat délután

Alapige: „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).

Amy Carmichael gyerekeket vitt el egy hagyományos indiai aranyműveshez. Az izzó szén közepén egy hullámos cserép volt. A cserépen só, tamarindusz-fa gyümölcse és téglapor elegyében ágyazták az aranyat. Miközben a tűz megemésztette a keveréket, az arany megtisztult. Az aranyműves fogókkal kiszedte a fémet, és ha még nem lett elég tiszta, visszahelyezte a tűzbe egy új körítéssel, de minden alkalommal növelte a forróságot. „Honnan tudja, hogy az arany mikor lesz elég tiszta?» – kérdezték a gyerekek. – »Amikor látom benne az arcomat« – felelte az aranyműves” (Amy Carmichael: *Learning of God*. Fort Washington, PA, 1989, Christian Literature Crusade, 50. o.).

Isten meg akar bennünket tisztítani, mint az aranyat, hogy átformáljon a képére. Ez egy elképesztő cél, és még megdöbbentőbbnek tűnik, amikor arra gondolunk, hogy a krisztusi jellem csak akkor alakul ki bennünk, ha átmegyünk az élet tűzpróbáin.

A hét dióhéjban: A megtisztítás folyamatában milyen szerepet tölt be a szenvedés? Hogyan értsük mindezt a nagy küzdelem összefüggésében?

„Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsőszülött” (Róm 8:29, RÚF).

Kezdetben Isten a saját képére alkotott minket (1Móz 1:27), de azt a képet eltorzította a bűn.

1 Mi mindenben mutatkozik meg, hogy Isten képe eltorzult az emberiségben?

Elég egyértelmű, hogy mindannyiunkat megrontott a bűn (Róm 3:10-19). Istennek mégis az a vágya, hogy helyreállítson bennünket, és olyanná váljunk, amilyenek eredetileg is lennünk kellett volna. Itt jön a képbe a mai bibliavers. Felfedi az Úr tervét, miszerint akik az életükbe fogadják a Szentlelket (Róm 8:29, RÚF), hasonlóvá válhatnak „Fia képéhez”.

Ám van ennek egy másik oldala is. „Isten képét ismét helyre kell állítani az emberben. Isten tisztelete, Krisztus tisztelete elválaszthatatlanul össze van kötve Isten népe feddhetetlen jellemének fejlődésével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 578. o.).

2 Hogyan értjük azt, amit Ellen G. White mond a fenti idézetben? Lásd még Jób 1; Mt 5:16; 1Kor 4:9; Ef 3:10!

Keresztényként sosem szabad elfelednünk, hogy egy egyetemes dráma kellős közepében vagyunk! A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem mindenütt dúl körülöttünk. A csata különféle formákban, többféleképpen jelenik meg. Bár sok minden rejtett előttünk, annyit megérthetünk, hogy Krisztus követőiként szerepünk van ebben a drámában, és dicsőséget szerezhetünk neki az életünkkel.

Képzeljük el, hogy egy hatalmas stadion küzdőterén állunk! A nézőtér egyik oldalán az Úrhoz hűséges mennyei angyalok ülnek, velük szemben pedig azok, akik Luciferrel együtt elbuktak. Ha az életünk elmúlt huszonnégy órája azon a pályán játszódtott volna le, vajon melyik oldalnak lenne több oka az ujjongásra? Mit árul el rólunk a válaszunk?

Egy dolog csatában lenni, de az megint más, ha nem látjuk a küzdelemben résztvevő erőket. Bizonyos értelemben ezzel a helyzettel kell a keresztényeknek szembenézniük. Tudjuk, hogy léteznek azok az erők, érezzük a saját életünkben is, mégis csak hittel kell haladnunk tovább, bízva a láthatatlanban (Zsid 11:27).

3 Olvassuk el Jób 23:1-10 szakaszát! Mi a lényege Jób küzdelmének? Mit nem lát? Ugyanakkor mit ragad meg hittel, minden küzdelme ellenére?

Jób még a rettenetes próbái közepette is bízott az Úrban. Eltöklelte, hogy állhatatos marad. Az arany volt az egyik dolog, ami segítette a kitartásban. Nem egy aranyérem, hanem ahogy a jövőbe tekintett, rájött, hogy ha ragaszkodik Istenhez, végül jobban fog járni – olyanná válik majd, mint az arany. Nem tudjuk, Jób mennyit ismerhetett abból, ami a színfalak mögött zajlott, de kiállta a tisztítótűzet attól függetlenül, hogy mit látott és mit nem.

Félünk a tűztől? Aggódunk a forróság miatt, amit a körülmények idéznek elő? Jóbhoz hasonlóan talán megmagyarázhatatlannak tartjuk a hőséget. Lehet, hogy gondot jelent alkalmazkodni egy új munkához vagy új otthonhoz. Talán el kell viselnünk, hogy rosszul bánnak velünk a munkahelyünkön vagy akár a saját családjukban. Betegségről vagy anyagi veszteségről is lehet szó. Bármilyen nehéz értelmeznünk a helyzetet, Isten képes arra felhasználni ezeket a próbákat, hogy megtisztítson minket és kialakítsa a képét a jellemünkben.

Úgy tűnik, Jób számára ösztönzőleg hatott, hogy végül aranynak minősüljön. Erre szegezte a tekintetét, ez segítette át a nehéz időkön. Komoly bizonyágtétel a jelleméről, hogy a szenvedés fájdalma alatt is megérezte a tisztító folyamat valóságát. Bár több mindent nem értett, azt tudta, hogy a próbákban megtisztul majd.

A tapasztalataink szerint hogyan tisztítanak meg minket a próbák? A szenvedésen kívül még milyen módon tisztulhatnánk meg?

Jézus Jeruzsálemben a halálára készült. *Máté evangéliuma* szerint a páska előtti utolsó tanítása során példázatokban beszélt a tanítványaihoz, ekkor mondta el többek között a tíz szűz és a juhok példázatát is. A történetek ahhoz kapcsolódnak, hogy hogyan kell élnünk, amíg várunk az eljövételére. Ezek a gondolatok még sosem voltak ennyire időszerűek, mint ma – mivel teljesen körülvesznek minket Jézus közeli visszajövetelének a jelei.

A tíz szűz példázatával (Mt 25:1-12) kapcsolatban több kommentátor is megjegyzi, hogy az olaj a Szentlélek jelképezi. Ellen G. White ezzel egyetért, ugyanakkor azt is megjegyzi, hogy az olaj szimbolizálja a jellemet is, amit senki más nem szerezhet meg a számunkra.

- 4** Olvassuk el a példázatot! Hogyan változik meg a történet mondanivalója aszerint, hogy az olajat a Szentlélek, vagy a jellem szimbólumának tekintjük? Mi mindenre következtethetünk ebből a példázatból önmagunkra nézve, ha az olaj a Szentlélek, vagy pedig a krisztusi jellemet jelképezi?

Szentlélek: _____

Jellem: _____

- 5** Olvassuk el a juhok és a kecskék példázatát Mt 25. részéből! Mi alapján különítik el a juhokat a kecskéktől?

Figyeljünk fel arra, hogy a király a tevékenységük, a jellemük alapján választja szét a juhokat a kecskéktől! Jézus itt nem a cselekedetek általi megigazulást tanítja, viszont felismerhető, hogy milyen fontos szerepet tölt be a jellemfejlődés a megváltás tervében. Akik valóban megváltást nyernek Krisztusban, azoknak az életében és jellemében ez tükröződik.

Mondják, hogy „az ember jelleme a sötétben jön elő.” Milyenek vagyunk, ha senki sem figyel? A válaszuk szerint min kell változtatnunk?

Tegnap azt néztük meg, hogy a második adventet várók számára milyen fontos a jellem. Ma azt vizsgáljuk meg sokkal alaposabban, hogy mennyire számít a jellem azoknak, akik Jézus második eljövetele idején élnek.

6 Olvassuk el Dán 12:1-10 szakaszát! Mi itt az összefüggés? A föld történelmének melyik időszakára utal az Ige? Ami pedig még fontosabb: milyen lesz Isten népének a jelleme ezekben az időkben? Ezekből a versekből mit állapíthatunk meg erről? Mi jellemzi őket, szemben a gonoszokkal (lásd még Jel 22:11)?

Dániel azt az üzenetet kapja, hogy nem sokkal Jézus visszajövetele előtt olyan nagy nyugalanság lesz, mint amilyen még sosem volt a világtörténelem során. Dán 12:3, 10 verseiben olvassuk, hogy milyenek lesznek az igazak és a gonoszok ebben az időben. Figyeljünk fel arra, hogy *„az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek”* (Dán 12:10), ellentétben az igazakkal, akik a 3. vers szerint világosan fénylenek, talán épp azért, mert *„megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak”* (Dán 12:10), amikor *„nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig”* (Dán 12:1)! A gonoszok nem értik, az igazak viszont *„értelmesek”*, és átlátják a helyzetet.

Pontosan mit értenek? A matematikát, a tudományokat, a magasabb szintű kritikai szemléletet? *A példabeszédek könyvében* az áll, hogy az *„Úrnak félelme az ismeret kezdete”* (Péld 1:7, RÚF). Talán azért *„értelmesek”* ebben az összefüggésben, mert értik a végidei eseményeket, a kibontakozó nehéz időket. Nem lepődnek meg, mert az Ige tanulmányozásából tudják, hogy eljön annak az ideje. Ami pedig a legfontosabb, eleget tudnak ahhoz, hogy engejék megtisztítani és megpróbáltatni magukat a nehéz időben. A gonoszok viszont megmakacsolják magukat a lázadásban és kitartanak a gonoszságban.

Olyan emberekről kapunk itt leírást, akik átmentek a finomítás és megtisztítás folyamatán.

Az utolsó napok szempontjából közelítettük meg ezeket a verseket, de milyen elveket látunk itt, amelyek a mostani időben segítenek megérteni a bennünket érő tisztító folyamat lényegét?

Egy angol énekben az áll, hogy „Én egy szikla, egy sziget vagyok.” Volt már, hogy így éreztük magunkat? Hogy egyedül akartunk megállni? Talán már hallottunk ilyesmit is: „Az Istennel való kapcsolatom magánügy. Nem szeretnék beszélni róla.”

7 Olvassuk el Ef 4:11-16 részét! Mit mond itt Pál? Milyen szerepet tulajdonít a közösségnek?

Pál az efezusiaknak írva az egyházra mint testre utal. Jézus a fej, népe tagjai pedig a test többi részét alkotják. Ha vetünk egy pillantást Ef 4:13 versére, felismerjük, mi az igazi értelme annak, hogy egy ilyen közösségben éljünk: így jutunk el „*a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére*”. Ezért van szükségünk egymásra!

Kétségtelen, hogy lehetséges keresztényként élni egyedül. Sokszor elkerülhetetlen, hogy az ember egyedül álljon meg. Sokaknak kellett így kitartani az évszázadok során, akiket neveltség tárgyává tettek vagy üldöztek. Nagyszerű bizonyágtétel Isten hatalma mellett az, ha az ember nem törik meg a rá helyeződő nyomás alatt. Ez így igaz is, ugyanakkor Pál egy másik fontos igazságot is kihangsúlyoz: végső soron akkor éljük át és mutatjuk be Krisztus teljességét, ha közösségben vagyunk egymással.

8 Ef 4:11-16 szakasza szerint minek kell megtörténnie, mielőtt Krisztus teljessége megmutatkozna a keresztény közösségünkben?

9 Mennyiben más a hatása a Jézus teljességét bemutató közösség bizonyágtételének, mint ha valaki egyedül tükrözi Krisztus teljességét? Mi minden következik ebből a nagy küzdelem összefüggésében (lásd Ef 3:10)?

Könnyű kedvesnek lenni, amikor magunkban vagy éppen idegenek között vagyunk, de már sokkal nehezebb azokkal, akiket jól ismerünk vagy nem kedvelünk. Ez azt jelenti, hogy ellenállhatatlan az Isten igazsága melletti bizonyágtételünk, amikor kegyelemmel és kedvességgel fordulunk felénk is.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Találkozás a Vőlegénnyel” c. fejezet. *A nagy küzdelem*, „A nyomorúság ideje” c. fejezet.

„A jellemépítés a legfontosabb munka, amit Isten valaha is az emberre bízott, és annak szorgalmas tanulmányozása soha nem volt olyan életbevágó, mint ma. Egyetlen korábbi generációnak sem kellett olyan döntő jelentőségű kérdésekkel szembenéznie, a fiatal férfiaknak és nőknek olyan hatalmas gonoszságokkal megküzdnie, mint amilyenek manapság várnak rájuk” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 198. o.).

„A példázatbeli balga szüzek olajért könyörögnek, mégsem kapnak. Ez azokat jelképezi, akik nem készültek fel a válság idejére a jellemük fejlesztésével. Mintha átmennének a szomszédjukhoz és azt mondanák: »Add a jellemedet, különben elveszek!« A balga szüzek pislogó lámpásaiba nem adhattak a bölcsek a saját olajukból. A jellemet nem lehet átruházni. Nem lehet eladni vagy megvenni, hanem meg kell azt szerezni. Az Úr mindenkinek adott lehetőséget rá, hogy a próbák órái során igaz jellemre tegyen szert. Azt viszont nem tette lehetővé, hogy az ember átadhassa másnak a jellemét, amit a nagy Tanítótól tanulva, kemény tapasztalatok árán alakított ki, ami által képes a türelemre a megpróbáltatásban, és hegyeket megmozgató hitet gyakorol” (Ellen G. White: *The Youth's Instructor*. 1896. jan. 16.).

Naponkénti tanulmányozásra: 5Mózes 25-31;

Ellen G. White: *Evangelizálás*, „A késedelem oka” c. alfejezet

1. Ki volt a „veszendő mesopotámiai, aki aláment vala Egyiptomba”?

2. Az élet mely területein tette Isten „feljebb valóvá” Izraelt minden nemzetnél?

3. Milyen köveket használhattak az oltár építéséhez?

4. Ki a titkok birtokosa? Hát a kinyilatkoztatott dolgoké?

5. Mi a közös Isten ígéreteiben és fenyegetéseiben?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk a próbák megtisztulást előidéző tüzes kemencéjére összpontosít. Ehhez mércére van szükség, és jelen esetben ez a mérce Isten bennünk kirajzolódó arcképe, valamint Jézus Krisztus képmása, mely Isten képmásának tökéletes tükörképe (Zsid 1:3). Továbbá a megtisztuláshoz tisztító anyagra is szükség van, ami a Biblia szerint nem más, mint a tűz (1Pt 1:7; Jel 3:18). A tisztító folyamat eredménye a jellemünk, amit a tíz szűz lámpásainak olaja képvisel Jézus példázatában (Mt 25:1–13). Dániel könyve Isten dolgaiban bölcseknek írja le a megtisztult jelleműeket (Dán 1:19–20; 2:47–48; 3:26–30).

- 1 A szenvedésnek lényeges szerepe van a jellem fejlődésében.
- 2 A jellemformálás Isten képmásának helyreállítása az emberben, akinek olyanná kell válnia, amilyennek Isten kezdetben teremtette őt. Jelenti továbbá a jellem Krisztus képmásához való igazítását is.
- 3 A jellemalakítás az egyetemes konfliktus témáját is érinti. A jó és a rossz – az Isten és Sátán – közötti összeütközés éretté válásunk tégelye.
- 4 A megtisztulás és éretté válás tapasztalatában nem az elszigetelten, hanem a közösségben élők részesülnek.

Magyarázat

Mit mond Ellen White a szenvedést okozó próbákról?

Az olvasztótégely és a tisztítás közötti kapcsolat témája nagyon fontos. Ellen G. White idevágó értelmező hozzászólásai kinyilatkoztatóak és fontosak. Egyik nagy jelentőségű könyvében Husz János egyik leveléből idéz, amelyben a cseh előreformátor a mi szenvedésünket a Jézus szenvedésével és a megtisztulással hozza összefüggésbe: „Jézus Krisztus szenvedett azokért, akiket szeret. Csodálkozhatunk-e akkor a példáján, amit azért hagyott nekünk, hogy mi is türelemmel viseljünk el mindent üdvösségünkért? Ő Isten, mi pedig az Ő teremtményei vagyunk. Ő az Úr, mi pedig a szolgái. Ő a világ Ura, mi pedig hitvány halandók. Ő mégis szenvedett! Miért ne szenvednénk mi is, különösen, ha a szenvedés megtisztít? Ha tehát kedveseim, halálom növeli Isten dicsőségét, imádkozzatok, hogy gyorsan következzen be, és Isten tegyen képessé arra, hogy minden csapást el tudjak viselni” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 105. o.)

Egy másik írásában is hasonlóképpen fogalmaz: „Ne panaszkodjatok keserűen a rátok jövő próbák miatt, hanem nézzetek Krisztusra, aki emberi természettel cserélte fel istenségét, hogy mi megérthessük, mennyire törődik velünk, mert azonosította magát a szenvedő emberiséggel. Megízeltte az emberi szomorúság kelyhét, Őt is sújtotta mindaz, ami minket sújt; szenvedés által vált tökéletessé; mindenekben megkísértett, ami az emberiséget érheti, hogy segítségére siethessen azoknak, akik kísértésben vannak.

Jézus mondja: *Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál* (Ézs 13:12). Azáltal teszi értékessé az embert, hogy benne lakozik, Szentlelkét adja neki. Így szól hozzánk: *Ha azért ti gonosz léteketek tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik* (Lk 11:13). (Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1896. március 5.).

Egy a testi vágyak által uralt gyülekezeti tagnak írta prófétanőnk: „Most annyira meg kellene becsülnie az örök jutalmat, a mennyei kincset, a hervadhatatlan örökséget, a dicsőség hervadhatatlan koronáját, hogy jókedvvel feláldozza romlott szenvedélyei kielégítését, még hogyha szenvedés is a következménye, hogy így teljessé tegye teste és lelke megtisztításának kötelezettségét” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., 99. o.).

G. testvérnek címzett egyik levelében Ellen G. White elmagyarázza a szenvedés és a megtisztulás kapcsolatát a Jézus második eljövételét várók esetében: „Isten népének tisztulása nem érhető el, valósítható meg szenvedés nélkül. Isten engedi, hogy a szenvedés, a nyomorúság tüze megeméssze a salakot, hogy elválassa az értéktelent az értékestől, hogy előragyoghasson a tisztult nemesfém. Egyik tűz után a másikon visz át bennünket, egyre vizsgálva valódi értékünket. Ha most nem bírjuk elviselni e próbákat, mi lesz velünk a nyomorúság idején? Ha a jólét vagy a balszerencse hamisságot, büszkeséget vagy önzést leplez le szívünkben, mi lesz velünk, amikor Isten mintegy tűz által próbálja meg mindenki cselekedeteit, teszi nyilvánvalóvá minden szív titkait?

Az igaz kegyesség nem vonakodik a vizsgálattól. Ha vonakodunk, hogy az Úr megmottozzon, akkor valóban aggasztó az állapotunk. Isten a lelkék finomítója és tisztogatója. A kemence hevében örökre elválasztja a salakot a keresztény jellem valódi ezüstjétől, aranyától. Jézus figyelemmel követi a próbát. Tudja, mire van szükség, hogy megtisztítsa a fémeket, hogy így az ő isteni szeretetének ragyogását tükrözze” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 4. köt., 85–86. o.).

Majd folytatja mélyszántású gondolatait, miközben a témát magyarázza: „Isten súlyos, nehéz próbák által vonja közel magához népét – azaz, hogy feltárja előttük gyöngeségüket és alkalmatlanságukat, és megtanítja őket órá, egyedüli segítőjükre és biztonságukra támaszkodni. Így éri el a célját. Ezután már készen állnak arra, hogy bármilyen szorult helyzetben felhasználja őket a bizalom fontos tisztségeinek betöltésére, nagyszerű célok megvalósításához, amelyekért képességeiket kapták. Isten próbára teszi az embereket. Vizsgálja őket jobbról is, balról is, így neveli, szoktatja, fegyelmezi őket. Jézus, a Megváltónk, az emberiség Képviselője és Feje maga is elviselte a próba-idejét. Többet szenvedett, mint amennyi szenvedés elviselésére minket szólít. Hordozta gyöngeségeinket, és hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett. Nem magáért szenvedett, hanem a bűneinkért, és most győzelmének érdemeire támaszkodva, az ő nevében mi is diadalt arathatunk.

Isten e finomító és tisztogató munkásságának feltétlenül folytatódnia kell, míg szolgálai meg nem alázkodnak, míg csak annyira meg nem hálnak az énnak, hogy amikor tevékeny szolgálatra szólítja őket, egyedül az Ő dicsőségével fognak törődni. Akkor majd el fogja fogadni az igyekezetüket. Akkor már nem meggondolatlanul, ösztönösen cselekszenek, nem fognak előre rohanni, hogy veszélybe sodorják az Úr ügyét, mivel még mindig a kísértések és szenvedélyek rabszolgái, és a pokol tüze által lángra lobbantott érzéki gondolkodásukat követik. Mily félelmetesen elcsúfítja Isten ügyét az ember romlott gondolkodása és féktelen természet! Mennyi szenvedést zúdít magára az ember, mivel csökönyösen a szenvedélyeit követi! Isten újra meg újra átvezeti az embert a területén, fokozza a nyomást, míg csak a tökéletes alázat és a jellem átalakulása összhangba nem hozza őket Krisztussal és a mennyi szellemével, míg csak győzők nem lesznek maguk felett” (ua., 86. o.).

Alkalmazás

- 1 Jézus helyettes áldozata által tisztulunk meg bűneinktől, ugyanakkor a szenvedésnek is tisztító hatása van. Van-e ellentmondás e kettő között? Egyáltalán nincs. Isten kegyelmének köszönhetően igazaknak nyilvánítatunk, hit által fogadjuk el bűneinkre a megbocsátást, elkülönítettünk Isten számára, Istenért élünk. A megigazulás és a megbocsátás mély tartalmú kijelentés és lelki tapasztalat, melyet a nagy küzdelem kontextusában a kegyelem megtapasztalása követ: ebben a konfliktusban bizonyíthatjuk, hogy hűségesek vagyunk Isten iránt és szeretjük Őt. E tapasztalat során szembesülünk a ténnyel, hogy gyakran tévedünk, sok az olyan

rejtett szokásunk, amelyről le kell mondanunk. Isten kegyelme szabaddíthat meg ezektől. A tisztítás valóságos tapasztalat, amely valós személyekkel történik, valós időben. Hogyan segít ennek tudatosítása megtisztulásod tapasztalatában? Hogyan ismerted fel, hogy a Szentlélek a jellemed megtisztításán dolgozik?

2 Hogyan éled meg Krisztus folyamatos szemlélésének tapasztalatát az életedben? Hogyan jártad be jellemed és személyiséged Krisztus képmása szerinti átalakulásának útját?

3 Hogyan élted meg a hited növekedését, fejlődését? Hogyan írnád le ezt az átalakulást?

4 Hogyan vált lelkileg érett közösséggé a gyülekezeted? Milyen szempontok alapján vehető észre ez a fejlődés a közösségen belülről és kívülről szemlélve? Írd le, hogy te és a gyülekezet más tagjai mit tapasztaltatok ezen a téren!

Fullasztó hőség

Szombat délután

Alapige: „És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz” (Ézs 53:10).

Amikor a híres keresztény író, C. S. Lewis felesége haldokolt, Lewis a következőt írta: „Nem fenyeget engem (úgy hiszem) annak a veszélye, hogy nem hinnék többé Istenben. A valódi veszély az, hogy rettenetes dolgokat kezdjek elhinni róla. Nem attól rettegek, hogy arra a következtetésre jutok: »Tehát nincs is Isten«, hanem arra, hogy »Isten valójában ilyen«” (*A Grief Observed*. New York, 1961, HarperCollins Publishers, Inc., 6–7. o.).

Amikor valóban fájdalommassá válik a helyzet, némelyek teljesen elfordulnak Istentől. Mások számára Lewishoz hasonlóan az jelent kísértést, hogy megváltoztassák a bennük kialakult képet, és mindenféle rosszat gondoljanak Istenről. A kérdés az, hogy pontosan milyen forróvá válhat a helyzet? Mekkora hőséget kockáztat meg az Úr a népe esetében, hogy végül „az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek” (Róm 8:29)?

A hét dióhéjban: Vajon miért vállalja fel Isten annak kockázatát, hogy félreismerhetik, amikor azt akarja, hogy ismerjük meg és szeressük Őt? Mennyire hajlandó más képet láttatni magáról azért, hogy „a Fia ábrázatához” hasonlóvá formáljon bennünket?

Olvassuk el *Mózes első könyve* 22. fejezetét! Isten váratlanul, minden magyarázat nélkül egyszer csak arra szólítja Ábrahámot, hogy égő áldozatként mutassa be a fiát. El tudjuk képzelni, hogyan érezhette magát Ábrahám? Elképzelhetetlen gondolat, hogy a szent Isten azt kérné tőlünk: áldozzuk fel a saját gyerekünket! Még ha Ábrahám elfogadhatónak tartotta volna is ezt a felvetést, mi lenne az örökséggel? Fiú nélkül oda az ígéret.

1 Isten miért kérte ezt az áldozatot Ábrahámától? Mi volt ennek az értelme, ha Ő mindent tud?

Nem volt véletlenszerű sem Isten kérése, sem annak időzítése. Az volt a célja, hogy a lehető legmélyebb gyötrelmet váltsa ki belőle, mert „Isten akkorra tartogatta Ábrahám utolsó és legsúlyosabb próbáját, amikor az évek terhe már megviselte, és aggodalom, küzdelem nélküli nyugalomra vágyott” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 115. o.). Vajon egy tébolyult Isten próbája lett volna ez? Egyáltalán nem! Ábrahámnak azért „kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmetes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért” (i. m. 120. o.).

Ez csupán egy próba volt. Isten egyáltalán nem akarta, hogy Ábrahám megölje a fiát. A történet rávilágít valami nagyon fontos dologra azaz kapcsolatban, ahogyan az Úr időnként munkálkodik. Kérhet tőlünk olyat, amit nem akar, hogy megtegyünk. Kérheti: menjünk oda, ahová egyáltalán nem akarja, hogy megérkezzünk. A lényeg, hogy számára nem a cél a fontos, hanem az, amit tanulunk, miközben átformál bennünket az út.

Jézus talán Ábrahám esetére gondolhatott, amikor a következőt mondta a zsidóknak: „Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült” (Jn 8:56). Ábrahám kimaradhatott volna ennek a megismeréséből, Sátán szavának tulajdonítva elhessegethette volna a gondolatot. A megmaradásának és az egész folyamatból való tanulásának viszont az volt a kulcsa, hogy ismerte az Úr hangját.

Honnan ismerjük Isten hangját? Honnan tudjuk, hogy Ő szól hozzánk? Milyen úton-módon közli velünk az akaratát?

Hóseás története komoly tanulságokat rejt. Egészen elképesztő volt a próféta helyzete. Gómer, a felesége elment otthonról, majd gyerekei születtek más férfiaktól. Isten arra szólítja fel Hóseást, hogy bár Gómer hűtlen lett hozzá, vegye vissza a feleségét, és teljes mértékben mutassa ki iránta a szeretetét. Ez a történet Isten és Izrael esetét példázta. Az izraeliták elhagyták az Urat, más istenekkel csalták meg. Isten viszont továbbra is szerette őket, és ki akarta fejezni irántuk a szeretetét. Vessünk csak egy pillantást az Úr módszereire!

2 Olvassuk el Hós 2:1-12 szakaszát! Mit mond Isten, mivel fogja visszavonni magához a népet? Milyen lehet ezeket megtapasztalni?

Hós 2:2-3 _____

Hós 2:5-7 _____

Hós 2:8-9 _____

Hós 2:10 _____

Ez a történet két fontos kérdést vet fel azt illetően, hogy mit tapasztalunk Istennel, amikor megtérésre vezet bennünket. Az első veszély, hogy nem vesszük észre a háttérben való fáradozását. Amikor Izrael nehéz és fájdalmas tapasztalatokon ment át, nem lehetett könnyű nekik felismerni, hogy az Úr a megváltásukon munkálkodik. Vajon Isten vezet bennünket, amikor szűrés tövisek zárják el az utunkat, vagy annyira be vagyunk kerítve, hogy nem is látjuk, merre tartunk (Hós 2:6)? Megeshet, hogy Atyánk van az események középpontjában, amikor minden eltűnik, ami létszükségletünk volna, vagy amikor megszégyenülünk (Hós 2:9-10)? Az igazság az, hogy bármit is érzünk, az Úr állandóan a megtérésünkön fáradozik, mert annyira szeret bennünket. Másodszor pedig megvan annak a kockázata is, hogy félreértjük Istent, amikor a munkáját végzi. Talán felismerjük, hogy tesz valamit, de az esetleg nem tetszik nekünk. Könnyű azzal vádolni, hogy kegyetlen, nem lép közbe és nem viseli a gondunkat, amikor fájdalmat érzünk és szégyelljük magunkat. Ám Isten mindig igyekszik megújítani bennünket szeretetének szövetségén keresztül.

Olvassuk el Hós 2:14-23 részét! Mit fed fel ez a szakasz Istenről? Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg nekünk, ha elfutottunk volna tőle az életünk valamelyik területén! Minek várnánk meg a tűzpróbát, ha már meggyőződünk róla, hogy éppen azt tettük? Mi gátolja, hogy már most adjunk mindent az Úrnak?

3 Olvassuk el Jób 1:6–2:10 szakaszát! Mi váltotta ki Jób szenvedését?

Itt van valami megdöbbenő. Az angyalok Istenhez érkeznek, és Sátán is velük tart. Isten megkérdezi tőle, hogy merre járt, ő pedig így felel: „Körülkerültem és át meg át jártam a földet” (Jób 1:7). Majd az Úr a következő kérdést teszi fel: „Észrevetted-e az én szolgámat, Jób?” (Jób 1:8)? Magának a kérdésnek nincs nagy jelentősége, inkább annak van, hogy ki teszi fel. Nem az ördög mutat rá Jóbra, mint akit meg kellene vizsgálni, hanem Isten. Ő hívja fel Sátán figyelmét rá, mivel pontosan tudja, mi fog következni. Mindeközben lent a földön a férfinak fogalma sincs arról, hogy nemsokára milyen forró lesz a kemencéje. Egyértelmű, hogy nem az Úr, hanem az ördög okozta Jób szenvedését. Ugyanakkor nyilvánvalóan Isten adott engedélyt Sátánnak arra, hogy elvegye Jób vagyónát, a gyerekeit és a testi épségét is. Mennyiben számít, hogy Isten vagy Sátán okozta Jób szenvedését, ha az Úr adott erre engedélyt? Hogyan lehet igaz és szent, amikor kifejezetten engedélyt adott az ördögnek arra, hogy ilyen fájdalmat okozzon Jóbnak? Ez különleges eset lenne, vagy ugyanígy bánik velünk is ma?

4 Hogyan reagál Jób a megpróbáltatásokra Jób 1:20-21 verseiben?

Kétféle módon lehetséges az ilyen szenvedést fogadni. Megkeseredhetünk és haragra gerjedhetünk, vagy pedig még szorosabban kapaszkodhatunk Istenbe. Jób úgy kezeli ezt a katasztrófát, hogy az Úrral marad és Őt dicsőíti.

Jób 1:20-21 verseiben a dicsőítés oldalát pillanthatjuk meg, ami segíthet a gyötrelmek között. Először is Jób elfogadja tehetetlenségét és kijelenti, hogy semmire nem támaszthat jogot: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda vissza” (Jób 1:21). Másodsor elismeri, hogy még mindig Istené az irányítás: „Az Úr adta, az Úr vette el” (Jób 1:21). Harmadszor pedig Jób befejezésül megerősíti az Isten igazságosságába vetett hitét. „Áldott legyen az Úrnak neve” (Jób 1:21)!

Megpróbáltatáson megyünk épp keresztül? Kövessük a Jóbnál látott lépéseket! Hogyan segíthetnek ezek nekünk?

„...rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterheltettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat” (2Kor 1:8-9, RÚF).

Pál az Úr választott apostolaként többet szenvedett, mint a legtöbb, mégsem tört össze, sőt egyre erősebben dicsőítette Istent. Olvassuk el, hogy milyen nehézségeket sorolt fel **2Kor 11:23-29** szakaszában, majd pedig olvassuk el **1:3-11** verseit is!

- 5** Pál kijelenti **2Kor 1:4** versében: azért tapasztaljuk Isten könyörületét és vigasztalását, **„hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (RÚF).** Mennyiben jelenthet a szenvedés elhívást a szolgálatra? Hogyan lehetnénk még inkább a tudatában ennek a lehetőségnek?

Isten rajtunk keresztül akar szolgálni a szenvedőknek. Ez azt jelenti, hogy előbb nekünk is át kell élnünk bizonyos fájdalmakat. Ezután nem elméletek alapján tudunk majd bátorítani, hanem úgy, hogy már tapasztaltuk az Úr együttérzését és vigasztalását. Ezt az elvet tanulhatjuk meg Jézus életéből is (lásd Zsid 4:15).

Pál nem azért írja le részletesen a nehézségeit, hogy sajnáljuk őt. Azért számol be minderről, hogy tudjuk, az Atya akkor is képes közbelépni, együttérzést és vigasztalást nyújtva, amikor a legmélyebbre kerülünk. Még ha életveszélyben lennénk is, sőt ha meg is kell halnunk, ne féljünk, mert Isten arra tanít, hogy egészen bízunk rá magunkat! Bízhatunk benne, mert Ő **„feltámasztja a halottakat” (2Kor 1:9).**

Amint az apostol az evangélium hirdetésére tekint előre, tudja, hogy Isten a jövőben majd megmenti. Az a három szempont segít neki szilárdan megállni, amit 2Kor 1:10-11 verseiben említ. Először is Isten már bizonyított: **„Ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket” (2Kor 1:10).** Másodszor Pál eltökélten összpontosít az Úr személyére: **„Akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani” (2Kor 1:10).** A harmadik pedig a hívők folyamatos közbenjárása: **„Segítsé-
günkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel” (2Kor 1:11, RÚF).**

Mit tanulhatunk meg Páltól, ami segíthet, hogy a küzdelmeink során ne essünk önsajnálta?

Ebben a negyedévben eddig a tűzpróba több olyan példáját vizsgáltuk meg, amelyeket Isten arra használ fel, hogy megtisztítson és Krisztushoz hasonlóvá tegyen bennünket. Ugyanakkor egyesek e példák láttán arra a következtetésre juthatnak, hogy az Úr követelődző hajcsár. Talán van, akik ezt mondják: „Tudjuk, hogy az Úr jót akar nekünk, ezek a példák azonban nem annyira a gondoskodásról és szeretetről árulkodnak, sokkal inkább zsarnoknak tűntetik fel. Határozott szándéka, hogy komoly nehézséget okozzon nekünk, és semmit sem tehetünk ellene.”

Igaz, hogy amíg a bűnös földön élünk, csak kevés történésnek értjük az okát. A mennyben sokkal többet értünk majd meg (1Kor 4:5; 13:12). Most azonban együtt kell élnünk azzal a feszültséggel, hogy hisszük: Isten jelen van és gondoskodik rólunk, még akkor is, ha nem esik minden túl jól. Ézsaiás igazán jól bemutatja ezt a feszültséget.

Olvassuk el **Ézs 43:1-7** szakaszát! Isten a 2. versben azt mondja, hogy a népe tűzön és vízen megy majd át. Ezek szélsőséges veszélyek jelképei, de talán a Vörös-tengeren és a Jordánon való átkelésre is utalnak, amelyek ugyan félelmetes idők voltak, viszont új élet felé vezették a népet. Talán arra számítanánk, hogy az Úr kijelenti: megvédi övéit a nehézségektől, könnyebb út felé tereli őket. Ám a 23. zsoltár Pásztorához hasonlóan inkább azt mondja, hogy nem kell megrémülniük, amikor beköszöntenek a nehézségek, mert Ő velük van.

6 Tekintsünk vissza Ézs 43:1-7 részére! Írjuk le, Isten hogyan ígér vigaszt népének a tűz és a víz idejére! Milyen gondolati képet fest ez Istenről? Melyik ígéretekét kérhetjük magunkra nézve?

Három módon foglалhatjuk össze azt, amit megtanultunk eddig Isten olvasztótégelyeiről. Először is, Isten fullasztó hősége nem minket, hanem a bűnt pusztítja el. Másodszor nem az a célja, hogy elkeseírsen, inkább a megtisztításunkat szolgálja, hogy olyanok lehessünk, amilyennek eredetileg teremtett bennünket. Végül pedig Isten minden helyzetben állandóan és gyengéden gondoskodik rólunk – sosem hagy bennünket egyedül, bármi történjék velünk.

Mit tanítanak a következő versek Isten tetteiről és jelleméről? Zsolt 103:13-14; Mt 28:20; 1Kor 10:13; 1Pt 1:7 Hogyan tapasztaltuk már az életünkben ezeknek a valóságát?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, „A hit próbája” c. fejezet

„Isten mindig a szenvedések kohójában próbálta meg népét. A kohó tüzeiben válik le a salak a keresztény jellem valódi aranyáról. Jézus figyeli a próbát. Ő tudja, mi kell ahhoz, hogy az értékes fém megtisztuljon és vizsztatükrözze szeretetének fényét. Isten kemény, vizsgáztató próbákkal neveli szolgálait. Egyesekben olyan képességeket lát, amelyeket fel tudna használni műve előbbrevitelére. És a gondviselő Isten ezeket az embereket megpróbálja... Megmutatja nekik gyengeségeiket, és megtanítja őket arra, hogy Őrá támaszkodjanak... Isten így éri el célját. Neveli, tanítja, fegyelmezi őket, hogy alkalmasak legyenek annak a nagyszerű célnak a betöltésére, amiért képességeiket kapták” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 97. o.).

„Ha gondviselésében Isten arra hív bennünket, hogy próbákat viseljünk el, akkor fogadjuk el a keresztet és igyuk ki a keserű poharat! Emlékezzünk arra is, hogy az Atya keze tartja azt az ajkunkhoz! Bízunk benne a sötétségben, ahogy a világosságban is! Vajon nem tudnánk elhinni, hogy mindent megad nekünk, ami a javunkat szolgálja?... Még a megpróbáltatás éjszakáján is hogyan tarthatnánk vissza magunkat attól, hogy hálával, dicsőítéssel emeljük fel a szívünket és a hangunkat, amikor felidézzük magunkban a Golgotán kifejezett szeretetét” (Ellen G. White: *5Testimonies*. 316. o.)?

Naponkénti tanulmányozásra: 5Mózes 32 – Józs 4;

Ellen G. White: *Evangelizálás*, „Erő a munka befejezéséhez” c. alfejezet

1. Hány katona „kergethetne” tízezer ellenséges katonát? _____
2. Ki kapta a legjobb termést? _____
3. Milyen színű volt a kötél, amelyen Ráháb lakásából a kémek lemásztak? _____
4. Mikor tért vissza a Jordán vize a saját medrébe?

5. Kik által végezteti el Isten az evangélium erőteljes hirdetésének munkáját?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk során több olyan bibliai példát elemzünk, amely segít megértenünk a szenvedés miértjeit és a fájdalom legyőzésének módzatait. Ábrahám annyira engedelmes volt Isten iránt, hogy kész volt feláldozni a saját fiát, amiből levonhatjuk a tanulságot, miszerint akkor is bízhatunk Istenben, ha a parancsai érthetetlenek számunkra. Hóseás fájdalmas házassági kapcsolata hűtlen feleségével egyrészt rávilágít Isten szenvedésére, amit elköteleződésünk, odaadásunk hiánya okoz, másrészt tudatosítja bennünk szüntelen jelenlétét az életünkben, továbbá arra irányuló törekvését, hogy helyreállítsa a kapcsolatot az eltévelyedettekkel és a hitüket elhagyókkal. Jóbnak az Úr iránti megingathatatlan hűsége – amely akkor sem ingott meg, amikor a felesége Isten megátkozására buzdította – felfedi előttünk azt a nagy igazságot, miszerint nem a szenvedés és a halál elkerülése a legfőbb célja ennek az életnek. Jóbbal együtt Pál arra tanít, hogy az Isten iránti szeretet és hűség, valamint az Isten országa és küldetése iránti elköteleződés a legörömtelibb tapasztalat a keresztyén életében. Természetesen nem mindent értünk, viszont a keresztyén rendelkezik Pál apostol lelki küzdelemről alkotott látásával: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?” (Róm 8:35).

- 1** Elemezzük a Biblia sokatmondó példáit a szenvedés kérdésében, amelyek segítenek megértenünk, hogy miért engedi meg Isten a szenvedést az életünkben.
- 2** Lenyűgöznek Ábrahám és Izsák történetének jelenetei, a Mórija-hegyi tapasztalat és az a mód, ahogyan apa és fia túlélte a próbákat, levonta belőlük a tanulságokat, és növekedtek e tapasztalatok nyomán.

Magyarázat

Isten együtt szenved velünk

A XX. század második felében a folyamat-teológia egy új teodiceát javasolt, azaz egy új magyarázatot a gonosz eredetének és létezésének a szerető, mindenható és tökéletesen igaz Isten világában. A folyamat-teológia képviselői (főként John B. Cobb Jr.) egy olyan univerzumot képzelnek el, amelyet szabad és önteremtő lények alkotnak, amelyek egy állandóan változó világ építésének progresszív folyamatában vesznek

részt. De mivel ezek a lények úgy hiszik, hogy Isten hatalma korlátolt, arra a következtetésre jutnak, hogy a rossz és a szenvedés valamiképpen ebből az összetett építkezési folyamatból eredt. Az egyetlen jó hír, amivel a folyamat-teológia szolgál, az, hogy Isten együttérző, együtt szenved a világegyetemmel. Nem tudja eltörölni a gonoszt, mivel nem hághatja át a szabadsághoz való jogunkat, viszont mindenkit arra buzdít ebben a világegyetemben, hogy a harmónia, a kreativitás és az örömök közti egyensúlyra törekedjen.

Isten együttérző szenvedésének témájával a folyamat teológusainak körén túl is gyakran foglalkoztak. A gondolat, hogy Isten velünk együtt szenved, lényeges az evangélium megértésében, de helyesen kell azt értenünk a Biblia igazságának fényében. A szenvedésben az emberrel együtt szenvedő Isten elméletének legnagyobb veszélye abban rejlik, hogy ez a tézis önmagában teodiceává vált, amely kizárja a bibliai teodicea fontos szempontjait.

Bármennyire is újszerűek lennének ezek a gondolatok, a folyamat teológiája és annak teodiceája összeegyeztethetetlen a bibliai kinyilatkoztatással, a Szentírásban hívó keresztények ezt nem fogadhatják el. Elbukott világunkban a szenvedés valóságos, elkerülhetetlen, és az is tény, hogy Isten együtt szenved velünk. De ez a valóság még nem minden. A folyamat teológiájával kapcsolatos problémák egyike az a spekuláció, miszerint a rossz bennerejlő módon kapcsolatban áll a teremtéssel, a folyamat teológiája természetéből adódóan evolucionista. Ezzel szemben a Biblia magyarázata erre a kérdésre az, hogy a rossz nem valami „természetes” dolog, nem tartozik a teremtet világ eredeti rendjéhez. A rossz ellenkezik Isten jellemével, jóságával, igazságosságával. Isten egy tökéletes világot teremtett, tökéletes természetet, tökéletes embereket és állatokat.

Az, hogy Isten szabadnak teremtett minket, nem teszi szükségessé a rosszat, ennél fogva a következő három szempont rendkívül sokatmondó: 1) a rossz, a gonosz a szabad lények – az angyalok és az emberek – szabadságából és erkölcsi képességeiből ered. 2) A gonoszság a természetet is megrontotta, de nem a természetből származik. 3) A gonosz nem örök vagy együtt-örök Istennel vagy a teremtet világgal (amely világ kezdetben tökéletes volt [és Istennek az is volt a célja, hogy örökké tökéletes maradjon]). A gonoszság annak köszönhetően jött létre, hogy az ember visszaélt a szabadságával, de Isten határozott, szeretetteljes közbelépése véget fog vetni a létezésének és a fenyegetésének.

Szerető természete folytán Isten valóban velünk együtt szenved, csatlakozik hozzánk a próbák tüzes kemencéjében, amely szenvedést mi

okoztuk magunknak, a természetnek és Isten országának. Isten azonban nem tétlenül szenved, mint aki semmit sem tehet, mivel a rossz részét képezi a világegyetem megjelenése és fejlődő terjedése folyamatának. Nem! Isten cselekedett és folyamatosan cselekszik is a rossz kérdésének megoldásáért. A bűn legborzasztóbb következményét Isten vette magára Krisztus által. Határozottan cselekszik a gonoszság eltörlése érdekében, és minden embert hív, hogy fogadja el a kegyelmét: legyen készen viszsztatérni az Ő országába, amelyből gyökerestől és örökre kiirtja a rosszat.

Magyarázat

Izsák feláldozása

Isten parancsa Izsák feláldozására egyszeri, de több célú utasítás volt. Egyrészt, Isten Ábrahámhoz intézett felhívása a pátriárka megpróbálását szolgálta. Ellen G. White is ezt támasztja alá a *Pátriárkák és próféták* c. könyvében: „Ábrahám hitének és Izsák engedelmességének próbájában mennyei lények voltak a szemtanúk. A próba sokkal keményebb volt, mint ami elé Isten Ádámot állította. Az ősszüleinknek szóló tiltó parancs iránti engedelmség nem járt szenvedéssel, de az Ábrahámnak szóló parancs a legfájdalmasabb áldozatot követelte. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmségét. Az egész menny ujjongott Ábrahám hűsége láttán. [...] Isten szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmség jutalmat kap” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 155. o.).

Másrészt Isten parancsa több volt, mint próbatétel. Tulajdonképpen három célt követett: kinyilatkoztatás volt és jövendölés, valamint tipológiaként szolgált. Isten tanítani akarta Ábrahámot és az egész emberiséget az általa hozott áldozatról, melynek során a Fiát, Krisztust áldozta fel az emberiség megmentéséért (Jn 3:16). Ellen G. White is egyetért ezzel. *Jézus élete* c. könyvében ezt írta: „Ábrahám hön vágyakozott látni a megígért Üdvözítőt. [...] Láttá Krisztust. Láttá az Ő napját, és örült. Látomást kapott a bűnért hozott isteni áldozatról. Erre az áldozatra volt példa a saját tapasztalatában is. Parancsot kapott: 'Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, [...] és áldozd meg [...] égő áldozatul' (1Móz 22:2). Az áldozati oltárra helyezte az ígéret fiát, a fiút, akiben minden reménye összpontosult. Amikor aztán ott állt az oltárnál felemelt késsel, hogy engedelmeskedjék Istennek, hangot hallott a mennyből: 'Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te

egyetlenegyednek énérettem' (1Móz 22:12). Ez a szörnyű próba azért nehezedett Ábrahámra, hogy megláthassa Krisztus napját, felismerje Isten nagy szeretetét a világ iránt, mely akkora, hogy egyszülött Fiát a legszebben halálra adta, és ezzel kiemelte a romlásból a Földet" (Ellen G. White: *Jézus élete*, 468–469. o.).

Egy másik helyen prófétanőnk összekapcsolja Isten parancsának (1Móz 22) két célját: „Isten egyrészt Ábrahám lelkébe akarta vésni, hogy az evangélium valóság, másrészt próbára akarta tenni a hitét a parancssal, hogy ölje meg a fiát. Azért kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmetes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért. Semmi más próba nem gyötörhette volna meg úgy Ábrahám lelkét, mint fia feláldozása. Isten gyötrelmes és gyalázatos halálra adta Fiát. Az angyalok, akik Isten Fia megaláztatásának és lelki gyötrelmének tanúi voltak, nem léphettek közbe, mint ahogy Izsák esetében megtehették. Nem hangzott el ilyen kiáltás: 'Elég!' A dicsőség Királya feláldozta életét, hogy megváltsa az elbukott emberiséget. Mivel bizonyíthatná Isten jobban végtelen könyörületét és szeretetét? 'Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?' (Róm 8:32).” (*Pátriárkák és próféták*, 154).

Ha az 1Móz 22. fejezete szerint történtek részét képezik Isten megváltási tervre vonatkozó kinyilatkoztatásának, fontos aláhúznunk, hogy az Ábrahámnak adott isteni parancs egyedi, profetikus esemény volt a világ történetében. Ez által az egyedi tapasztalat által Isten hatékonyan kinyilatkoztatta a tervét az emberiség megváltására, amely végül Jézus Krisztus helyettes áldozatában valósult meg. Következésképpen senki más az emberiség történelmében nem kapott – és nem is fog kapni – ehhez hasonló parancsot, melynek értelmében egy másik ember életét kell kioltania. Még Ábrahám esetében is Izsák helyett azonnal egy állatot ajánlott fel Isten áldozatul. Ez okból kifolyólag Ábrahám tapasztalata semmiképp sem hozható összefüggésbe azzal az ókori gyakorlattal, melynek során gyermekeket áldoztak fel! A gyermekekkel szembeni visszaélések sem indokolhatóak ezzel a történettel!

Egy másik fontos szempontja ennek a tapasztalatnak Izsák részvétele és reakciója. Habár hajlamosak vagyunk mindvégig Ábrahám lelki gyötördésére összpontosítani, tudatosulnia kell bennünk, hogy ez a tapasztalat Izsák számára is hatalmas próba volt, és a reakciója is igen figyelemreméltó. Gyakorlatilag sokféleképpen válaszolhatott volna az apja

viselkedésére, például örült öregembernek minősíthette volna, vagy egyszerűen elszaladhatott volna az apja mellől. De nem így tett. Neveltetése, odaszentelődése és Istenbe és az apjába vetett bizalma Izsákot példaképpé avatja a próbák tűzében szenvedő keresztyén számára. Ellen G. White is elidőz e felett a fontos szempont felett:

„Ábrahám az isteni parancsnak engedelmeskedve elindul Izsákkal az úton. Látja maga előtt a hegyet, amelyet Isten az áldozathozatal helyéül meghatározott. Leveszi szolgája válláról a tűzifát, és Izsák vállára helyezi, az Izsákéra, akit fel kellett áldoznia. Lelkét kimerítő határozottsággal és szigorúsággal felkészíti, hogy eleget tehessen Isten kérésének. Összetört szívvel, erőtlen kézzel meggyújtja a tüzet, miközben Izsák megkérdi tőle: 'Atyám, imhol van a tűz és a fa, de hol van az égőáldozatra való bárány?' Ábrahám ekkor még nem válaszolhatott. Apa és fia együtt építette meg az oltárt, majd elérkezik a rettenetes pillanat, amikor Ábrahámnak el kell mondania a fiának mindazt, ami az úton végig gyötörte lelkét: maga Izsák lesz az áldozat! Izsák akkor már nem volt kisfiú, hanem ereje teljében lévő fiatalember. Megtehetette volna, hogy ellenáll az apjának. Nem vádolja őt örültséggel, de még arra sem tesz próbát, hogy eltérítse a szándékától. Engedelmeskedik. Hisz az apja szeretetében és abban, hogy nem áldozná fel őt, ha Isten nem kérte volna ezt tőle. Az irgalomtól áthatott Ábrahám reszkető, szerető keze megkötözte Izsákot, mert Isten ezt parancsolta neki” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*, 205. o.).

Alkalmazás

- 1 Ossz meg a csoportban három elvet, amelyet Ábrahám és Izsák élete szemléltet, s amely megmutatja, hogyan éld túl a megpróbáltatások tüzes kemencéjét.
- 2 Mi volt Jób és Hóseás válasza a szenvedésre? Mit tanulhatunk a próbákhoz való viszonyulásukból arra vonatkozóan, hogy miként legyünk győztesek a próbák közepette?

július 30 – augusztus 5.

Teljes erővel a küzdelemben

Szombat délután

Alapige: „Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem” (Kol 1:29).

Egy férfi és egy nő ült egymás mellett egy beszélgetős műsorban, mindketten elvesztették a gyereküket. A nő haragja és keserősége, akinek a fiát húsz éve gyilkolták meg, ugyanakkora volt, mint annak idején. A férfi azonban teljesen más volt. A lányát terroristák ölték meg néhány évvel korábban, de ő elmondta, hogy megbocsátott a gyilkosoknak, és arról is beszélt, hogyan formálta át Isten a fájdalmát. Iszonyatos volt a vesztesége, rajta mégis az látszott, hogyan gyógyít meg bennünket Isten még életünk legsötétebb pillanataiban is.

Miért reagálhat két ember ennyire eltérő módon? Hogyan történik meg a lelki változás a keresztények életében, ami lehetővé teszi, hogy felnőjünk az élet tűzpróbái során, és azok ne taglózzanak le?

A hét dióhéjban: Mi a szerepe az akaratunknak és az akaraterőnknek az önmagunkkal és a bűnnel folytatott küzdelemben? Hogyan kerülhetjük el, hogy az érzelmeink határozzák meg, milyen döntéseket hozunk? Miért kell kitartanunk és nem feladnunk a tűzpróbában?

Imádkoztunk már úgy, hogy „Istenem, kérlek tégy engem jóvá!” – mégsem látszott nagy változás? Hogyan lehet, hogy Isten hatalmas átformáló erejét kérjük az életünkre nézve, de minden változatlanul tűnik? Tudjuk, hogy az Úrnak kifogyhatatlan természetfeletti erő áll a rendelkezésére, amit készségesen felajánl nekünk. Szeretnénk is igénybe venni, ám úgy látszik, mégsem változik meg az életünk annyira, hogy egyezzen az-
zal, amit Ő kínál nekünk. Miért? Az egyik ok bosszantóan egyszerű: bár a Szentléleknek végtelen a hatalma arra, hogy átformáljon bennünket, a saját döntéseinkkel azonban korlátozhatjuk a tetteit.

- 1** Olvassuk el **Jn 16:5-15** részét! Jézus ebben az igeszakaszban úgy nevezi a Szentlelket, hogy „*az igazságnak Lelke*” (Jn 16:13). Mit tesz értünk a Szentlélek? Mit árul el ez a rész erről?

Bár a Szentlélek bemutathatja nekünk az igazságot a bűnösségünkről, a megtérést nem végezheti el bennünk. Megmutathatja a legnagyszerűbb igazságokat Istennel kapcsolatban, de arra nem kényszeríthet, hogy elhiggyük azt vagy engedelmeskedjünk neki. Amennyiben akár a legenyhébb módon is kényszerítene bennünket, elveszítenénk a szabad akaratunkat, Sátán pedig azzal vádolhatná meg, hogy befolyásolja a gondolatainkat és az érzéseinket, amivel csalna a nagy küzdelemben. Amikor a mennyben kitört a háborúság, az Atya nem kényszerítette sem Sátánt, sem az angyalokat, hogy higgyenek jóságában és igazságosságában, megtérésre sem erőltette őket. Az Édenben is egyértelművé tette az igazságot a kert közepén álló fáról, de sem Évát, sem Ádámot nem gátolta meg abban, hogy a szabad akaratukkal élve engedetlenek legyenek, pedig annyi minden forgott kockán. Isten ma sem fog másként bánni velünk. Tehát a Szentlélek megmutatja az igazságot Istenről és a bűnről, majd megkérdezi: „Mit fogsz most tenni annak fényében, amit megmutattam?”

Ugyanez a helyzet, amikor benne vagyunk a tűzpróbában. Időnként pontosan azért kerülünk bele, mert nem engedelmeskedtünk, vagy nem bántuk meg a bűneinket. Tudatosan el kell döntenünk, hogy kitárjuk a bűnbánat ajtaját és engedelmeskedni fogunk, mielőtt az Atya munkához láthatna és az erejével átformálna bennünket.

Miről igyekezett meggyőzni bennünket mostanában az „igazságnak Lelke”? Mennyire figyelünk a hangjára? Ami pedig a legfontosabb, milyen döntéseket hozunk meg a szabad akaratunkkal?

Mi az eddigi életünk legnagyobb teljesítménye? Nem pusztán azért érünk el sikereket, mert reggel kikászálódunk az ágyból. Ha valami érdemlegeset fel akarunk mutatni az életben, akkor az időbe és erőfeszítésekbe kerül. Ugyanez igaz a Krisztussal való tanítványi kapcsolatunkra nézve is.

2 Olvassuk el Kol 1:28-29 szakaszát! Pál itt arról beszél, hogyan munkálkodik benne Isten. Hogyan derül ki ugyanakkor az is ebből a részből, hogy az emberi erőfeszítés szintén része a kérdésnek? Lásd még 5Móz 4:4; Lk 13:24; 1Kor 9:25; Zsid 12:4!

Kol 1:29 versében érdekes betekintést kapunk abba, ahogyan Pál az Istennel való kapcsolatát látja ennek a munkának a tekintetében. Elmondja, hogy tusakodik, de azt Isten erejével teszi.

A „munkálkodni” azt jelenti, hogy „fáradozni”, „kimerülésig dolgozni”. Kifejezetten versenyre készülő sportolókra használták ezt a kifejezést. A „tusakodni” igének fordított következő szó egyes nyelvekben azt jelenti, hogy „szenvadni”. Tehát egy olyan sportolónak a képét látjuk magunk előtt, aki minden erejét megfeszíti, hogy győzhessen. Majd Pál csavar egyet a gondolatmeneten: nem a saját erejével küzd, hanem azzal, amit Isten bocsát a rendelkezésére. Így azt az egyszerű következtetést szűrhetjük le az apostol szolgálatáról, hogy hatalmas személyes erőbefektetést és fegyelmet igényelt, de Isten erejéből végezte el. Ez a kapcsolat ugyanígy működik a mi esetünkben is, amikor krisztusi jellem kialakítására törekszünk.

Erre azért fontos emlékezni, mert olyan világban élünk, ahol minél többet akarunk elérni a lehető legkevesebb erőbefektetéssel. Ez a gondolat beszivárgott a kereszténységbe is. Egyes evangelizátorok azt ígérik, hogy elég csak hinni, és a Szentlélek majd elképesztő természetfeletti erővel árad ránk és hatalmas csodákat fog tenni. Ez viszont veszélyes félígazság, ami arra a következtetésre vezeti az embert, hogy csupán várunk kell Isten erejének a megmutatkozására, miközben kényelmesen üldögélünk a székünkön!

Mit tapasztaltunk már a Pál által említett tusakodással kapcsolatban? Mire irányítja Isten a figyelmünket a mostani küzdelmeinkkel? Hogyan tanulhatjuk meg átadni magunkat Isten akaratának?

Az akarat legnagyobb ellenségei közé tartoznak az érzelmek. Kultúránkban egyre inkább ki vagyunk téve közvetlenül az érzékeinkre ható és heves reakciókat kiváltó képeknek, zenéknek, amelyek haragot, félelmet vagy éppen kívánságot keltenek bennünk anélkül, hogy észrevennénk. Hányszor gondolunk ilyesmit: „Mihez volna kedvem vacsorára?” „Mit szeretnék ma csinálni?” „Jól esne ezt megvenni?” Az érzelmeink így mélyen összefonódnak a döntéseinkkel. Nem feltétlenül rosszak, de hogy mit érzek valamivel kapcsolatban, annak kevés köze van ahhoz, hogy az valójában jó vagy a legjobb volna. Az érzéseink hazudhatnak nekünk („*Csalárdabb a szív mindennél*” [Jer 17:9]), hamis képet festhetnek a valóságról, ami miatt rossz döntéseket hozhatunk meg, és végül belekerülünk a saját magunk által készített kohóba.

- 3 Milyen példákat látunk a Bibliából, amelyekben az emberek Isten Igéje helyett az érzelmeik alapján hoztak bizonyos döntéseket? Mik voltak azok következményei? (Lásd például 1Móz 3:6, 2Sám 11:2-4 és Gal 2:11-12 verseit!)**

- 4 Olvassuk el 1Pt 1:13 versét! Mi foglalkoztatta Pétert? Mit akart, hogy mit tegyenek az olvasói?**

Péter megértette, hogy az elme a testünk kormányrúdjá, és az irányítása nélkül az éppen feltámadó érzések irányítanak majd bennünket.

Képzeld el, hogy egy keskeny ösvényen haladunk a Pásztor otthona felé! Mellette számos más út vezet különféle irányba. Vannak, amelyek arra visznek, ahová nem szeretnénk eljutni. Mások hívogatónak tűnnek, az érzéseinkre, az érzelmeinkre és a vágyainkra hatnak. Ha viszont bármelyikre rálépünk, elhagyjuk a helyes utat, és olyan irányba kezdünk el haladni, amiről kifejezetten nehéz lesz letérni.

Milyen fontos döntések előtt állunk? Tegyük fel magunknak őszintén a következő kérdést: „Honnan tudom, hogy a döntéseimet Isten Szava helyett inkább az érzéseim, az érzelmeim és a vágyaim alapján hozom-e meg?”

„Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vesz el, mint ha egész tested vettetik a gyehennára” (Mt 5:29, RÚF).

5 Gondolkodjunk el Jézus fenti szavain! Szélsőségesnek mondanánk? Ha igen, miért?

Nem azért van szükség drasztikus tettekre, mert Isten nehezzé tette volna a keresztény életet, hanem mert a kultúránk olyan messze sodort bennünket az Úr terveitől. Az emberek gyakran kérdezik, amikor felocsúdnak: „Hogyan távolodhattam el ennyire Istentől?” A válasz mindig ugyanaz: lépésről lépésre.

Olvassuk el Mt 5:29-30 verseit, amelyekben Jézus a szexuális bűnökre utal. Ugyanakkor az ezek mögött meghúzódó elvek egyéb vétkekre is vonatkoznak, általánosságban véve is alkalmazhatóak a Krisztusban való növekedésre.

6 Milyen fontos dolgot hangsúlyoz Jézus Mt 5:29-30 részében? Valóban meg kellene csonkítanunk magunkat?

Jézus nem azt kéri, hogy ártsunk a testünknek! Egyáltalán nem! Inkább azt tanácsolja, hogy uralkodjunk a gondolatainkon és ezzel a testünkön is, bármi áron. Figyeljük meg, ezekben a versekben nem az áll, hogy imádkozzunk, és Isten majd egyből eltávolít minden bűnös hajlamot belőlünk! Kegyelmeből időnként ezt is megteheti, de gyakran inkább arra hív, hogy szilárdan határozzuk el: feladunk valamit, vagy kezdünk el olyasmit tenni, amihez egyáltalán nincs kedvünk. Micsoda tűzpróba lehet ez! Minél gyakrabban hozzuk meg a helyes döntést, annál erősebbé válunk, és annál inkább gyengül a kísértés ereje az életünkben.

Időnként az Úr arra használja fel a próbákat, hogy felkeltse a figyelmünket a sokféle zajos figyelemelterelés között. Az olvasztótégelyben eszmélünk rá, hogy milyen messze sodródtunk el tőle. Így szólíthat meg minket, hogy teljes mértékben kötelezzük el magunkat ránk vonatkozó terve mellett.

- 7** Olvassuk el azt a történetet, amikor Jákób Istennel küzdött (1Mózes 32. fejezet)! Mit árul el ez az eset még a nagy csalódások idején való kitartásról is? (Gondoljuk végig Jákób egész helyzetét, mielőtt válaszolnánk!)

Talán tudjuk, hogy mi a jó, és az akaratérőnkkel rá is vehetjük magunkat a helyes cselekvésre, de igen nehéz akkor kitartani Isten és az ígéretei mellett, amikor nyomás alá kerülünk. Ez azért van, mert gyengék és félősek vagyunk. Tehát a keresztények egyik erőssége, hogy képesek kitartani, továbbhaladni akkor is, amikor legszívesebben feladnák.

A Bibliában a kitartás egyik legfőbb példája Jákób. Évekkel korábban a bátyja, Ézsau elől csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot az édesapjától (1Mózes 27. fejezet). Onnantól kezdve félve menekült Ézsau bosszúvágya elől. Továbbra is félt, noha az égiség erőre állt Isten vezetésének és áldásainak csodálatos ígéretét kapta (1Mózes 28. fejezet). Kétségbesetten vágyott rá, hogy az Úr elfogadja, illetve tudni akarta, még mindig állnak-e a sok évvel korábban elhangzott ígérek. Küzdött valakivel, aki valójában Jézus volt, és közben kiment a csípője. Attól kezdve nem tudott volna tovább küzdeni, mert a fájdalom túlságosan kízó lett volna. Minden bizonnyal lehetett valami finom váltás a küzdelemtől a belekapaszkodásig. Gyötrő fájdalma ellenére sem engedte el addig Jézust, amíg nem biztosította az áldásáról. Krisztus tehát azt mondta neki: *„Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal”* (1Móz 32:26).

Jákób azért nyert áldást, mert a fájdalma ellenére is kitartott. Isten a mi „csípőnk” is kimozdíthatja a helyéről, és arra hívhat bennünket, hogy kapaszkodjunk belé a fájdalmaink között. Az Úr valóban megengedte, hogy a fájdalmas sebek megmaradjanak – Jákób akkor is bicegett, amikor találkozott a testvérével. Kívülről nézve ez gyengeség volt, de az ő számára az erőt bizonyította.

Milyen gyakorlati döntéseket hozhatunk (kikkel tartunk össze, milyen életmódot folytatunk, mit olvasunk, egészséges szokások, lelki élet), amelyek segítenek kitartani az Úr mellett a csalódások és kísértések között?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet. Jézushoz vezető út, „Odaadás” c. fejezet.

„Az akaraterő, ami igen fontos része a jellemnek, a bűnbeeséskor Sátán uralma alá került. Az ördög pedig azóta azon dolgozik, hogy az ember a saját kedvét keresse akaratban és tetteiben, ami az emberiség teljes bukását és gyötrelmét okozza” (Ellen G. White: *5Testimonies*. 515. o.).

„Azért, hogy megkapjuk Isten segítségét, el kell ismernünk gyengeségünket és elégtelenségünket; elménket azokra a nagy változásokra kell irányítanunk, amelyek bennünk végbe mennek. El kell kezdenünk komolyan és kitartóan imádkozni. El kell vetni magunktól a rossz szokásokat; a győzelmet csak akkor nyerhetjük el, ha határozott erőfeszítéssel igyekszünk tévedéseink kiigazítására és a helyes alapelvekhez való alkalmazkodásra. Sokan azért nem érnek el magas szintet – amelyet pedig elérhetnének –, mert Istenre várnak, hogy majd megcselekszi helyettük azt, aminek a megtételéhez elegendő erőt adott nekik. Mindazok, akik alkalmasak tisztségek betöltésére, a legszigorúbb értelmi és erkölcsi fegyvelmel kell nevelődjenek. Isten segítségükre lesz, mert erejét egyesíti az emberi törekvésekkel” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 208. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Józs 5-11;

Ellen G. White: *Evangelizálás*, „Itt az idő, hogy cselekedjünk!” c. alfejezet

1. Milyen gabonaféléből készült ételt fogyasztottak az izraeliták a páska másodnapján? _____
2. Hová rejtette Ákán a zsákmányt? _____
3. Hol van megírva a Bibliában, hogy hatalmas jégeső pusztította el Izrael ellenségét? _____
4. A dombokon épült városok közül egyedül melyiket pusztította el tűz által Józsué? _____
5. Mire összpontosul az uralkodók és államférfiak figyelme?

Általános áttekintés

Jelen tanulmányunk több olyan lényeges részletre összpontosít, amely segít egy három szakaszos stratégiát kidolgoznunk a próbák tűzéből való szabaduláshoz. Először is, a Szentlélek vezetése alatt meg kell értenünk az Istenre, a gonoszra és saját magunkra vonatkozó igazságot jelenlegi életünk közvetlen és a nagy küzdelem tágabb kontextusában. Annak ellenére, hogy a saját helyzetünk megértése még nem elég, mégis ez képezi azt az alapkövet, amelyre a többi kő épül. Ismernünk kell az okát annak, hogy mi miért történik, tudnunk kell a választ a következő kérdésre: Melyik oldalt választjuk és miért?

Másodsorban, meg kell értenünk az Isten által felajánlott szabad akarat természetét. Isten szuverén Úr, aki megadja nekünk az üdvösséget és mindazt, ami az élethez, a jóléthez szükséges, viszont a szabad akaratot is biztosítja számunkra, enélkül nem lennénk azok, akiknek teremtett minket. Ezért ad erőt nekünk, és kér, hogy gyakoroljuk is szabad akaratunkat, működjunk együtt vele a megmentés nagy munkájában, országa előmenetelében.

Harmadsorban, ez az együttműködés gyökeres és kitartó elköteleződést követel meg a részünkről. Egy időben nem működhetünk együtt két, egymással harcban álló királysággal. Ismernünk kell az igazságot, válaszszuk a menny igazságos és szeretettel teljes Királyát, éljük az életünket az Ő elvei szerint, adjuk át teljesen magunkat a mennyország ügyének, bármi történjék! Ezek az elvek szüntelenül megújuló erőt adnak nekünk a harc felvállalásához és a győzelem kivívásához az élet tüzes kemencéjében.

- 1 Az igazság szerepe az élet nehézségei feletti győzelemben.
- 2 Az ember szabad akaratának szerepe az élet próbái feletti győzelemben.
- 3 Az elköteleződés és kitartás szerepe az élet tűzpróbáiból való szabadulásban.

Magyarázat

Ágoston és Pelágusz a szabadságról és az akarat erejéről

Sok keresztény szerint nehéz megérteni azt, hogy szabad akaratunknak mi a kapcsolata egyrészt a gonosz és a szenvedés eredetével, másrészt pedig a szabadulással. Sokan e két véglet egyikébe esnek, ahogy azt

a brit, de Rómában letelepedett Pelágiusz (355–420) és Ágoston (354–430), a hippói (Észak-Afrika) püspök közötti V. századi heves vita szemlélteti. Nézeteltérésük a szabad akarat és az üdvösség kérdésére vonatkozott. Miután eljutott Rómába és látta a Nyugat-római Birodalom fővárosában élő keresztények lelki és erkölcsi ernyedtségét, Pelágiusz arra a következtetésre jutott, hogy a probléma gyökerei Ágostonnak az eredendő bűnről és a kegyelemről szóló tanításaiban keresendők.

Ily módon Pelágiusz elhatározta, hogy szembeszáll Hippó püspökével. Ágoston azt állította, hogy Isten a szeretet, és a szeretet lényege a szabadság (nincs szeretet szabadság nélkül), továbbá hogy Isten egy tökéletes és jó világot alkotott. Továbbá az embert is a maga képére alkotta, ami azt jelenti, hogy az emberek tökéletesek, jóságosak, szeretettel teljesek és szabadok voltak. Ágoston szerint tehát amikor Ádám és Éva visszaélt a szabadságával, elkövette az eredendő bűnt. Ennek eredménye az lett, hogy elhatalmasodott rajtuk a bűntudat, tökéletes természetük bűnössé változott, és a szabadságukat is elvesztették. Továbbra is képesek voltak felfogni, hogy mi a jó és tökéletes, de a gyakorlatban már nem lehetett részük benne.

Ágoston szerint a bűn több mint személyes cselekedet vagy tévedés, inkább egy az Istentől elszakadt és Istennel szembeszállt emberi létezés állapota. Az eredendő bűnben benne volt a bűntudat és a rosszra való hajlam. A bukást követően minden ember bűnös lett – hangzott Ágoston véleménye –, mivel mindannyian Ádám bűnével, bűnös természettel születünk, amely uralma alá hajtja az akaratunkat és az életünket. És mivel bűnösök *vagyunk*, nem ment meg minket csupán az, hogy a jót választjuk, nem nyerhetjük el az üdvösséget kizárólag csak azáltal, hogy elfogadunk egy tanítást vagy bátorítást, nem szabadulhatunk meg bűnös voltunktól azzal, hogy jó példát követünk, mivel Ádám eredendő bűne továbbra is fogságban tart minket. Nem rendelkezünk a bűnös állapotunk legyőzéséhez és a jó cselekvéséhez szükséges erővel. Egyedül úgy szabadulhatunk meg, ha bűnös természetünkben meghalunk, és egy új természettel újjá születünk. Csakhogy Ágoston szerint egyedül még erre sem vagyunk képesek. Az egyedüli út az üdvösséghez Isten kegyelmén keresztül vezet, amely révén Isten szuverén akaratát érvényesíti, és elhatározza, hogy megszabadít minket: kegyelme és a keresztség szentsége által kitörli belőlünk Ádám bűnét és a mi bűnünket, a Szentlélek bennünk lakozása által legyőzi bűnös természetünket, és egy új lelki természetet alkot meg bennünk, erőt ad bűntelen életet élnünk. Ez okból kifolyólag vezette be Ágoston az isteni predesztináció fogalmát: mivel

az ádám bukást követően a bűn rabjai vagyunk, egyedül képtelenek vagyunk megtérni, ezért Isten egyeseket közülünk eleve az üdvösségre, másokat pedig a kárhozatra rendel el.

Pelágus szerint Ágoston álláspontja lelki ellazuláshoz vezetett, mivel a keresztények erkölcsi dekadenciájuk miatt az eredendő bűnt okolták, és kivonták magukat a bűn és a rossz miatti felelősség alól. Pelágus ezért egy másik perspektívát javasolt. Ágostonhoz hasonlóan Pelágus is hitt abban, hogy Isten egy tökéletes világot és szabad emberi lényeket alkotott. Világunkban a gonosz Ádám szabad választása nyomán született meg. Mindazonáltal Pelágus elvetette Ágoston gondolatát, miszerint az emberek öröklik Ádámotól a bűnt és a bűnös természetet. Pelágus elmélete szerint Ádám bűne egyedül Ádámot érintette, a gyermekeit már nem, következésképpen Ádám utódainak ártatlansága és szabad akarata teljességgel érintetlen maradt. Minden gyermek tökéletes természettel és tökéletesen működő szabad akaratral születik a világra.

Mi több, Pelágus kijelentette, hogy minden ember vétkezik, de nem azért, mert Ádám bűnével és bűnös természetével születik, hanem mert mindannyian romlott társadalmi környezetben élünk, és saját szabad akaratunkból választjuk a bűnt. Pelágus szerint nem az Ádámotól örökölt bűn, hanem saját választása miatt vétke az ember, következésképpen Isten felelősnek tart minket a bűneink miatt, mivel mi valóban szabad akaratral rendelkező emberek vagyunk. Isten büntelen életre hív minket, mivel tudja, hogy képesek vagyunk erre. Jézus tökéletes életet élt, bebizonyította, hogy ez lehetséges. Isten kegyelme folytán élünk, de Pelágus szerint az isteni kegyelem abban állt, hogy Isten szabad akaratral teremtett meg minket, törvényt adott nekünk és útmutatást, hogy jó és tökéletes életet élhessünk, Jézus példáját követve. Isten Jézusban felajánlja nekünk bűnbocsánatát – ha helytelen választásunk miatt bűnt követnénk el – és Szentlelke által a vezetését lelki utazásunk során (lásd Alister E. McGrath: *Christian Theology: An Introduction*, 5. kiadás. Wiley-Blackwell, Oxford, UK, 2011, 18–20. o.).

Ágoston is, Pelágus is kétségkívül őszinte volt, és mindkét szemléletnek vannak jó pontjai is. De mindketten a végletek csapdájába estek: Ágoston az eleve elrendeltség és a szakramentalizmus végletébe (miszerint Isten kegyelme a szentségek útján érhet el hozzánk), Pelágus pedig annak a szélsőségnak volt a képviselője, amely felületesen kezelte a bűn és a cselekedetek általi üdvösség kérdését. Az igazság a Bibliában rejlik, amely Istent a szeretetként mutatja be (Jn 3:16; 1Jn 4:8, 16). A sze-

retet Istene ártatlannak teremtette Ádámot és Évát (1Móz 1:31; 2:25; Préd 7:29), és mindketten rendelkeztek a szabad választás lehetőségével (1Móz 2:15–17). Csakhogy ők a bűnt választották (1Móz 3:6).

A Biblia világosan kimondja, hogy a bűn nem Ádám és Éva egyszerű múltbeli cselekedete. Mózes első könyvének jelentése a bűnbeesésről felsorolja azokat az azonnali és mély változásokat, amelyek a természetben, a környezetben, a kapcsolatokban, Ádám és Éva leszármazottaiban és az ember életmódjában jelentkeztek (1Móz 3:7–27; 4:1–16). Pál apostol leszögezi, hogy Ádám által a bűn és a halál előzőnlötte a világot (Róm 5:12–14). A bűn szenvedést, halált és ítéletet hozott az emberiségre, és ez alól egy ember sem kivétel (Róm 5:16–18). Ádám engedetlensége miatt „sokan bűnösökké lettek” (Róm 5:19), mindenki bűnben születik, senki se feddhetetlenségben (Róm 3:9–18, 23; Zsolt 14:1–3; 51:5). A Biblia szemben áll Pelágiusz doktrínájával, és a bűnt több mint egyszerű emberi cselekedetnek mutatja be. Pontosabban a bűn egyidejűleg egy belső és külső erő, amely az egész emberiséget minden szempontból rabul ejti és tönkreteszi. E sötét távlatok láttán Pál kétségbeesetten felkiált: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből” (Róm 7:24). Az emberiség egyedül képtelen megoldani a bűn és a gonosz problémáját. A bűnös ember egyedüli reménysége Jézus Krisztus áldozatában és átalakító munkájában van (Róm 3:24–25; 5:6–19; 7:25), valamint a Szentlélek megújító és közbenjáró szolgálatában, amely során új szívet kapunk (Ez 36:26–27; Jn 3:5–8; Róm 8:3–6, 9–17).

Továbbá a Biblia semmi olyat nem közvetít, amiből a predestináció és a szakramentalizmus ágostoni elmélete levezethető lenne. Valóban, az üdvösség bibliai tanításának alapja mindig is Isten közbelépése, megoldása (Jézus Krisztus áldozata) és megváltó hatalma (1Móz 3:8, 15; 2Móz 20:2; Róm 5:6–8). Isten azonban nem rendel el eleve egyeseket az üdvösségre, másokat pedig a kárhozatra, hanem mindig is megadja az embernek az egyéni választás lehetőségét (Józs 24:15), majd felelőssé teszi az egyéneket és nemzeteket az általa felajánlott üdvösség elfogadásáért vagy elutasításáért (lásd például 1Móz 4:4–12; 15:16). Az evangélium aranyszövege azt mondja, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). A Biblia kitartóan hangsúlyozza: Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön (Ez 33; Jn 1:12–13; 1Tim 2:4; 2Pt 3:9; 1Jn 2:2; Jel 22:17). Amint elfogadják Isten meghívását, az emberek együtt dolgoznak vele a megmentés általa kezdeményezett folyamatában (2Pt 1:10; Jak 4:8; Jel 3:20). A Szentírás továbbá elvet minden

az isteni kegyelemre vonatkozó szakramentális perspektívát; ellenkezőleg, az Újszövetség kihangsúlyozza aényt, hogy Isten csakis Jézus Krisztuson keresztül ajánlja fel mindenkinek (és közvetlenül!) a kegyelmét (ApCsel 4:12; Zsid 5:9; 7:24–25; 9–10).

Történelmi szempontból a keresztyények többsége elutasította Pelágusz szemléletét, és az Ágoston elméletét karolta fel, amely szerint minden ember bűnös természettel születik, és a bűn legyőzhetetlen erő számunkra. A római katolikusok belefoglalták a teológiájukba Ágoston elméletét (miszerint minden ember öröklí Ádám bűnét), valamint a szentségek szükségletét, viszont elvetették az eleve elrendelés távlatát. Ezzel szemben a protestantizmus joggal elutasította Ágoston értelmezését Ádám bűnének örökléséről és Isten kegyelméről, amelyet a szakramentumok révén kaphat meg az ember, viszont a protestánsok nagy része tévesen elfogadta a predestináció elméletét. A felvilágosodás kezdete óta a modern, majd a posztmodern társadalmak elvetik Ágoston szemléletét, és inkább Peláguszhoz hasonlóan gondolkodnak. Ahhoz, hogy üzenetünkkel eljussunk ezekhez az emberekhez, a szabad akarat bibliai tanítására kell helyezni a hangsúlyt, illetve a hatalmas felelősségre, amellyel egyéni és közös történelmünk iránt tartozunk, ugyanakkor hirdetniük kell a bűn hatalmáról és egyedüli reménységünkről, a Jézus Krisztus általi üdvösség reményéről szóló bibliai tanítást.

Ez az illusztráció segít tudatosítanunk magunkban, hogy az igazság ismerete lényeges saját szenvedésünk és próbáink megértéséhez. Ugyanakkor az is világossá válik számunkra, hogy fontos önmagunkat, saját természetünket és a szabad akarat hatalmát megérteni. Keressük és fogadjuk el mindig a segítséget, a vezetést és az erőt Isten részéről, hogy győztesen átvészeljük a próbák tüztét.

Alkalmazás

- 1** **Lelki fegyelem és olcsó kegyelem** – Természetesen, Ágoston és Luther Isten csodálatos kegyelmének megünnepléseként a mennyei predestináció általi üdvösséget vallotta. Ez az elmélet néhány keresztyént arra készítetett, hogy elhiggye: ha megmásíthatatlanul Isten kiválasztottjai és üdvözítettjei vagyunk, nem veszünk, nem vehetünk részt egyáltalán az üdvösség folyamatában. Ez a felfogás, amit „olcsó kegyelemnek” is neveznek, sok keresztyén életében a lelki fegyelem hiányához vezet. Ha Isten visszavonhatatlanul kiválasztott engem, akkor miért is imádkozzak? Miért olvassam a Bibliát? Miért legyen továbbra is éber? Miért vegyek részt a gyülekezetem életében? Miért hirdessem az evangé-

liumot? A nagy történelmi ébredési mozgalmak a protestantizmus keretében, Philipp Spener XVII. századi pietizmusa a német lutheránus mozgalom talaján, továbbá számos XVIII. és XIX. századi lelki törekvés Észak-Amerikában állást foglalt ezzel a veszéllyel szemben, a következő lelki fegyvelmezést helyezve kilátásba mind a családok, mind a gyülekezetek számára. Elemezd a saját lelki életedet, majd a családod és a gyülekezeted lelki életét. Milyen a lelki fegyvel ezekben a körökben? Mit tehetsz annak érdekében, hogy jelentős és mély, a bibliai buzdításokkal összhangban lévő változások következzenek be ezen a téren (lásd Kol 1:28–29; 1Kor 9:23–27)? Gondolj ki egy olyan projektet, amelynek alapja a lelki fegyvel, és az egészséges életmódot népszerűsíti. Tedd ezt személyes, családi és gyülekezeti szinten!

- 2 Gyökeres elköteleződés** – Egyesek a kereszténységet a szenvedés és a gondok hiányával társítják. Mások helyet engednek a nehézségeknek is. De hány keresztény kötelezi el magát gyökeresen Isten és elhívása iránt, hogy országa és küldetése szolgálja legyen a Krisztus és Sátán, a jó és a rossz közötti küzdelemben? A mai keresztények elleni erősödő üldözés kontextusában a világ különböző részein sok keresztény érzi szükségét annak, hogy jobban felkészüljön és gyökeresen elköteleződjön a próbák legyőzése érdekében. Mérd fel, hogy milyen mértékben vagy odaszentelve Istennek és az Ő országának? Gondolj ki egy skálát személyes odaszentelődésed felmérésére. Ennek a skálának az alapján mit jelent számodra a gyökeres elköteleződés Isten iránt? Odaszentelődésed alapján egészen meddig vagy hajlandó elmenni Isten szolgálatában, bármit is kérne tőled?

Elpusztíthatatlan reménység

Szombat délután

Alapige: „A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nekünk” (Róm 5:5).

Milyen könnyű a reménységről beszélni és énekelni, amikor a gyülekezetben mosolygó emberek vesznek körül! Ám amikor az olvasztótégelyben találjuk magunkat, ez már nem jön olyan könnyen. Nyomasztó körülmények között elkezdünk mindent megkérdőjelezni, főként Isten bölcsességét.

C. S. Lewis az egyik könyvében egy képzeletbeli oroszánról ír. Valaki találkozni akar az oroszánal és megkérdezi, hogy nem veszélyes-e. Erre azt a választ kapja, hogy nem ártalmatlan, „de jó”.

Bár nem mindig értjük Istent, és néha a tettei kiszámíthatatlannak tűnnek, ez mégsem azt jelenti, hogy ellenünk lenne. Csak arról van szó, hogy még nem látjuk a teljes képet. Mi azzal a gondolattal küzdünk, hogy Istennek érthetőnek és kiszámíthatónak kell lennie ahhoz, hogy békességünk, bizalmunk és reménységünk lehessen. „Ártalmatlannak” kell lennie, a saját elgondolásaink szerint. Ezzel pedig csalódásra készítjük fel magunkat.

A hét dióhéjban: Hogyan segít Isten jellemének ismerete reménységgel kitartani a kohóban?

Amikor szenvedünk, könnyű azt gondolni, hogy egyedül az számít, ami éppen velünk történik. Viszont van egy teljesebb kép a csak „én” helyzethez képest (lásd Róm 8:22; Jel 12:7).

1 Olvassuk el Hab 1:1-4 szakaszát! Mivel kellett Habakuknak szembenéznie?

Arra számíthatnánk, hogy Isten valami ilyesmit mond: „Ez szörnyű, Habakuk! Most azonnal indulok hozzád segíteni!” Ám az Úr pont az ellenkezőjét feleli. Azt mondja a prófétának, hogy a helyzet csak még rosszabb lesz. Erről olvasunk **Hab 1:5-11** részében.

Izraelt fogságba vitték az asszírok, de Isten kijelenti, hogy a legrosszabb még ezután jön: a babilóniaiak fogják elhurcolni Júda népét. Habakuk újból felkiált a 12-17. versekben, és várja, milyen választ fog kapni.

2 Hogyan kelt reménységet Hab 2:2-3 verseiben az, hogy Isten bejelenti Babilon pusztulását?

Habakuk próféta könyve 2. fejezetében ígéri meg az Úr Babilon pusztulását. Zsid 10:37 idézi Hab 2:3 versét, ami a jövőbeli ígéret messiási vonatkozására utal. Babilon pusztulásával azonos határozottsággal kapjuk meg „*a nagy Babilon*” (Jel 18:2) pusztulásának hírét is.

Habakukot nagy gonoszság vette körül, ráadásul Isten még azt is mondta, hogy ezután csak rosszabb lesz. Pontosan itt találjuk magunkat a megváltás történetében. Rettenetes gonoszság vesz minket körül, a Biblia pedig megjövendőli, hogy ennél még sokkal rosszabb következik. Habakuk túlélésének az volt a kulcsa, hogy Isten megmutatta neki a teljes képet. Így a 3. fejezetben a próféta képes teljes erővel dicsőíteni az Urat, arra alapozva, amit Isten a jövőben tenni fog.

Olvassuk el Hab 3:16-19 részét! Mit nevez a próféta a reménysége alapjának? Miben reménykedik Isten népe, miközben várja a végső prófétai események kibontakozását? Hogyan szerezhetjük meg ezt a reménységet?

Oswald Chambers a következőt írta: „Kérdeztük már Istentől, hogy mit fog tenni? Sosem ad erre választ. Az Úr nem mondja el, mit fog tenni, hanem azt mutatja meg, hogy kicsoda Ő” (Oswald Chambers: *My Utmost for His Highest*. Uhrichville, OH, 1963, Barbour & Company, Inc., Jan 2.). Mit érthet Chambers ezen?

Ahogy azt már tudjuk, *Jób könyve* a férfi nagy személyes tragédiájával kezdődik. Mindent elveszít az életén és a feleségén kívül, aki azt tanácsolja neki, hogy „Átkozd meg az Istent, és halj meg” (Jób 2:9)! Az ezután következő beszélgetésben a barátai azt próbálják kitalálni, hogy miért történt mindez. Isten hallgat a beszélgetés teljes ideje alatt. Majd a 38. fejezetben hirtelen megjelenik és megszólal: „Ki az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel!” (Jób 38:2)? Majd megállás nélkül körülbelül hatvan olyan kérdést tesz fel Jóbnak, amelytől a pátriárka szava is elakad. Nyissuk ki a Bibliánkat, és fussuk végig ezeket a kérdéseket a **38-39. fejezetekben!** Jób az utolsó kérdés után azt válaszolja, hogy „*Bizony könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer is, többé már nem teszem*” (Jób 40:4-5, RÚF). Isten viszont még nem fejezte be. Újrakezdi és egy sor másik „nagy” kérdést tesz fel egymás után.

3 Olvassuk el Jób végső válaszát Jób 42:1-6 szakaszában! Mit akart Isten közölni vele, és milyen hatással volt ez rá?

Az Úr egyszer sem válaszol Jób barátai „miért” kérdéseire, ugyanakkor a teremtett világ csodáiban megmutatkozó páratlan nagyságáról fest képet. Jóbnak ezek után már nincs szüksége feleletre. A magyarázat szükségességét elhomályosította a ragyogó kép Isten nagyságáról. Lenyűgöző paradoxon bontakozik ki ebben a történetben. Reményt és bátorítást meríthetünk abból, ha felismerjük, hogy milyen keveset tudunk. Ösztönszerűen abban próbálunk meg vigaszt találni, hogy mindent tudunk, amikor azonban nem ez a helyzet, elcsüggedünk. Az Úr viszont időnként azért vet fényt a tudatlanságunkra, hogy felismerhessük: az ember csak abban talál biztonságot, aki sokkal hatalmasabb nála.

Történik velünk most olyan, aminek az okát nem tudjuk megérteni? Ebben az esetben összpontosítsunk Isten jellemére! Hogyan találhatunk ebben reményt, ami segíthet kitartani a mostani felfoghatatlan helyzetben?

„Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek” (Ézs 41:13)!

Valaki egyszer felvetette: „Ki távolodott el, amikor úgy tűnik, Isten nincs a közelben?” Amikor beköszöntenek a problémák, azt feltételezzük, hogy az Úr elhagyott bennünket, pedig igazából nem ment sehová.

A fogságban levő zsidóknak igen távolinak tűnt Isten. Ézsaiás bátorításain keresztül viszont a jövőbeli szabadulásról biztosította őket az Úr. Azt szerette volna, ha a népe tudja, nem távolodott el tőlük, és van okuk a reménységre annak ellenére, hogy még sok évnek kellett elteltie a Jeruzsálembe való visszatérésig.

- 4 Olvassuk el Ézs 41:8-14 részét! Milyen oka volt a reménységre a szabadulásra váró népnek? Hogyan segít nekünk ez az ígélet, miközben mi is várunk arra, hogy véget érjen a földi száműzetésünk?**

Ézs 41:13 versében található az egyik leghatásosabb kép. A világegyetem mindenható Istene elmondja, hogy népének nem kell félnie, mert Ő az, aki jobbkezüket fogja. Az egy dolog, ha elképzeljük, amint innen több fényévnyi távolságra hatalmas trónjáról irányítja a földi eseményeket. Az viszont már teljesen más, ha felismerjük, hogy közel van hozzánk, fogja szeretett népe kezét.

Az elfoglaltságok sűrűjében talán nem könnyű arra gondolni, hogy Isten közel van hozzánk. Az viszont rengeteget számít, amikor felidézük, hogy Ő Immánuel, „Velünk az Isten”. Amikor körülvesz minket a jelenléte, velünk vannak a céljai, az ígéretei, mint ahogy az átformáló ereje is.

Próbáljunk ki valamit a következő néhány napban! Amikor csak lehet, emlékeztessük magunkat: a világegyetem Istene elég közel van hozzánk ahhoz, hogy megfogja a kezünket és személyesen nyújtson nekünk segítséget! Beszéljük meg a tapasztalatainkat szombat az osztályban!

- 5 Mindenki reményt keres. Viszont hol találhatjuk meg? Egyesek számára egy barát mosolya jelenti a reménységet, másoknak az anyagi biztonság és a szilárd házasság adja. Személy szerint mi hol keresünk reményt és bátorítást?**

Jeremiás a fogságban reményvesztetté vált népnek ír. *„Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékeztünk”* (Zsolt 137:1). A próféta több okot is felsorol arra, hogy miért nem szabad feladniuk a reményt, még ha meg is szakad a szívük.

- 6 Milyen okokat ad a reményre Jer 29:1-10 szakasza?**

Ebben az igeszakaszban a reménység három fontos forrását érdemes kiemelni.

Isten először is azt jelenti ki, hogy nem szabad feladniuk a reményt, mert a helyzetüket nem a véletlen vagy a kiszámíthatatlan gonoszság szülte. Az Úr elmondja: *„a foglyoknak, akiket Jeruzsálemből Babilonba vittem”* (Jer 29:4). Úgy tűnik, hogy gonoszság veszi őket körül, Júda mégsem került ki Isten tenyeréből.

Másodszor Isten azt mondja a népének, hogy nem szabad feladniuk a reményt, mert Ő még a jelen nehézségeik közepette is képes munkálkodni. *„És igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjetez érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek”* (Jer 29:7).

Harmadszor pedig azért nem szabad elcsüggedniük, mert Isten egy meghatározott időben véget vet majd a száműzetésüknek: *„Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozlak titeket e helyre”* (Jer 29:10).

Isten elmagyarázza, hogy Ő irányította a múltjukat, a jelenüket, és azt teszi majd a jövőben is, ezután pedig csodálatosan kifejezi gyengéd gondoskodását (lásd Jer 29:11-14).

Olvassuk el Jer 29:11-14 részét, és helyettesítsük be oda a saját nevünket, ahol többes szám második személyben beszél az Úr, mintha személyesen nekünk mondaná! Alkalmazzuk ezeket az ígéreteket mindazokra a nehézségekre, amelyekben éppen benne vagyunk!

- 7** Olvassuk el **Zsid 12:5-13** szakaszát! Mi ennek az üzenete a számunkra, és hogyan illeszkedik ez ahhoz, amit ebben a negyedévben eddig tanultunk?

A fenti igeszakaszban Pál a fenyítés összefüggésében beszél a próbákról. A magyar fordításban a „*fenyítés*” szó többször fordul elő különféle módon. A görög világban ez a kifejezés alapvetően azt jelentette, hogy „oktatás”. Tehát meg kell értenünk, hogyan tanít bennünket a hit iskolájában Isten, mielőtt megértenénk, mit ért Pál a „*fenyítés*” gondolata alatt *A zsidókhoz írt levél* 11. fejezetében.

A 11. fejezetben az apostol a hívő férfiak és nők képeit vázolja fel. A hitük tartotta őket mozgásban a különféle megpróbáltatások között. Az apostol pedig hozzánk, az olvasókhöz fordulva elmondja a 12. fejezetben, hogy mivel már olyan sokan kitartottak előttünk az elképesztő gondok ellenére, mi is képesek lehetünk végigfutni a hitéletünk pályáját. A lényeg, hogy Jézuson kell tartanunk a szemünket (Zsid 12:2), így Ő lehet a példaképünk a nehézségek között (Zsid 12:3). A 12. fejezet olyan, mintha olvasószemüveget kapnánk. Enélkül homályos a látásunk, a nehézségekről alkotott felfogásunk. Ám ha a szemüvegen keresztül nézünk, kitisztul bennünk a magyarázat a szenvedésről, amit a kultúránk összezavart és ránk erőltet. Így majd világosan értjük a próbákat, és értelmesen tudunk azokra reagálni.

- 8** Olvassunk **Zsid 12:1-13** részének „szemüvegével”! Most pedig összpontossítsunk az 5-13. versekre! Válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

Honnan ered a fenyítés? _____

Hogyan felelünk a fenyítésre? _____

Mi a fenyítés célja? _____

Olvassuk el megint Zsid 12:1-13 szakaszát! Soroljuk fel mindazokat az okokat, amelyek alapot adnak a reménységre! Hogyan tapasztaltuk már a reményt a saját lelki „oktatásunk” során?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Előtted az élet*, „Az eljövendő világ iskolája” c. fejezet. A Nagy Orvos lábnyomán, „Segítség a hétköznapiakban” c. fejezet.

„Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor fájdalom az ember sorsa és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 103. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Józs 12-18;

Ellen G. White: *Evangelizálás*, „Gyors, diadalmas befejezés” c. alfejezet

1. Mi volt Lévi nemzetségének öröksége?

2. Ki állította magáról, hogy 85 évesen olyan erős volt, mint 40 éves korában?

3. Melyik nagyszámú nép félt a vasszekerekkel rendelkező ellenségtől?

4. Mi volt az a könyv, amit Józsué parancsára hét részben írtak meg egy utazás nyomán?

5. Mire buzdít a Parancsnokunk, aki sosem téved?

Általános áttekintés

Azon feltételek közepette, amelyek szerint a posztmodernizmus az elméletek és világszemléletek lebontását, újraértékelését hirdeti, sokan úgy vélik, hogy az emberiség reménye fogalmának, illetve e reménység forrásának átértékelésre van szüksége. Mi a reménység? Mi a forrása vagy az alapja? Az előző tanulmány az igazság és annak megértése fontosságára összpontosított. E heti tanulmányunk az Istenről, az egyedül hiteles reménység forrásáról szóló bibliai igazság távlatából vizsgálja meg a reménységet. Válságos időkben a reménység, amelyre szükségünk van, nem öngenerált vágy, hanem az Isten ígéreteibe vetett erős bizalom. Több fontos lecke megfogalmazója ez a tanulmány.

Elsősorban, Isten kiszélesíti a látómezőnket, hogy ekképpen megtaláljuk a saját helyünket, átéljük a saját tapasztalatunkat a megváltási terv és a profetikus események szélesebb keretében. Ezt a valóságot példázza Dániel, Habakuk és Jób élete. Másodsorban, Isten Teremtőként és Megváltóként mutatkozik be nekünk, aki szeret és velünk van. Harmadsorban, Isten kinyilatkoztatja számunkra a terveit, amelyeknek mi is részei vagyunk. Nem elhanyagolható elemei vagyunk a válságnak, hanem hiányozhatatlan részei Isten teremtett világának, életének és terveinek. Annak ellenére, hogy válság vesz bennünket körül, Isten nem fogja megengedni, hogy elveszünk. Jn 10:10–15, 28–29 szakaszaiban Jézus ünnepélyesen kijelenti, hogy a bárányai vagyunk, Ő a Pásztorunk, és a terve az, hogy örök életet ad nekünk, senki sem ragadhat ki minket az Ő és az Atya karjaiból. Isten megengedheti, hogy különböző kríziseket éljünk át, de ezzel is lelki növekedésünk a célja.

- 1 A megváltási terv és a profetikus események szélesebb kontextusának megértése segít táplálni a reménységet, hogy könnyebben keresztülmenjünk az élet tüzes kemencéin.
- 2 A reménység bibliai forrása Isten személyének megértése, annak tudatosítása, hogy Ő velünk van, terve van számunkra.

Magyarázat

A reménység az Újszövetségben

Már az első pillanatban, hogy a bűn válsága elkezdődött bolygónkon, Isten történelmünk minden egyes szálába beleszötte a reménységet: megígérte, hogy megszabadít és helyreállít az Ő országa számára.

Egy rövid tanulmány az Újszövetségben kifejezésre juttatott reménységről számos fontos részletet hoz felszínre: 1. Pál apostol az, aki az Újtestamentumban rendszeresebben foglalkozik a reménységgel. A Korinthusiakhoz írt levelében három nagy keresztény erényt sorol fel: a hitet, a reménységet és a szeretetet (1Kor 13:13). E három közül a szeretetet nevezi a legnagyobbinak, viszont Kolossé 1:5 versében leírja, hogy mind a hit, mind a szeretet „a reménységnek köszönhetően” (NTR) nyilatkozik meg, „a reménység motiválja” (BVA), „a reménységnek köszönhetően létezik” (EDCR/VDC). A páli meghatározás szerint a reménység „lelkünk bátor, erős horgonya”, amely Jézus Krisztusba, a mennyei szentélybe kapaszkodik („beljebb hatol a kárpitnál”, Zsid 6:19).

A hitet is a reménységgel való kapcsolatában határozza meg Pál (Zsid 11:1). A Zsidókhoz írt levél 11. fejezete megemlíti a hit hőseit, akik a századok folyamán éltek. Mind próbákon mentek keresztül (Zsid 11:33–38), de mindannyian rendelkeztek az ígélet és a reménység által meghatározott hittel. Egyikőjüknek sem volt része Isten ígéletének teljesedésében (Zsid 11:39), de ők tovább tekintettek koruk keretein jövőbeni hazájuk, Isten örök országa felé (Zsid 11:15–16).

Pál a szenvedés kontextusában közelíti meg a reménység témáját. Megremeg önnön gyötrődésében, mivel a szenvedés magával hozza a kitartást, a kitartás nemesíti a jellemet, a jellem pedig reménységet szül (Róm 5:4; lásd Róm 12:12). Pál a nehézsége és nagy válságai közepette is remélt (2Kor 4:9). Fegyelmezett, megfontolt emberekként nem szabad lemondanunk a reménységről (Zsid 12:5). Továbbá Pál látja, hogy a teremtet világ is küzd a „hiábavalósággal” próbái olvasztótégelyében, és nem a saját vétke, hanem Isten miatt, „aki a [hiábavalóság] alá vetette” (Róm 8:20–24).

Róm 8:18–27 szakaszában Pál bővebben beszél a reménységről. A reménységgel kezd, amelyen éppen most megyünk keresztül: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik” (Róm 8:18). Pál nem áll meg emberi szenvedésünkönél, hanem kiemeli aényt, hogy az egész természet szenved (Róm 8:19–22). A szenvedés összetett csomag. Semmi sem mentes tőle a természet világában. Mindent átfog, ami emberré tesz minket: testi, lelki, erkölcsi és érzelmi mivoltunkat (Róm 8:23).

Következésképpen Isten megváltó munkájának szükségszerűen magába kell foglalnia a teljes embert: természetét, testét, érzéseit, lényét minden jellegzetességét. Pál hangsúlyozza, hogy ez a megváltási terv jelenti a mi keresztény reménységünket, hiszen „a reménységben tartat-

tunk meg” (Róm 8:24). Habár a helyreállítás biztos lesz, jelenleg még nem látható, azaz még nem öltötte cselekedetek formáját a történelemben. Isten megígérte, tehát biztosak lehetünk abban, hogy meg fog történni (Róm 8:24; lásd 1Kor 9:10). Reménység ez, mivel még nem valósult meg. Vár ránk a jövőben: „Amit nem látunk, azt reméljük, békességes tűréssel várjuk” (Róm 8:25).

Megtapasztaljuk a szenvedést, a csalódást, a megértés hiányát, képtelenek vagyunk helyesen kifejezni az érzéseinket, helytelenül imádkozunk, de a Szentlélek segít nekünk azáltal, hogy Isten előtt közbenjár értünk (Róm 8:26–28). Végül mindaz, ami a legjobban számít ebben a helyzetben az, hogy bízzunk Istenben, hiszen „tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28). Íme, miért táplálják magukban a keresztények „a reménység állhatatosságát” (1Thess 1:3, Károli), „a reménység erejét”, „a kitartó reménységet” (VDC, NTR).

Egy átfogóbb bibliai tanulmány a reménységről további elemeket hoz felszínre:

1. A bibliai reménység Istenben gyökerezik, nem saját magunkban (Zsolt 42:11; 2Kor 1:9; 1Tim 6:17). Az Istenségnek mind a három Személye képezi a reménység forrását. Az Atya Isten „szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg” (2Thess 2:16; lásd 1Tim 4:10; Tit 1:2). Jézus Krisztus és kegyelmének evangéliuma a mi reménységünk (Ef 1:12; Kol 1:27; 1Tm 1:1; 2Tim 1:1). A Szentlélek elhozza és fenntartja a reménységet a hívők életében (Róm 5:5; 15:13; Gal 5:5). Isten nélkül nincs reménység az életben, nincsen szövetség, s így eltávolodunk Istentől (Ef 2:12; 1Thess 4:13); de Krisztusban mindenikünknek ugyanaz a reménysége: az Istentől kapott reménység, amely az evangélium által jut el Izraelhez (Ef 3:6; Kol 1:23). Péter apostoltól tudjuk, hogy Isten a mi Atyánk, aki „az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által” (1Pt 1:3).

2. A bibliai reménység magába foglalja Isten ígéretét, miszerint Jézus Krisztus által megszabadít minket a bűntől, a haláltól és a szenvedéstől. Máté Ézsaiás könyvéből idéz, amikor Jézust a pogányok reménységeként jellemzi (Ézs 42:1–4; Mt 12:21). Jézus azt mondja, hogy Ábrahám reménykedett abban, hogy megéli a Messiás eljövetelének napját (Jn 8:56). Ez a hit általi megigazulás reménysége (Gal 5:5).

3. Az Istentől jövő reménység már most, jelenlegi életünkben érvényes. Reménységünk a Jézus keresztfáldozata általi megváltásban gyökerezik.

Számos lelki (kapcsolat Istennel) és lélektani (béke, derűlátás) kedvezményt biztosít számunkra az életben. „Isten dicsőségének reménysége” (Róm 5:2) a bűnösök megigazulása kegyelem és hit által, amely révén Isten megadja nekünk a békét Jézus Krisztusban (Róm 5:2–3). Ez „a reménység nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltötte a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nekünk” (Róm 5:5). Nem hamis tehát ez a reménység! Isten cselekedetein alapszik, azaz Jézus, pontosan a megfelelő pillanatban, „a maga idejében meghalt a gonoszokért” (Róm 5:6). Ily módon kifejezte irántunk szeretetét (Róm 5:8), megmentve minket bűneinktől, kibékítve bennünket Istennel (Róm 5:9–11).

4. Jézus első eljövetele és kereszttáldozata nem a vége a megváltás történetének. Pál apostol azt mondja, hogy „ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1Kor 15:19). Ebből az okból kifolyólag a reménységünk a minket örök és dicsőséges életre feltámasztó Urunk, Jézus Krisztus feltámasztásában gyökerezik (Kol 1:5, 27; Tit 1:2; 3:7; Zsid 10:23; lásd továbbá: 2Kor 1:9; 1Tim 4:8). Pál kijelenti, hogy üldözték a feltámasztásba vetett hite miatt (ApCsel 23:6; 24:15). A feltámasztás nem Pál kitalációja volt, hanem ugyanaz a reménység, amelyet Isten Izrael népének felajánlott (ApCsel 26:6; 28:20). Az apostol szavai szerint Ábrahám több nép atyja lett, mivel „reménykedve hitt minden reménység ellenére” (Róm 4:18), bízva Istenben, aki „a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket” (Róm 4:17). A feltámasztás reménysége Jézus, a keresztyének boldog reménysége (Tit 2:13) második eljövetelkor válik valósággá.

5. Pontosán ez a reménység képezte Izrael népének elhívását, azonosságát, ethoszát, életét és küldetését (ApCsel 26:7). Az üdvösség e reménysége, amelyet Isten ajánl fel számunkra Jézus Krisztusban, a pátriárkák, Izrael és később a keresztyén egyház révén az egész emberiséghez eljutott (Róm 15:4; 1Kor 1:7; Ef 2:12). Részt veszünk Isten reménységének továbbításában minden ember számára. Isten megígérte Évának, hogy a Magva menti majd meg a világot (1Móz 3:15). Megígérte Ábrahámnak, hogy az áldások kiáradása és a pogányok megmentése általa fog megvalósulni, azaz a Mag által, amely belőle fog megszületni (1Móz 12:3, 7; 18:18; Róm 9:4; Gal 3:8, 15–16). Megígérte Dávidnak, hogy a Magva örökké ülni fog a királyi trónon (Róm 15:12; lásd Ézs 11:1–2; 2Sám 22:51).

6. Pál apostol a reménységre hivatkozik, amikor Isten nehézségben gyötrődő népére áldást kér: „A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővelkedjete

a reménységben a Szentlélek ereje által” (Róm 15:13; 2Thess 2:16). A reménység védősisak a keresztény páncélzatában (1Thess 5:8).

Alkalmazás

Dániel a „várakozás” tapasztalatát éli meg, akárcsak Habakuk. Egészen élete végéig várja, hogy véget érjen a száműzetés 70 éve, amelyről Jeremiás jövendölt (Jer 25:11–12), és megjelenjen az Istentől jövő megmentés. Ennek ellenére Isten kinyilatkoztatja Dánielnek, hogy a szenvedés és a halál története újabb 70 héttel (490 évvel) terjed ki, és ez az időszak folytatódni fog további 1810 évvel, ami összesen 2300 évet tesz ki. Egyes keresztényeknek nem tetszik ez a prófécia, mivel elhomályosítja a látómezőjüket. Talán nem kellene állandóan a jövőndülésre összpontosítaniuk. Beköszönt azonban egy olyan időszak és helyzet az életben, amikor szükséges a teljes képet látnunk, bármennyire is fájdalmas a prófécia válasza. Ezt az összképet Isten kinyilatkoztatása alkotja meg a próféták által. A jövőndülés nélkül (beleértve az apokaliptikus próféciákat is) Isten népe kétségbeesetten küzdeni fog reménysége megőrzéséért, miközben egyre több személyes- és globális válságon megy keresztül. A próféciái kinyilatkoztatás összképe hogyan segít bízni Istenben és gondviselésében a próbák közepette?

augusztus 13–19.

Látni a láthatatlant

Szombat délután

Alapige: „Hit által hagyta oda Egyiptomot, nem félvén a király haragjától, mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant” (Zsid 11:27).

A zsidókhöz írt levélben nem egyszerű kérdés a hit meghatározása. „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1). Hogyan lehetünk biztosak abban, amit nem látunk? Mózes pontosan ezt mutatja be az alapigénkben: „Kitartott, mint aki látja a láthatatlan Istent” (Zsid 11:27, RÚF).

Még nehezebb, hogy nemcsak akkor kell „látnunk a láthatatlant”, amikor jól megy a sorunk, hanem főleg akkor, amikor minden rosszul alakul. Ehhez hitre van szükség, olyan keresztény hitre, amit Isten és országának igazsága alakít. Atyánk jóságának, Jézus neve hatalmának, a feltámadás erejének, illetve Isten könyörületének lényeges igazságai tesznek képessé arra, hogy szilárdan megálljunk, amikor az olvasztótégelyben vagyunk és kísértést érzünk minden dolog megkérdőjelezésére.

A hét dióhéjban: Melyek azok az igazságok Istennel kapcsolatban, amelyek még a legnehezebb helyzetekben is megtarthatnak bennünket?

„Ha Isten valóban szeretne engem, akkor megtenné értem azt, hogy _____.” Vajon hányszor villant át ilyen gondolat az agyunkon? Végignézzünk a helyzetünkön, majd eltűnődünk azon, hogy tényleg szeret-e bennünket Isten, mert ha szeretne, másképp állnának a dolgok.

Két gondolatmenet van, amittől gyakran kételkedni kezdenek az emberek Isten jóságában. Először is, ha a szívünk, az elménk vágyódik valami után, amit jónak tartunk, nevetségesnek tűnik a gondolat, hogy az Úr mást akarna nekünk. Másodszor pedig akkor is kételkedhetünk a jóságában, ha a tapasztalatunk ellentmond a hitünknek. Amikor valami jónak tűnik, jól hangzik, esetleg jó érzést kelt vagy finom, akkor úgy képzeljük, hogy annak jónak is kell lennie. Tehát az ember haragudni kezd Istenre, ha az nem lehet az övé.

Ilyenkor lép színre a hit. Pontosan akkor lép működésbe, amikor arra érzünk kísértést, hogy kételkedjünk Istenben és a jóságában.

1 Róm 8:28-39 szakasza lenyűgöző, Isten irántunk való jóságáról szól. Mit találhatunk ezekben a versekben, ami megvéd attól, hogy kétségbe vonjuk az Úr jóságát?

Róm 8:32 versében van egy fontos logikai elem, ami kifejezetten sokat segíthet abban, hogy ne taglózzanak le minket a körülmények. „Ha Isten nem habozott mindent kockára tenni értünk, amikor elküldte a Fiát, hogy magára öltse a természetünket, és kitegye magát a legrosszabbnak is, akkor létezhet olyan, amit meg ne tenne értünk boldogan, szívesen” (az angol *Message* bibliafordítás alapján)? Hogyan is gondolhatnánk, hogy Isten elküldi Jézust meghalni értünk, majd utána kegyetlen és szűkmarkú lesz?

Vagyis a próbák keltette kételyeknél jobban kellene hatnia a gondolkodásunkra Isten gazdag kegyelmének, ami Krisztus halálában mutatkozik meg irántunk!

Hogyan lehet a kételyeknél nagyobb hatása ránk az igazságnak (Isten jóságának)? Gondolkodjunk el egy kicsit azon, hogy Isten odaadta értünk Jézust, aki meghalt helyettünk, és ez a felfoghatatlan nagylelkűség még ezernyi módon mutatkozik meg most is az életünkben! Hogyan hat ez a hitünkre?

„Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Jn 14:14).

Jézus már csak egy rövid időt tölthetett együtt a tanítványokkal. A támaszuk és bátorítójuk a mennybe készült, ők pedig kezdtek összezavarodni, tehetetlennek érezték magukat. Bár személyesen többé nem láthatták Jézust, lenyűgöző ígéretet kaptak tőle.

Olvassuk el **Jn 14:1-14** részét! A 13-14. versek szerint Jézus azt ígérte, hogy megteszi, „*akármit*” is kérünk az Ő nevében. Emiatt szinte mindig úgy fejezzük be az imánkat, hogy „Jézus nevében, ámen.”

2 Vajon mit jelent, amikor ezt mondjuk? Mire gondolt Jézus, amikor arra bátorított, hogy így imádkozzunk? Milyen utalásokat találunk ezekben a versekben, amelyek segítenek megérteni szavai lényegét?

Amikor „Jézus nevében” mondjuk el a kérésünket, biztosak lehetünk benne, hogy a menny teljes gépezete a mi érdekünkben dolgozik. Nem feltétlenül vesszük észre, hogyan munkálkodnak körülöttünk, pedig a mennyei tróntól Jézus nevében elküldött angyalok épp azon fáradoznak, hogy teljesítsék a kérésünket.

Időnként arra számítunk, amikor Jézus nevében imádkozunk, hogy mire kinyitjuk a szemünket, minden megváltozik körülöttünk – csak hogy minden ugyanolyan marad. Bár Isten ereje drámai módon is megmutatkozhat, mint amikor Jézus lecsendesítette a vihart, végezheti a munkáját csendben, észrevétlenül is, mint amikor megtartotta Jézust a Gecsemáné kertjében. Talán nem mindig történik hirtelen drámai esemény, de ez nem jelenti azt, hogy az Úr nem cselekszik értünk.

Olvassuk el újból Jn 14:1-14 részét! Képzeld el közben azt, hogy Jézus közvetlenül, szemtől szemben beszél velünk! Milyen reményt és bátorítást meríthetünk ezekből az ígéretekből? Ugyanakkor tegyük fel magunkban a következő kérdést is: „Mi gátolja bennem azt, hogy beteljesedjenek az életemben ezek az ígéretek? Milyen változásra kell eltökélnem magam?”

A feltámadás az emberiség tehetetlenségének problémáját szólítja meg. Amikor Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról gondolkodunk, gyakran úgy magyarázzuk, hogy a törvény szempontjából az Ő halála rendezte el az Istennel való kapcsolatunkat. Ez természetesen igaz is.

Ugyanakkor a feltámadás az üdvösség másik oldalára is rámutat. Krisztus feltámadása nemcsak azért fontos, mert megmutatja, hogy egy nap mi is fel fogunk támadni, hanem így Ő az Atya jobbjára ült, az erő és a hatalom székébe. Ugyanez az erő ma számunkra is elérhető!

- 3 Pál Ef 1:18-23 szakaszában Isten hatalmáról beszél. Mit tanítanak ezek a versek a feltámadás erejéről? Milyen reményt és ígéreteket találunk itt magunkra nézve?**

Pál azért imádkozik, hogy az efézusiak megértsenek néhány dolgot, amit igazából csak isteni segítséggel lehet felfogni: 1) van remény az átforgatódásra és az örök jövőre, amire Jézus hívott el bennünket; 2) megértjük, hogy milyen erőt fejt ki az érdekünkben Jézus.

Az apostol ezután megpróbálja leírni annak az erőnek a lenyűgöző voltát. Mi is ugyanezt tapasztalhatjuk, ami nemcsak feltámasztotta Jézust a sírból és újból életre keltette, hanem az Atya jobbjára, a hatalom székébe is ültette.

Pál viszont még nem áll meg itt. A feltámadás révén Jézus nem akármilyen hatalmat kapott, hanem erőt arra, hogy uralkodjon és mindent megadhasson a népének, bármire is legyen szükség – az örökkévalóságon át!

Soroljuk fel, hogy életünknek mely területein van szükségünk a feltámadt Krisztus erejére! Amikor végeztünk, imádkozzunk azért, hogy Isten ereje megmutatkozzon mindezekben! Ugyanakkor mit tehetnénk jobban, milyen jobb döntéseket hozhatnánk meg azért, hogy ez az erő még szabadabban dolgozhasson bennünk?

Vannak, akik az otthonuk falára kiakasztanak egy táblát, amin ez áll: „Minek imádkoznánk, ha aggódhatunk is?” Nevetünk ezen, mert tudjuk, milyen gyakran aggódunk, ahelyett, hogy Istenhez fordulnánk és letennénk elé, ami nyomaszt. Valaki egyszer ezt mondta: Amikor minden szál összegubancolódik, adjuk Istennek az életünket, hogy Ő kisimíthassa! Az Úr bizonyára arra vágyik, hogy ezt megtehesse értünk. Elképesztő módon mi mégis képesek vagyunk addig ragaszkodni a gondjainkhoz, amíg a húr szinte elpattan. Miért várunk addig, amíg kétségbe esünk, mielőtt Istenhez mennénk?

4 Olvassuk el 1Pt 5:7 versét, ami Zsolt 55:23 versét idézi! Mi az alapvető üzenete a számunkra? (Lásd még Mt 6:25-33 szakaszát!)

1Pt 5:7 verse igen egyszerű. Nincs elrejtve benne semmi titok, úgy kell érteni, ahogy le van írva. A *vetni* azt jelenti, hogy eldobni, eladni, tehát többé nem fáj és nem okoz gondot. Természetesen nem vethetjük csak úgy bárhová a terheinket. Az aggodalmaink nem foszlanak el a ködben, mennyei Atyánk elé kerülnek, aki megígéri, hogy mindent elrendez. Ezt mondja Jézus *Máté evangéliumában*. Nem az a gond, hogy ez nehéz lenne, hanem inkább túl egyszerűnek tűnik. Túl jónak látszik ahhoz, hogy igaz legyen.

Annyi minden okoz szorongást. Lehet munkahelyi nyomás vagy nem várt kritika. Talán azt érezzük, hogy mások nem kívánják a társaságunkat, nem szeretnek bennünket. Betegség vagy anyagi jellegű aggodalom is nyomaszthat. Gondolhatjuk azt is, hogy nem vagyunk elég jók Isten szemében. Hihetjük azt, hogy nem kaptunk bűnbocsánatot. Bármi is legyen az indok, talán azért is kapaszkodunk a problémainkba, mert úgy gondoljuk, hogy mi jobban el tudjuk azokat rendezni, mint bárki más. Péter viszont arra bátorít, hogy ezt gondoljuk át! Azért nem kell aggódnunk, mert Isten törődik velünk. Viszont foglalkoztatja-e Őt az életünk annyira, hogy közbe is avatkozzon, amikor válás fenyeget, vagy amikor teljesen haszontalannak érezzük magunkat? A Biblia szerint Isten törődik velünk, és Ő bármilyen helyzetet megváltoztathat.

Mi miatt aggódunk most? Létezik olyan, ami túl nehéz volna az Úr számára, bármennyire valóságos vagy nyomasztó is legyen az? A legnagyobb gondunk az lehet, hogy hisszük, hogy ismeri a helyzetünket, és képes is azt megoldani, abban viszont már nem hiszünk, hogy úgy fogja megoldani azt, ahogyan mi szeretnénk. Gondolkodjunk el ezen, és nézzük meg, hogy mennyiben igaz ez a saját életünkben!

Igen fájdalmas arra gondolni, hogy senkit sem érdekel, mi történik velünk. Az azonban kifejezetten nyugtalanító, ha úgy érezzük, hogy *Istennek* nincs fogalma arról, sőt nem is érdekli, mi van velünk. A Babilonba száműzött júdeaiaknak úgy tűnt, hogy Istent nem foglalkoztatja a helyzetük. Még mindig távol voltak az otthonuktól, és úgy érezték, hogy a bűnük miatt az Úr továbbra is elfordult tőlük. Ézsaiás viszont vigasztalta őket. A 40. fejezet gyönyörű szakasz, amiben a próféta gyengéden szól népéhez Istenről: *„Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti”* (Ézs 40:11). Ám mivel hosszú idő eltelt, a száműzöttek azon tűnődnek, hogy *Hol vagy, Urunk? Nem látjuk jelét annak, hogy itt lennél, vagy foglalkoztatna téged a helyzetünk!*

- 5** Olvassuk el **Ézs 40:27-31** részét! Hogyan mutatja be Istent Ézsaiás? Hogyan akart ezzel a jellemzéssel felelni arra, amit a nép Istenről képzelt: *„Elrejtett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem”* (Ézs 40:27)?

Eszter könyvében is olvasunk olyan emberekről, akik szintén úgy tartották, hogy Isten előtt rejtett az útjuk. A könyv egyszer sem említi az Urat, a történet egészében viszont kibontakozik a drámai helyzet, kitűnik, hogyan lépett közbe Isten azért, hogy megmentse népét a visszavonhatatlan törvénytől, amit az elpusztításáért hoztak. Ez a történet nem csupán a múltbeli eseményeket írja le, hanem jelképezi a jövőt is, amikor Isten népét újból üldözni fogják és törvényt hoznak az elpusztítására (Jel 13:15). El tudjuk képzelni, mennyire könnyű lenne arra a következtetésre jutni ilyen rettenetes helyzetben, hogy az Úr elhagyta a népét? Csakhogy nem szabad félnünk! Ugyanaz az Isten, aki megmentette a válsztottjait Eszter történetében, újból megmenti majd őket a végső válág során.

Elofvastuk, hogyan írta le Ézsaiás a száműzötteknek Istent. Mi hogyan mutatnánk be Őt valakinek, aki úgy érzi, hogy az Úr eltűnt, magára hagyta? Hogyan tanítanánk meg a hit szemével nézni, hogy ne azt lássa, ami emberileg körbeveszi?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Próféták és királyok, „Eszter királyné kora” c. fejezet.

„Vajon nem ígérte meg Isten, hogy Szentlelkét adja azoknak, akik kérik tőle? Nem volna valóságos, igaz vezető a Lélek? Egyesek tartanak attól, hogy a szaván fogják az Urat, mintha ez pimaszság lenne a részükről. Azért imádkoznak, hogy az Úr vezesse őket, mégis félnek ígétét igényelni és elhinni azt, amit tanultak róla. Ha alázattal és a tanításra nyitottan fordulunk a mennyei Atyához, tanulni vágyva, miért kételkednénk abban, hogy teljesíti az ígéreteit? Egy pillanatra sem szabad kételkednünk benne, ezzel szégyent hozva rá! Amikor igyekszünk megismerni akarátát, az lesz a munkában a mi részünk, hogy elhiggyük: ha teljesítjük akarátát, vezetni, irányítani fog és megáld. Talán kételkedünk magunkban, hogy helyesen értelmezzük-e a tanításait. Tegyük ezt is imáink tárgyává, és a végsőig bízunk benne, hogy Szentlelke elvezet terveinek és gondviselésének helyes értelmezésére” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 6. köt. 225. o.)!

„A hit erősödik, amikor összetűzésbe kerül a kételyekkel és az ellene munkálkodó erőkkel. Az ilyen próbákban szerzett tapasztalat sokkal értékeesebb a legdrágább ékkőnél” (Ellen G. White: *3Testimonies*. 555. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Józs 19 – Bír 1;

Ellen G. White: Az imádság, 1. fejezet, „A menny előíze” bekezdésig terjedő rész

1. Mi történt Isten „jó szavával”, amit Izrael házának mondott?

2. Milyen szokatlan dolog van feljegyezve a Bibliában arról a kőről, amely az Úr szent házában, a cserfa alá volt letéve?

3. Hová temették el József csontjait? _____

4. Kiket „szorítottak fel a hegységbe” az emoreusok?

5. Mit mondjunk el Istennek az imáinkban?

Általános áttekintés

A hit 1Kor 13:13 három teológiai erényének egyike. A reménységhez hasonlóan a hit komplex valóság, és lelki, kapcsolati természetünk velejárója. Pál apostol a hitet a reménységgel és a nem látott dolgokkal összefüggésben határozza meg: „A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1). Lévén, hogy Isten láthatatlan, a hit az egyedüli út ahhoz, hogy Isten közelébe kerülhessünk (Zsid 11:6). Mindazonáltal, ahogy Zsid 11:1 verse is világosan kijelenti, az Istenbe vetett hit nem emberi képzelgés vagy az abszolútumba való önkivetítés. Ellenben a hit az isteni ígéretek és jövődölések teljesedésével növekszik. Bizonyítékokat találunk a teremtet világban, a menny gondviselésében, személyes és gyülekezeti életünk körülményeiben, a Fiú testet öltésében, velünk járásában, helyettünk vállalt halálában (Jn 1:1–3, 14; 3:16, 36), ami az Atya szeretetét bizonyítja, Jézus Krisztus feltámadásában, ami megerősíti számunkra, hogy Megváltónknak hatalma van a gonosz, a bűn, a szenvedés és a halál felett (Ef 1:18–21). E bizonyítékok alapján az életét a Bibliára alapozó keresztény hit által „látja” a láthatatlant.

- 1 Kétségek akkor keletkezhetnek bennünk, ha nem vagyunk meggyőződve arról, hogy Isten rendelkezik a legjobb megoldással a problémáinkra.
- 2 Hitünk legszilárdabb alapja Jézus, az Ő testet öltése, értünk hozott áldozata és feltámadása. Jézus a bizonyítéka annak, hogy Isten magára veheti bűnünket, szenvedésünket és halálunkat, hogy győztesekként kerüljünk ki életünk próbáiból.

Magyarázat

Látjuk Istent

Mit jelent számunkra, keresztények számára látni Istent? Amióta a bűn elválasztott minket Istentől, és a szenvedés, a halál völgyébe taszított, vágyódunk látni Őt. De mit jelent a bűn kontextusában látni Istent? Jákob, miután felébredt a földet az éggel összekötő létráról szóló álmából, arra a következtetésre jutott, hogy „színről színre” látta Istent (1Móz 32:30). Mózesről is tudjuk, hogy az a próféta volt, akivel „beszéle az Úr színről színre” (2Móz 33:11; 4Móz 12:8; 5Móz 34:10). Mózes el is mondta Izrael népének, hogy „színről színre szólott veletek az Úr” (5Móz 5:4), majd megáldotta a népet, kérve Istent, hogy ragyogtassa az izraeli-

tákra az Ő orcáját, áldja, óvja, gondviselésében, békéjében és kegyelmében vezesse őket (4Móz 6:25–27). Hasonlóképpen, amikor Mózes kifejti a vágyát, hogy jobban megismerje Istent, az Úr biztosítja őt, hogy a jelenléte elkíséri a népet (2Móz 33:14). Mindezek ellenére Mózes vágyik egy még szemtől szembenibb találkozásra Istennel, és kéri Őt, hogy mutassa meg a dicsőségét (2Móz 33:18; lásd 2Móz 3:6). Isten elmagyarázza Mózesnek, hogy senki nem láthatja az Ő arcát úgy, hogy utána életben is maradjon (2Móz 33:20; lásd Ézs 6:5), valamint hogy az emberek csak azt „láthatják” Istenből, amit az Ő dicsősége megismerni enged: a nevét, a jóságát, a kegyelmét és az irgalmát (2Móz 33:19, 21–23).

Dávid is vágyott arra, hogy láthassa az Úr arcát. Mint Jób az ő szenvedésében (Jób 13:24), Dávid is azt érzi, hogy Isten mintha elrejtene előle az arcát (Zsolt 13:2; 27:9; 30:8; 44:25; 69:18; 88:15; 102:3; 143:7; lásd továbbá 3Móz 20:3, 6; 5Móz 31:17–18). Dávid azonban bátorítást talál abban az ígéletben, mely szerint Isten nem rejtje el az Ő arcát a szerencsétlenségben gyötrődő igazak előtt (Zsolt 22:25; 24:6). A zsoltáríró még a bűn okozta bajban és szenvedésben is Istenben reménykedik, aki megszabadítja őt, és ráragyogtatja az Ő orcáját. Dávid tehát szüntelenül énekelheti: „Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek! A te orcádat keresem, ó, Uram!” (Zsolt 27:8; lásd Zsolt 105:4; 119:58, 135).

Isten népének vezetőjeként Dávid tudta, hogy Izrael csak akkor részesül áldásban, ha Isten ráragyogtatja az Ő orcáját az izraelitákra (Zsolt 4:7). Nyilván, Jákobhoz és Mózeshez hasonlóan Dávid is átvitt értelemben érti Isten arcának meglátását. Ez a metafora Isten Szentlélek általi jelenlétét idézi a nép körében, felidézi továbbá az isteni megbocsátás, szabadulás, gondoskodás, védelem és áldás gondolatát, ami az egészséget, a békét, a jövődöléseket és a vezetést illeti a nép élete és küldetése során. Mindezek a fogalmak és tapasztalatok érzékelhetővé teszik Isten hit általi meglátását.

Természetesen nem láthatjuk meg Istent mennyei természetében. Mi a világegyetemben vagyunk; Isten velünk van, de emellett Ő transzcendens is, azaz a mi valóságunkon túli világban is jelen van. Végesek vagyunk, Isten viszont végtelen, bűnösök vagyunk, Isten pedig szent. Íme, miért nem láthatjuk Őt a saját valójában. Azt viszont igenis láthatjuk, amit Isten kinyilatkoztat önmagáról, és az nem más, mint a dicsősége a világegyetemben, amely az Ő alkotása és uralkodási területe. Kinyilatkoztatásai és gondviselése által felfedi előttünk szeretetét és gondoskodását irántunk. Ebből az okból kifolyólag Zsid 11:1, 6 verseiben Pál

apostol arra a következtetésre jut, hogy a bűn kontextusában a hit Isten velünk való létezése bizonyítékainak és az erre utaló próféciai kinyilatkoztatásoknak a „látása”. A szeretet például olyasvalami, amit az anyagi világ távlatából nem láthatunk, viszont a szerető ember magatartásában megnyilvánul.

Másfelől, szó szerint „láthatjuk” Istent a testet öltött Jézus Krisztusban. Jézus, Isten lévén, emberré lett, hogy közöttünk lakozhasson, és „láthassuk” Isten „dicsőségét”, kegyelmét és igazságát (Jn 1:14; lásd Mt 1:23; Fil 2:6–9). Ez okból kifolyólag írja János apostol: „Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent, és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal” (1Jn 1:1–3).

Azáltal, hogy bemutatta bizonyágtevését arról, amit tapintott, látott és hallott, János apostol azt szeretné, ha mi is részesei lennénk annak a tapasztalatnak, amelyet ő szerzett a Testet Öltött Igével. Ez a közösség egy másik utat nyit meg, fed fel előttünk, amelyen „megláthatjuk” Istent. A 34. zsoltárban Dávid felsorolja a félelmeit, kifejezve meggyőződését, hogy „az Úr angyala táborot jár az Őt félők körül és kiszabadítja őket” (Zsolt 34:8), majd arra biztat, hogy „érezzük és lássuk meg”, hogy jó az Úr (9. vers). A Dávid által használt kifejezés Isten közeli ismeretére, személyes tapasztalatra utal. A keresztyén tapasztalat során – miközben János bizonyágtevését olvassuk arról, hogy miként látta és hallotta a testet öltött Istent – a Szentlélek közreműködésével nekünk is személyesen „látnunk” kell Őt (Jn 14:16–18; 16:14; Róm 8:2–17). Ezen okból kifolyólag Dávid arra a következtetésre jut, hogy az az áldott ember, aki „Őbenne bízik” (Zsolt 34:9), ami Pál megfogalmazásában ekképpen hangzik: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é” (Róm 8:35).

És végül „látni” Istent a mi állapotunkban, azt jelenti, hogy Isten Igéje és a Szentlélek munkája által Isten gondviselésében és szeretetében részesülünk, érezni fogjuk a jelenlétét bennünk, szívünkben érezzük békéjét és a bizonyosságot, hogy Ő mindvégig velünk van. Ez a tapasztalat a hit.

A feltámadás alapvető szerepet játszik a keresztyén teodiceában, a gonosz eredetének, létezésének és sorsának magyarázatában. Három szempontot különböztetünk meg e tekintetben:

1. A Biblia a feltámadást Istenbe vetett hitünk és reménységünk középpontjába helyezi. Pál apostol arra következtetésre jut, hogy „ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1Kor 15:19). A gonosz és a halál együtt ér véget majd azok feltámadásával, akik bizalmukat Istenbe helyezték.

2. A helyreállítást Jézus feltámadása – isteni mivoltának igazolása – szavatolja. Szabadulásunk egyedüli reménysége Isten, aki magára veszi bűneinket, és hatalma révén minket is feltámaszt. Ha Jézus nem támadt volna fel, nem bizonyult volna többnek embernél, akinek üdvösségre van szüksége, mi pedig megmaradnánk a bűneinkben, bűneink árának kifizetésére, azaz halálra ítélve (1Kor 15:12–17; Róm 6:23).

3. Isten feltámadásunkra tett ígérete a legjobb módja annak magyarázására, hogy miért engedi meg Isten a szenvedést népe életében. Pál apostol írta: „Ne bizakodjunk magunkban, hanem Istenben, aki feltámasztja a holtakat” (2Kor 1:9). Isten megengedheti magának úgymond, hogy jóváhagyja gyermekei életében a szenvedést és a halált, hiszen Ő teremtetete őket, következésképpen feltámaszthatja, újratemetheti őket.

Kétségtől nemes gesztus lenne, ha az Istenben bízók életüket áldoznák az Ő ügyéért, akkor is, ha semmilyen lehetőségük sem lenne a feltámadásra. Egy ilyen végkifejlet azonban megfosztaná Istent az erejétől és a státuszától: Isten a semmiből alkotja meg teremtményét, akit egy újabb önző, alkalmatlan entitássá alakít a világegyetemben. A pártján álló emberek hiába áldozták volna fel az életüket, hiszen a végén semmit sem bizonyítottak volna az elvárásaival kapcsolatban. De mivel bebizonyította, hogy van hatalma feltámasztani, Isten megengedheti, hogy az Ő népe megtapasztalja a halált.

Csakhogy ez az érv egyedül Istenre vonatkozóan érvényes, mivel Ő az egyetlen, aki rendelkezik a feltámasztás hatalmával. Léván, hogy a világegyetemben senki sem képes teremteni és feltámasztani, egyetlen emberi lény sem ölhet meg senkit – vagy engedheti meg, hogy emberek meghaljanak vagy megölessenek – úgy, hogy feljogosult legyen jóváhagyni ilyen szörnyűségeket. Innen a hatodik parancsolat tiltása is, ami az embereket illeti (2Móz 20:13). A feltámadás fontosságának jobb

megértése érdekében lásd Josh McDowell „Support of Deity: The Resurrection – Hoax or Fistory” c. tanulmányát (*The New Evidence That Demands a Verdict*, Nelson, Nashville, TN, 1999, 2. fejezet, 203–284. o.).

Alkalmazás

- 1 Vessétek gondjaitokat Istenre! – Péter apostol arra tanította az egyház tagjait, hogy vessék gondjaikat Istenre (1Pt 5:7), de ezzel nem a restségüket vagy a lelki felelőtlenségüket hagyta jóvá (2Pt 1:5–7). Jézus is azt tanácsolta tanítványainak, hogy ne aggodalmaskodjanak, hanem bízzanak Istenben (Mt 6:25–33), ugyanakkor bízatta a keresztenyeket, hogy legyenek szorgalmas és felelősségtudó emberek (Mt 24:45–51; 25). Hogyan értelmezhetjük helyesen ezeket a látszólag paradox bibliai igazságokat? Hogyan tehetnénk fogékonyakká a fiatalokat ezek iránt az elvek iránt?
- 2 Láttad-e Isten az életedben? Hogyan erősítette meg ez a tapasztalat a hitet és a bizalmadat Istenben, a próbák között is?

augusztus 20–26.

Isten dicsőségére élni

Szombat délután

Alapige: „Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljetek” (Fil 4:4)!

Mindig könnyű örömmel ünnepelni az Urat, amikor boldogok vagyunk. Viszont ez nem ilyen egyszerű, amikor a dolgok rosszul mennek, amikor a lehető legnehezebb helyzetben vagyunk, amikor felizzik a kemence. Ám éppen ekkor kell dicsőítenünk Istent – talán pont ilyenkor kell a legjobban –, mert a dicsőítés segít megtartani a hitünket.

A dicsőítés valóban átformálhatja a legsötétebb körülményeinket, ha nem is abban az értelemben, hogy megváltoztatja a tényeket. Minket változtat meg, illetve a körülöttünk levőket, így már szembe tudunk nézni a kihívásokkal.

A tevékeny hit dicsőítésben mutatkozik meg. Elképzelhető, hogy ez nem jön természetesen, de amikor úgy dicsőítünk, hogy az természetes részévé válik az életünknek, annak megtérítő és meggyőző ereje is van.

A hét dióhéjban: Mi a dicsőítés? Hogyan válhat komoly lelki fegyverünk a nehéz körülmények között? Hogyan formálhat át bennünket, és hogyan formálhatja át a helyzetet is körülöttünk?

Fjodor Dosztojevszkijt, a nagy orosz író halálra ítélték, az utolsó pillanatban azonban megváltoztatták az ítéletet. Végül több évet töltött börtönben. Az ott átélt tapasztalatáról a következőt írta: „Az utolsó pillanatig hinni kell, még akkor is, ha mindenki elfordul és csak egyedül te maradsz hűséges! Akkor is vidd elé adományodat és dicsőítsd Istent magányodban!”

Ezekben a tanulmányokban már láttuk, hogy Pál elképesztő ellenállást és üldözést szenvedett el. Most viszont egy római börtönben ült, mégsem esett kétségbe, hanem buzgón írta a levelét, hogy bátorítsa a Filippiben élő hívőket!

1 Olvassuk el Fil 4:4-7 részét! Hogyan írhatott ilyet az apostol, hiszen börtönben volt? A szakasznak mely részei segítenek rátalálni „az Istennek békességére”?

Egy dolog örülni, amikor minden jól halad. Az apostol viszont arra bátorít, hogy mindig örüljünk. Ez furcsának tűnhet. Ha szó szerint vesszük, amit Pál ír, akkor két fontos következtetést kell levonnunk belőle a magunk számára.

Először is, ha mindig örülünk, akkor ez azt jelenti, hogy akkor is örülünk, ha látszólag semmi okunk nincs rá. Másodszor pedig, ha mindenkor örülni akarunk, meg kell tanulnunk olyankor is örülni, amikor nincs hozzá kedvünk.

Pál arra szólít, hogy akkor is dicsőítsük az Urat, amikor ez még természetellenesnek, sőt akár értelmetlennek is tűnhet. Ám ahogy látni fogjuk, pontosan azért kell örülnünk, mert ez időnként észszerűtlennek tűnik. Más szóval a dicsőítés a hit cselekedete. A hit nem a körülményektől függ, hanem Isten igazságán alapszik, tehát nem is azért dicsőítjük Őt, mert éppen jól érezzük magunkat, hanem mert ismerjük az igazságot Istenről és az ígéreteiről. Csodálatos módon ez az a hit, ami átformálja a gondolkodásunkat, az érzéseinket és a körülményeinket.

Mi az az igazság Istent illetően, amit a mai igeszakaszban megnevez Pál? Miért volt képes még a börtönben is örülni? Írjunk egy rövid listát arról, amiről meggyőződünk az Úrral kapcsolatban! Menjünk végig a felsoroláson, és dicsőítsük Őt minden egyes elemért! Hogyan változik meg ekkor az érzésünk és a véleményünk a helyzetünkkel kapcsolatban?

Van egy kifejezés, ami úgy szól, hogy „sarokba szorították”. Képzeljük el, valaki egy szoba padlóját lakkozza, majd rájön, hogy csak úgy tudna kimenni, ha átgyalogolna a friss lakkon! Tehát addig ott kell maradnia, amíg a máz meg nem szárad. Időnként úgy tűnik, mintha a hitünk sarokba szorítana bennünket. Belekerülünk egy helyzetbe, és a padló nedves lakkja, a hitünk „bezár” minket. Felmérjük a helyzetet, és vagy elutasítjuk Istent, a hitet és minden egyebet, amiben csak hiszünk, vagy a hitünk rávesz minket arra, hogy higgyünk a lehetetlenben.

Az Úr „sarokba” vezette az izraelitákat. Miután negyven évig vándoroltak a pusztában, nem üres, békés mezőkre terelte őket, hanem egyenesen a környék egyik legjobban megerősített városához. Hat napon át néma csendben kellett körbejárniuk Jerikót, a hetedik nap pedig megparancsolta nekik, hogy kiáltsanak, és a kiáltozás meg a kürtszó győzelmet hozott.

2 Olvassuk el Józs 5:13–6:20 szakaszát! Mit akart az Úr megtanítani az izraelitáknak?

A hangos kiáltozás nem váltott ki olyan rezgést, amitől összedőlt volna a fal. Amikor Isten azt parancsolta a népnek, hogy „*Kiáltsatok*”, akkor az ugyanolyan kiáltozás volt, mint amiről Dávid a 66. zsoltárban ír: „*Örvendj, egész föld, az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét*” (Zsolt 66:1-2, RÚF). Ez dicsőítést jelentett. Miután hat napon át nézték a hatalmas falakat, arra a következtetésre juthattak, hogy esélyük sem lehet maguktól lerombolni azokat.

3 Hogyan segít ez a gondolat megértenünk Zsid 11:30 versét?

Amikor Isten éppen valami újat készül tenni az életünkben, elvihet minket egy „Jerikóhoz”, mert meg kell tanítania nekünk, hogy a győzelmet nem a saját erőnkkel és a stratégiánkkal szerezzük meg. Külső forrásból érkezik minden, amire szükségünk lesz. Így mindegy, mi áll előttünk, mennyire lebirkózzhatatlannak tűnik a helyzet, a mi feladatunk az, hogy dicsőítsük az Urat, hiszen Ő a forrása mindenünknek. Ez a cselekvő hit.

Lehet, hogy nem érezzük természetesnek a dicsőítést még akkor sem, amikor minden rendben van, hát még akkor mennyire nehéz lehet, amikor rosszra fordulnak a dolgok! Mégis ezt kell tennünk! Addig kell gyakorolnunk, amíg egy meghatározott időközönként végzett cselekvésből a minket körülvevő légkörre változik. A dicsőítés nem annyira egy külön tett, mint egy bizonyos életmód.

4 Olvassuk el a 145. zsoltárt! Dávid milyen okokból dicsőíti Istent? Hogyan tehetjük mi is a magunkévá a zsoltár szavait?

Charles Haddon Spurgeon, a híres angol prédikátor írt egy könyvet *The Practice of Praise* [A dicsőítés gyakorlata] címmel. A mai zsoltár 7. versét veszi alapul. Spurgeon ebből a rövid versből három fontos dologra tereli a figyelmünket, amelyekkel fejleszthetjük a dicsőítésünket.

1. Dicsőítünk, amikor körülnézünk. Ha nem tekintünk körbe, hogy meglássuk Isten nagyságát, nem találunk okot a dicsőítésre. Mit láthatunk a teremtett világban, ami dicséretre méltó? A természet szépségét. Milyen dicséretre érdemes dolgot látunk a lelki világban? Például egy fiatal keresztyén növekvő hitét.

2. Amikor dicsőítünk, felidézzük a látottakat. Fel kell tudnunk idézni a dicsőítésre méltó okot, ha a dicséret légkörében akarunk élni. Hogyan emlékezhetünk Isten nagyságára, hogy ne feledkezzünk el a jóságáról és az igazságról vele kapcsolatban? Például új szertartások kialakításával vagy jelképekkel, amelyek a jóságára emlékeztetnek.

3. A dicsőítést gyakoroljuk, amikor erről beszélünk. A dicsőítés nem csak a gondolatainkban történik. Az a lényege, hogy ki kell mondanunk és így meghallhassák a körülöttünk lévők. Milyen okunk van rá, hogy a szavainkkal dicsőítsük Istent? Kire és milyen hatása lesz így a dicsőítésnek?

Vegyünk egy tollat és egy papírt, és foglalkozzunk egy darabig ezzel a három ponttal! Mit tehetünk, hogy a szokásunkká tegyük a dicsőítést?

Az apostolok cselekedeteiben óriási hatást tett a dicsőítés azokra, akik csak hallották. Olvassuk el **ApCsel 16:16-34** szakaszát! Pált és Szilászt börtönbe vetették, miután levetkőztetve durván megverték őket. Senki nem volt, aki bekente volna csúnyán összekasabolt, megsebzett hátukat. A tömlőc belső részében helyezték el őket, ahol kalodába zárt lábbal, nagy testi fájdalmak között voltak. Pál és Szilász a többi fogoly füle hallatára mégis imádkozni és énekelni kezdett.

A földrengés után, amikor a börtönőr rájött, hogy sem Pál, sem Szilász, sem a többi fogoly nem szökött meg, *„remegve borult Pál és Szilász elé; majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek”* (ApCsel 16:29-30, RÚF)?

- 5** Miért figyelt fel a börtönőr arra, hogy neki is szüksége van az üdvöiségre? Vajon milyen szerepe volt Pál és Szilász imájának, énekének abban, hogy a foglyok a börtönben maradtak, illetve a férfi az egész családjával együtt megtért?

Lenyűgöző gondolat, hogy dicsőítésünk megváltoztathatja a körülöttünk levők örök sorsát! Vajon üdvözült volna bárki is azon az éjszakan, ha Pál és Szilász a sötétben ülve csak káromkodott és panaszkodott volna, ahogy azt általában a foglyok teszik? Nem tudni, mi történt aztán a börtönőrrel és a családjával, de elképzelhető, hogy olvasták Pál későbbi levelét, amit egy római börtönből írt: *„Mert nektek nemcsak az adatott meg Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjetelek érte, és ugyanabban a küzdelemben álljatok, amelyet tőlem láttatok, és amelyet most rólam hallotok”* (Fil 1:29-30, RÚF). Ha ezt tényleg olvasták és elgondolkodtak azon, hogyan hozott nekik örömet az apostol szenvedése, ez új löketet adhatott nekik ahhoz, hogy minden áron hűségesek maradjanak.

Vajon kire lehet Istenhez fordító hatása a szívünkől fakadó dicsőítésnek? Tegyük még több erőfeszítést azért, hogy egyre nyitottabban és kifejezőbben dicsőíthessük Istent az emberek között! El sem tudjuk képzelni, hogy milyen jó hatással lehetünk így másokra.

Olvassuk el **2Krón 20:1-30** részét! A dicsőítés hatásos fegyver, amint azt Jósafát is felismerte. Miután megtudta, hogy „*nagy sokaság*” közeledik felé, a király nem vetette bele magát egyből a harcba, hanem „*az Urat kezdé keresni*” (2Krón 20:3). Júda népe Jeruzsálembe ment bőjtölni, Jósafát pedig felvázolta előttük a valós helyzetet: „*Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemeink*” (2Krón 20:12).

6 Ösztönösen hogyan reagálunk, amikor „nagy sokaság” jön ellenünk? Mit tanulhatunk meg a tülerő kezeléséről Jósafát reakciójából, amit 2Krón 20:3-12 szakaszában találunk?

Amikor az Úr Lelke rászállt Jahaziélre, ő bátran kijelentette: „*Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak vesztég állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr. Ne félj és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr*” (2Krón 20:17, RÚF)! Ezek után dicsőítették az Urat, és „*nagy fennszóval*” énekeltek neki (2Krón 20:19, ÚRK). Isten harcol majd értük, de nekik azért fel kellett sorakozniuk az ellenséggel szemben.

Ez nem szokványos hadi felvonulás volt. Jósafát kiállított egy kórust, hogy menetelés közben dicsőítő énekeket énekeljen Istennek. „*Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az Úr lázadozókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiták és a Széir-hegység lakói között, és ezért vereséget szenvedtek*” (2Krón 20:22, RÚF). A krónikás szerint Isten abban a pillanatban lépett közbe, amikor a nép kimutatta, hogy hisz az ígéletében, és dicsőíteni kezdte „*a szentség ékességét*” (2Krón 20:21).

Olvassuk el ismét 2Krón 20:1-30 szakaszát! Milyen lelki elveket találunk itt, amelyek főleg a megpróbáló, stresszes időszakokban alkalmazhatók az Istennel való kapcsolatunkban?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Próféták és királyok, „Jósafát” c. fejezet; Pátriárkák és próféták, „Jerikó bevétele” c. fejezet.

„Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai! Nála mindig megpihenhetünk” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 175. o.).

„Szeretném, hogy velem együtt imádjátok és magasztaljátok az Urat! Dicsőítsük Őt akkor is, amikor elbukunk a sötétségben! Dicsőítsük Őt a kísértésben! Az apostol azt mondja, hogy »*Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete*« (Fil 4:4)! Ez talán homályt és sötétséget visz majd a családjunkba? Egyáltalán nem, inkább a nap sugaraival ragyogja be! Be fogjuk gyűjteni az örök fénysugarakat a dicsőség trónjáról, és tükrözzük is magunk körül. Hadd buzdítsalak benneteket, hogy tegyétek ezt, tükrözzétek a világosságot és az életet magatok körül, nemcsak a saját utatokra, hanem mindazokéra is, akiket ismertek! Legyen az a célotok, hogy jobbra teszitek, felemelitek a körülöttetek levőket, a menny és a dicsőség felé irányítjátok őket! Vezessétek őket rá, hogy minden földi dolog felett keressék azt, ami örökkévaló, a halhatatlan örökséget, a romlatlan gazdagságot” (Ellen G. White: *2Testimonies for the Church*. 593–594. o.)!

Naponkénti tanulmányozásra: Bír 2–8;

Ellen G. White: Az imádság, 1. fejezet, „A menny előíze” bekezdéstől a fejezet végéig terjedő rész

1. Miért nem űzte ki Izrael elől az Úr a Józsué által meghagyott népeket?
2. Kinek volt kilencszáz vasszekere? _____
3. Hol csépelte a búzát Gedeon? _____
4. Kik voltak olyanok, mint a királyfiak? _____
5. Mi a vallás lelke, lényege?

Általános áttekintés

„Hogyan énekeljük az Úr énekeit idegen földön?” – siránkoztak a zsidó foglyok Babilon folyóvizeinek partjain, amikor elnyomóik megparancsolták nekik, hogy a Sion énekeiből énekeljenek (Zsolt 137:1–4). És valóban: hogyan dicsőíthetjük Istent énekekkel a szenvedés és a halál közepette? Ez a kérdés a kereszténység egyik legnagyobb ellentmondását fejezi ki. Itt is lényeges, hogy felfedezzük és megértsük az öröm és a dicsőítés forrását: Istent. Ennek a magatartásnak a kifejezése nem jelenti azt, hogy Isten kényszerít vagy beprogramoz arra, hogy dicsőítsük Őt. Ellenkezőleg, ha igaz lenne, hogy Isten eleve elrendeli, hogy dicsőítsuk Őt, a világ is pont ezt tenné, egyhangúlag. A dolgok azonban nyilván nem így állnak.

Azért dicsőítjük Istent, mert Teremtőnk és Üdvözítőnk, Királyunk és Atyánk, Bíránk és Barátunk. A keresztény élet egyik alapelve ebben a világban az, hogy a próbák tüzeiben is dicsőíthetjük Istent, amennyiben egész életünk a dicsőítés jegyében telik, és nemcsak alkalmanként magasztaljuk Urunkat. Egy másik elve a keresztény életnek: válságos időben imádni Istent a Vele való kapcsolatunkból ered, amelynek keretében bízunk Benne, megismerjük és szeretjük Őt.

- 1 Az öröm és a dicsőítés Istennel való elmélyült és értelmet adó kapcsolatunkból fakad, életünk része ez, életmódunk.
- 2 A keresztény életben az öröm és a dicsőítés nemcsak az egészségünkre és a próbákban való kitartásra nézve jótékony hatású. Isten mindezt mások megmentésére is felhasználja.

Magyarázat

Öröm a szenvedésben

Horace Williams Jr., a díjnyertes „Unleash the Power of Prayer in Your Life” („Engedd szabadon az életedben az ima erejét!”) c. mű szerzője nyolc olyan célt különböztet meg, amit Isten elér a mi életünkben, amikor a szenvedésünket a javunkra fordítja. Williams szerint Isten felhasználja az ember szenvedését, „hogy nyilvánvalóvá tegye életünkben a bűnt, növelje hitünket, összezúzza büszkeségünket, rámutasson arra, hogy mit gondolunk valójában, bizonyítsa kegyelmét, kifejezze szeretetét, elmélyítse iránta való elköteleződésünket, és reménységet, vigaszt és örömet kínáljon fel számunkra” (Horace Williams Jr.: *The Furnace*

of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose, Kindle Edition, Black Lillie Press, 2020, 11. o.).

Hogyan nyújt örömet Isten a szenvedésben? Williams azt írja, hogy „az öröm több mint valamely eredményen vagy körülményen alapuló boldogság-érzet. Az öröm az a természetfeletti élvezet, amit Isten terve szerez az életünkben, valami, amit Isten felajánl számunkra a fájdalomban, szenvedésben. Válasszuk az örömet az életben, éljünk örömben! 'Én pedig éneklek a te hatalmat, és reggelente zengem a te kegyelmes-ségedet, mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján' (Zsolt 59:17) (uo., 90. o.).

Williams levonja a következtetést: „Az öröm megtapasztalása nem a fájdalomérzet megszűnését jelenti, hanem azt, hogy Isten elvezet arra a pontra, ahol feltehetjük a kérdést: 'Mire akarsz megtanítani, Uram, ebben a fájdalmas helyzetben?'” (uo., 97. o.). Amit Williams a saját szenvedésében lát, és örömmel tölti el, az Isten jelenléte mostani és majdan jövőbeni örök életében.

Magyarázat

Szmirnai Polikárp a máglyán dicsőíti Istent

Antoninus Pius római császár (Kr. u. 138–162) folytatta Traianus politikáját és keresztényüldöző gyakorlatát. Kr. u. 155-ben néhány polgár egy csoport keresztényt vezetett a kis-ázsiai Szmirna városának hatóságai elé, hogy ítéletet mondjanak felettük és megbüntessék őket. Mivel a keresztények nem ismerték el a birodalom isteneit, halálra ítélték őket. A tömeg ezt követően kérte, hogy Polikárp, a szmirnai gyülekezet püspöke is megjelenjen a hatóságok előtt. János apostol barátja és tanítványa lévén, az idős Polikárp nagyon híres és befolyásos keresztény vezető volt Kis-Ázsiában és azon kívül. Amikor bevezették Polikárpot az amfiteátrumba, a prokonzul megpróbálta meggyőzni őt, hogy tagadja meg a hitét és átkozza meg Krisztust.

Jézus hűséges tanítványa azonban így válaszolt: „86 éven keresztül szolgáltam Krisztust, és semmi rosszat nem tett velem. Hogyan átkozhatnám meg Őt, az én Királyomat, aki megszabadított engem?” Aztán amikor végül a prokonzul máglyahalálra ítélte, Polikárp imádkozni kezdett és hangosan dicsőíteni Istent: „Uram, szuverén Istenem, köszönöm, hogy méltónak tartasz a máglyához, hogy a mártírjaiddal együtt nekem is részem lehessen Krisztus kelyhéből. [...] Ezért áldalak és dicsőítelek téged! Ámen!” (Justo L. González: *The Story of Christianity*, 1. köt., *The Early Church to the Dawn of the Reformation*, a Harper Collins Publishers javított kiadása, New York, 2010, 54. o.).

Polikárp egyike volt azon több ezer keresztyének, aki Dávid és Pál példáját követve az üldözések és az élet nagy próbái közepette is dicsőítette Istent. Az első keresztyének a lángok közül, a máglyákról, a vadállatokkal teli arénákból, a keresztről, börtönök celláiból és a kínzószobák sötétjéből magasztalták Istent. Nem gondoltak az ellenük elkövetett igazságtalanságra, nem mérlegelték önnön cselekedeteikkel kapcsolatban a költség és a haszon arányát. Szerették Istent, és bíztak benne, nem haboztak, amikor arról volt szó, hogy el kellene kötelezniük magukat Uruk mellett. Nem tekintették nehéznek meghalni Istenért, inkább kiváltságnak tartották, hogy szenvedhetnek és meghalhatnak szeretett Üdvözítőjükért. Ingadozás nélkül bíztak Istenben és a feltámadásra vonatkozó ígéretében, s a halált csupán egy pillanatnak tekintették az Úrral való dicső találkozás útján.

Dávidnak az ő fia, Absalom lázadása okozta szenvedéséről írva Ellen G. White lejegyzi a zoltáríró azon szokását, hogy a nehézségek idején énekelve dicsőítette Istent: „Milyen érzései lehettek az atyának és királynak, akit ilyen kegyetlen igazságtalanság ért a fia részéről, és aki ebbe a szörnyű veszélybe került? A hatalmas, erős embert, a háborúkban edzett férfit, a királyt, akinek a szava törvény volt, akit szeretett fia elárult, akinek sok mindent elnézett és akiben balgán megbízott, akivel igazságtalanul bántak és elhagyták azok az alattvalói, akiket a tisztelet és a hűség legerősebb szálai kötöttek hozzá, vajon milyen szavakban önthette ki most Dávid lelkének érzéseit? Legsötétebb megpróbáltatásának órájában Istenben bízott és énekelt” (*Pátriárkák és próféták*, 741–742. o.)

„A nagy küzdelem” c. könyv 2. fejezetében („Üldözés az első századokban”) Ellen G. White leírja, hogy a dicshimnuszok éneklése és Isten dicsőítése igazi örömet és békét szerzett a keresztyéneknek még a legkegyetlenebb üldözések között is: „Sokan Isten régebbi szolgálóihoz hasonlóan, 'kínpadra vonattak, visszautasítva a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek’ (35. v). Mindez Mesterük szavaira emlékeztette őket, aki azt mondta, hogy amikor Krisztusért üldözik őket, legyenek nagyon boldogok, mert nagy lesz a jutalmuk a mennyben; mert korábban így üldözték a prófétákat is. És ők örültek, mert Krisztus méltónak találta őket arra, hogy az igazságért szenvedjenek, és győzelmi énekük felhangzott a lobogó lángok között. Hitszemükkel felfelé néztek, Krisztust látták és az angyalokat, amint a legmélyebb érdeklődéssel tekintenek le a mennyből, és helyeslően figyelik kitartásukat. Isten trónjától egy hangot hallottak: 'Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját!’ (Jel 2:10)” (*A nagy küzdelem*, 41. o.).

Isten dicsőítése és az örvendezés a válság idején csakis akkor lehetséges, ha biztosak vagyunk annak az ügynek vagy személynek – jelen esetben Istennek – a jóságát és igazságát illetően, amelyért, akiért harcolunk. A próbák és üldözések ellenére érzett örömhöz elengedhetetlen az Istenbe vetett bizalom, Isten személyének és terveinek megértése, a meggyőződés, hogy Ő igazságos és jó, és hogy Ő és az ügye méltó a teljes és gyökeres elköteleződésünkre. Levonhatjuk tehát a következtetést: az élet tüzes kemencéjében megtapasztalt öröm annak a ténynek a tudatosításából fakad, hogy (1) Isten valóságos és jó; (2) Ő teremtet minket, az Övéi vagyunk, szeret és mi is szeretjük Őt; (3) a nagy küzdelem valóságos, amelyben Sátán a támadó, a megtámadott fél pedig Isten és mi vagyunk – Isten a mi oldalunkon áll, és mi az Isten oldalán; (4) Isten megvált minket a bűn és Sátán hatalmától, és Krisztusban, Isten oldalán győztesek vagyunk és leszünk; (5) Isten ügye, az üdvösség híre egész világon való terjesztésének küldetése megéri vállalni a szenvedést és a halált.

Alkalmazás

- 1** Olvasd el Hab 3:16–17 verseit, és gondolkodj el azon, hogy mi módon örvendhetsz szenvedéseid ellenére. Hogyan dicsőítheted Istent a válság időszakaiban?
- 2** A zene ösztönző háttér bizonyos tevékenységek esetében, mint a munka, a sport vagy a háborús küzdelem. Például, a világ hadseregeinek saját zenei repertoárjuk van, amivel a katonáik harci morálját emelik. Milyen típusú zene hat ösztönzően lelki életedre? Mennyi örömet és békét nyersz abból, hogy dicsőíted, énekekkel magasztalod Istent?
- 3** Határozd el, hogy kívülről megtanulsz néhány régi és újabb dicshimnusz, hogy emlékezetből elénekelhesd, és meg is értsd az üzenetét. Amikor nehéz helyzetben vagy, énekelj! Hogyan segít ez a tapasztalat támogatva érezni magad és győzni a próbákban?

augusztus 27 – szeptember 2.

Szelíden a tűzpróbában

Szombat délután

Alapige: „Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet” (Mt 5:5).

Nem halljuk túl sokszor a *szelíd* kifejezést, talán csak akkor, amikor Mózesről olvasunk vagy a boldogmondásokat tanulmányozzuk. Nem is nehéz rájönni, hogy miért. A szelídség meghatározása az, hogy „sérelem elviselése türelemmel, sértődés nélkül.” Nem csoda, hogy nem hallunk sokat erről, hiszen aligha olyan jellemvonás, amit a mai kultúra nagyra tartana. Ezt a szót a Bibliában néha „alázatnak” fordítják. Elmondható, hogy a legtöbb társadalom nem értékeli ezt a tulajdonságot.

Csakhow Jézusnak és a követőinek egyik legfontosabb jellemzője éppen a szelídség: a sérelem türelemmel való, sértődés nélküli elviselése, ami ugyanakkor nem öncélú. A szelíd lélek hatalmas fegyvere lehet azoknak, akik fájdalmat és szenvedést élnek át. A tűzpróba hathatós helyzetet teremthet arra, hogy szelídséget tanuljunk, mert az átélt nehézségek között a viselkedésünkkel bizonyosságot tehetünk Istenről.

A hét dióhéjban: Milyen kapcsolat van a szenvedés és a szelídség között? Hogyan tehetünk bizonyosságot a nehézségek között a szelídséggel? Miként válhat ez a jellemző gyengeség helyett éppen a keresztények erősségévé?

Oswald Chambers úgy fogalmazott, hogy legyünk az emberek számára olyanok, mint „a megtört kenyér és a kiöntött bor”. Mire utalhatott ezzel?

Az egész Bibliában találhatunk példát arra, hogy „megtörtek” olyan embereket, akik másokat szolgáltak. Mózeset arra hívta el Isten, hogy kiállja a zúgolódás és a bírálgatás végtelen hullámain, miközben a népet az ígéret földje felé vezette. Józsefet életútja során elárulták, börtönbe zárták, és egy ideig rabszolgaként kellett élnie Egyiptomban. Isten minden esetben azért engedte meg ezeket a helyzeteket, hogy népe élete a kegyelmének és a gondviselésének színterévé váljon, nemcsak a saját, hanem mások érdekében is. Az Úr minket is képes így felhasználni. Könnyű haragudni és megbántódni ilyen helyzetben. Ám amint tegnap is említettük, a szelídség Istentől kapott képesség, hogy türelemmel és keserűség nélkül el tudjuk viselni az ilyen helyzeteket.

1 Olvassuk el Ez 24:15-27 szakaszát! Mi történik itt? Ezékiel miért került tűzpróbába?

Ez 24:24 versében Isten kijelenti, hogy *„Ezékiel pedig intő jel lesz számotokra: amit ő csinált, ugyanazt csináljátok majd ti is. Amikor ez bekövetkezik, akkor megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok az Úr”* (RÚF)! Izrael a próféta példáján keresztül győződik meg arról, hogy kicsoda Isten, a Mindenható Úr. Akkor ismerik fel az igazságot, amikor tapasztalják, hogy beteljesedett az Ezékiel élete által jelképezett prófécia, amikor átérzik azt a szenvedést, amit ő kiállt. Ki tudja, hányan látják majd meg „az Úr Istent” a mi nehézségeink révén?!

Előbb vagy utóbb mindannyiunkat megtör az élet. Mit tapasztaltunk eddig ezzel kapcsolatban? Milyen tanulságot szűrtünk le magunknak? Hogyan tudja az Úr felhasználni a megtört lelkünket arra, hogy segítsen másoknak?

2 Olvassuk el 2Móz 32:1-14 részét! Milyen szerepet tölt itt be Mózes?

Miután a nép elkezdte imádni az aranyborjút, Isten kijelentette, hogy mivel túl messzire mentek, elpusztítja őket, Mózes pedig nagy néppé teszi. Ám ahelyett, hogy Mózes elfogadta volna az Úr ajánlatát, kegyelemért esedezett, Isten pedig engedett neki.

2Móz 32:1-14 igeszakasza két fontos kérdést vet fel. Először is Mózes számára próba volt az Úr szava, ami szerint elpusztítja a lázadó népet, őt pedig megáldja. Isten azt akarta, hogy Mózes bemutassa könyörületét az ádáz, engedetlen nép iránt. Mózes pedig átment a vizsgán. Jézushoz hasonlóan bocsánatért esedezett a bűnösök számára. Ez egy kifejezetten érdekes jelenségre mutat rá: alkalmanként Isten engedi, hogy ellenállásba ütközzünk. Megengedi, hogy a kemencébe kerüljünk, mert így válik nyilvánvalóvá előtte, önmagunk, illetve a figyelő világegyetem előtt is, mennyire tudunk könyörülni azokon, akik tévútra tértek.

3 Milyen indokra hivatkozva kérte Mózes az Urat, hogy ne pusztítsa el Izraelt?

Másodszor ez a szakasz bemutatja azt is, hogy az ellenállás és az engedetlenség felhívás a kegyelem gyakorlására. Akkor van szükség irgalomra, amikor az emberek a legkevésbé érdemlik azt meg, és akkor vagyunk a legkevésbé hajlandóak kegyelmezni, amikor a másik a legkevésbé méltó rá. Amikor Miriám bírálta Mózes, ő azért könyörgött, hogy az Úr gyógyítsa ki a nővérét a leprából (4Mózes 12. fejezet). Amikor haragjában Isten megfenyegette Kórét és a követőit, hogy mindegyiküket elpusztítja, Mózes a földre borult és esedezett értük. Másnap, amikor Izrael a lázadók halála miatt zúgolódott Mózes ellen, az Úr megint mindannyiuk elpusztításával fenyegetett, Mózes ismét a földre vetette magát és sürgette Áront, hogy gyorsan végezzen engesztelést értük (4Mózes 16. fejezet). Szelíden, a megpróbáltatás során tanúsított önzetlenséggel kegyelmet kért azok számára, akik távolról sem érdemelték azt meg.

Gondoljunk azokra, akik szerintünk a legkevésbé sem érdemelnek kegyelmet! Hogyan mutathatjuk ki irántuk Isten kegyelmét szerénységgel és önzetlen alázattal?

Valaki egyszer azt mondta: „Az ellenségeink szeretete tehát nem azt jelenti, hogy szeretjük a port, amibe a gyöngyöt vetették, inkább a gyöngyöt szeretjük, ami a sárban hever... Isten nem azért szeret bennünket, mert a természetünkből fakadóan szerethetőek vagyunk, hanem azért válunk szerethetővé, mert Ő szeret bennünket!”

Mit látunk általában az „ellenségeinkben”? A gyöngyöt, vagy inkább a sarat?

- 4** Olvassuk el Mt 5:43-48 szakaszát! Jézus arra szólít, hogy szeressük az ellenségeinket és imádkozzunk értük. Miért kell szeretnünk őket? Milyen természeti példával segít ezt megérteni? Mire akar megtanítani bennünket?

Mt 5:45 versében Jézus a mennyei Atya példájával mutatja be, hogyan kell bánnunk azokkal, akik megbántanak, vagy akik miatt talán a legrosszabb tűzpróbákba kerülünk. Elmondja, hogy az Atya megadja az eső áldását mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. Hogyan bánjunk tehát velük, ha Isten még a gonoszoknak is ad esőt?

Jézus nem azt akarja, hogy mindig bizsergető, jó érzés fogjon el bennünket azok iránt, akik bajt okoznak nekünk, bár ez sem kizárt. Az ellenségeink szeretete alapvetően nem egy ilyen érzés velük kapcsolatban, inkább konkrét tetteket jelent, amelyek gondoskodásról és figyelmességről árulkodnak.

Jézus ezt a szakaszt azzal a verssel zárja, aminek gyakran vitatják az értelmét: „*Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes*” (Mt 5:48). Amúgy a szöveggörnyezetből a vers értelme teljesen nyilvánvaló: akik tökéletessé akarnak lenni, mint Isten, azoknak úgy kell szeretniük az ellenségeiket, ahogyan az Úr szereti őket. Isten szemében akkor vagyunk tökéletesek, ha szeretjük azokat, akik ellenünk fordulnak. Ehhez pedig olyan szelídségre van szükségünk, amit csak az Úrtól kaphatunk.

Soroljuk fel, miben kell megváltoznunk ahhoz, hogy az Úr olyan szelídséget adjon nekünk, ami segít megfelelően viszonyulni az „ellenségeinkhez”! Gondoljunk közben a szelídség meghatározására (a sérelem elviselése türelemmel, sértődés nélkül)!

Jézusban láthatjuk a megpróbáltatás során tanúsított szelídség legnagyobb példáját. Talán fel sem tudjuk fogni, hogy mennyi mindent értett azon, amikor így szólt: „*tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok*” (Mt 11:29).

- 5** Olvassuk el **1Pt 2:18-25** részét! Az apostol megdöbbenő tanácsot ad a rab-szolgáknak. Elmondja, hogyan reagált Jézus, amikor igazságtalanul bántak vele és fájdalmat okoztak neki. Ezzel követendő példát adott: „*Az ő nyomdokait kövessétek*” (1Pt 2:21). Mit tanulhatunk meg a példájából a tűzpróbában tanúsított szelídségről és alázatáról, amire Péter utal?

Rémes dolog látni, ha igazságtalanul bánnak valakivel, illetve kifejezetten fájdalmas, amikor minket ér ilyesmi. Mivel általában erős az igazságérzetünk, ösztönösen „helyre akarjuk tenni a dolgokat”, és ezt igaz és jogos felháborodásnak tartjuk.

Nem könnyű így élni. Talán lehetetlen is, amíg el nem fogadunk egy alapvető igazságot: az igazságtalan helyzetekben el kell hinnünk, hogy mennyei Atyánk kézben tartja a dolgokat, és amikor az akaratával meg egyezik, fel fog lépni az érdekünkben. Így legyünk nyitottak arra is, hogy Jézushoz hasonlóan mi sem mindig menekülünk meg az igazságtalanságtól. Viszont állandóan emlékeznünk kell arra, hogy mennyei Atyánk szüntelen velünk van, a kezében tart!

Meglepő Péter tanácsa, amit Jézus élete alapján ad. Úgy tűnik ugyanis, hogy nagyobb bizonyosság, sőt Istent dicsőíti, ha az ember csendben szenved el az igazságtalanságot, mint amikor „jól helyre teszi a másikat.” Jézus sok mindent mondhatott volna Kajafás és Pilátus előtt, hogy tisztázza a helyzetet és igazolja önmagát, mégsem tette. Hallgatása a szelídségének bizonyítéka volt.

Hogyan reagálunk olyan helyzetekben, amikor igazságtalanul bánnak velünk? Hogyan alkalmazhatnánk még jobban a ma tanult elveket az életünkben?

Általában a legbüszkébb, a legarrogánsabb és a legtörtetőbb embereknek alacsony az önértékelése. Önteltségükkel és büszkeségükkel – a szelídség és az alázat teljes hiányával – talán öntudatlanul is valaminek a belső hiányát próbálják leplezni. Szükségük van valamire, ami mindannyiunknak kell: biztonságérzetre, önértékelésre, elfogadásra, főként akkor, amikor nehéz és szenvedéssel teli időkön mennek át. Röviden tehát: a szelídség és az alázat gyakran a leghatásosabb megnyilatkozása annak, ha az ember lelke szilárdan áll a Sziklán, tehát ez korántsem a gyengeség jele!

6 Olvassuk el Zsolt 62:1-9 szakaszát! Mi a háttere ennek a zsoltárnak? Mit mond Dávid? Milyen lelki elveket tanulhatunk meg a szavaiból? Ami pedig a legfontosabb, hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket a saját életünkben?

„Az emberek ok nélkül az ellenségeinkké válnak. Isten népének szándékait félre fogják magyarázni nemcsak a világban, hanem még a testvérek között is. Az Úr szolgálait nehéz helyzetbe fogják hozni. Heggyé növelik a vakondtúrást, hogy igazolják önző, igazságtalan céljaikat... Félremagyarázással a hamisság sötét ruháit aggatják rájuk, amikor rajtuk kívül álló körülmények miatt félreérthetőnek tűnik a munkájuk. Megbízhatatlannak bélyegzik őket. Ezt az egyház tagjai teszik majd velük. Isten szolgainak krisztusi lelkülettel kell felvértezniük magukat. Nem szabad arra számítaniuk, hogy elkerülhetik a sérelmeket és a téves megítélést. Szélsőségesnek és fanatikusnak nevezik majd őket, viszont egy pillanatra se csüggedjenek! Az Úr a gondviselés kormányán tartja a kezét és neve dicsőségére vezeti művét” (Ellen G. White: *The Upward Look*. 177. o.).

Mennyire vagyunk immunisak a szidalmakkal és a szurkálással szemben? Valószínűleg nem nagyon. Hogyan kapaszkodhatunk meg az Úrban? Hogyan horgonyozhat le az önértékelésünk Jézusban, aki annyira szeretett minket, hogy meghalt a bűneinkért? Milyen módon védhetjük meg magunkat a bántalmazásoktól?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*, „Az igazi ismeret keresésének fontossága” c. fejezet; *Jézus élete*, „A Hegyibeszéd” c. fejezet; *Evangelizálás*, „Jézus Krisztus munkatársainak képesítése” c. fejezet.

„Ha nehézségekbe ütközünk, rendkívül megkönnyíthetjük a helyzetet a Krisztusban lakozó szelídség által. Ha szert teszünk Mesterünk alázatosságára, akkor fölülemelkedünk a lekicsinylésen, elutasításon, bosszúságon – ami naponta ér minket –, és ezek a dolgok többé nem fognak árnyékot vetni lelkünkre. Egy keresztény nemességének legfőbb bizonyítéka az önuralom. Ha valaki az őt ért gyalázat, kegyetlenség miatt nem tudja megőrizni nyugalmát, bízó lelkületét, az megfosztja Istent attól a jogától, hogy kinyilatkoztassa általa jellemének tökéletességét. A szívbeli alázatosság az az erő, amely győzelemre segíti Krisztus követőit, és ez a jele a mennyei fenntartott kapcsolatnak is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 247. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Bír 9-15;

Ellen G. White: *Az imádság*, 2. fejezet, a „Ne hanyagoljuk el az imát!” bekezdésig terjedő rész

1. Kik utasították vissza az ajánlatot, hogy uralkodók legyenek, a Jótám példázatában?

2. Kinek az istene volt Kámos?

3. Ki volt az, akinek hatvan gyermeke volt, harminc fia és harminc lánya, és „ítélé Izraelt hét esztendeig”?

4. Hány napig tartott Sámson lakodalma?

5. Hogyan imádkozzunk minden reggel?

Általános áttekintés

Az ó- és az újszövetségi bibliai vallást a szelídség jellemzi. Mózeszt a világ legszelídebb embereként ismerjük (4Móz 12:3). Dávid kijelentette, hogy „a szelídek öröklük a földet” (Zsolt 37:11). Próféták hirdették, hogy Isten megáldja a szelíd embert (Ézs 11:4; 29:19; 66:2; Sof 2:3; 3:11–12). Isten is – a Biblia tanúsítja – szelíd, a szelídség hirdetője (Zsolt 25:9; 45:4; 147:6). Jézus is szelíd volt (Mt 11:29; 21:5; 2Kor 10:1), a szelídséget helyezte a kereszténység alapjául (Mt 5:5), és szelídek voltak az apostolok is (2Kor 10:1), akik a maguk során szelídségre ösztönözték a keresztényeket (Gal 5:23; Ef 4:2; Kol 3:12; 1Tim 6:11; 2Tim 2:25; Tit 3:2; Jak 1:21; 3:13; 4:6; 1Pt 3:14; 5:5). Miközben a föld birodalmi és királyságai a merészségen, hatalmon és katonai területszerzésen alapulnak, Isten vallása mögött szelídség, szeretet és kegyelem fedezhető fel. Mindazonáltal az, hogy Isten szelíd, nem jelenti azt, hogy erőtlenség. Inkább arról van szó, hogy a jámborság lényeges vonása Isten jellemének, eszköz, mely által kapcsolatot tart a világegyetemmel és a bűnösökkel.

- 1 A szelídség és annak helyes értelmezése lényeges jellemvonás a kereszténységben. A szelídség, amelyről a Biblia beszél, nem politikai számítás eredménye, hanem hiteles világlátás Isten legfontosabb tulajdonsága, a szeretet prizmáján keresztül.
- 2 A keresztények nem szelídek természetüktől fogva. Jámborságuk forrása a szerető, irgalmas Istenük három Személyben: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Magyarázat

A szelídség „a rabszolgák erkölcsössége”?

Friedrich Nietzsche (1844–1900) német egzisztencialista filozófus intézte az egyik legkomolyabb támadást az alázat és szelídség jellemezte keresztény világnézet ellen. A szenvedés Nietzsche életének szerves része volt, filozófiájának lényeges kutatási területe. Nagyon zseni korban vesztette el az édesapját és családját több tagját. Élete során idegrendszeri problémákkal küzdött, és végül élete utolsó tizenegy évét elmebaj miatt elkülönítve élte le. A klasszika filológia és filozófia tanulmányozása során különleges érdeklődést tanúsított a görög kultúra és bölcsélet iránt, amelynek prizmáján keresztül úgy vélte, Európa elvesztette ókori életerejét. Mi okolható ezért? Nem más, mint a kereszténység! Nietzsche szerint a kereszténység fosztotta meg Európát a heroizmus, a hatalom és a ki-

válóság klasszikus görög-római kultúrájától. Tulajdonképpen – szerinte – a Nyugati Világnak, magának az emberiségnek vissza kell térnie a klasszikus világnézethez, ha életben akar maradni és újra virágozni szeretne.

Nietzsche szerint két típusú erkölcsiség létezik: az „urak erkölcsé”, a nemesek, erős akaratúak erkölcsé, és a „szolgák – vagyis a gyengék – erkölcsé”. „Az urak erkölcsé” maga határozza meg a saját értékeit, saját maga dönt a cselekedeteit illetően, amelyeket a következmények prizmáján keresztül értékeli hasznosnak (jónak), illetve ártalmasnak (rossznak). Ilyen értelemben a hatalom, gazdagság, kiválóság, derűlátás, túláradó bőség és bátorság jónak minősül, miközben a gyöngédség és a szelídség rossznak. A „szolgák erkölcsé” viszont nem képez értékeket, nem szül cselekedeteket, hanem csupán válaszol az „úr erkölcsé” által meghatározott értékekre és cselekedetekre. Miközben az „úr erkölcsé” a tettekre összpontosít, a „szolgák erkölcsé” haladásellenes, reakciós (vagy ahogy Nietzsche mondta: „ellenérzéseket tápláló”). Az urak erkölcsé elnyomó, a szolgáké felforgató és manipulatív; előbbi individualista, utóbbi közösségi.

A gyengébbek képtelenek erejükénél fogva megbuktatni az erőseket, újraértelmezik, lejárattják az urak értékrendjét. Ahelyett, hogy örvendéne az erős ember erkölcsének, a gyengék saját megalázott állapotukat vetítik ki az abszolútumba, egyetemesítve ezáltal saját értékrendjüket.

Nietzsche szerint a kereszténység a gyengék, a „szolgák erkölcsének” a vallása. „A kereszténység a gyengék, alantasok, elhibázottak mellé állt; eszményt csinált mindabból, ami ellentmond az erős élet ösztöneinek; még a leglelkibb emberek értelmét is megrontotta, arra tanítva az embereket, hogy a legmagasabb erkölcsi értékeket bűnökként, csalóka kísértésekként lássa. A legsiralmasabb példa Pascal megrontása, aki azt hitte, hogy az értelmét az ősi bűn rontotta meg, holott az egyedüli megrontó tényező maga a kereszténység!” (Friedrich Nietzsche: *The Anti-Christ, Ecce Homo, Twilight of the Idols and Other Writings*, Cambridge University Press, Cambridge, UK, 2005, 5. o.).

Nietzsche számára a kereszténység a szegények és gyöngék válasza, aminek célja az erősek megdöntése és ellenőrzése manipuláció által. A keresztények beletörődtek a rabszolga-sorsukba, és nincs meg a kellő akaratuk ahhoz, hogy saját sorsuk uraivá váljanak. Ebből az okból kifolyólag képmutató módon bűnösnek minősítenek mindent, amivel az erős emberek rendelkeznek, és érényrangra emelik mindazt, amit a keresztények nem birtokolhatnak, rákényszerítve minden emberre új erkölcsiségüket. Ilyen értelemben mivel más eszközökkel a keresztények nem győzhetik le a gazdagokat és az erőseket, kitalálnak egy új módszert,

amivel ellenőrzésük alatt tarthatják őket az erkölcsiségük által. E keresztény erkölcsiség alapján például a keresztények önnön gyengeségüket és másokkal szembeni alávetettségüket az engedelmesség erényévé változtatják. Képtelenek a bosszúállásra, ezért kitalálták a megbocsátás erényét. Ugyanígy újabb és újabb erényeket eszelnek ki, gondoljunk csak a kegyesség, a szeretet, a kölcsönösség és az egyenlőség erényére. Függetlenül attól, hogy mennyire nemesnek tűnnek egyesek szemében ezek az erények, Nietzsche számára a keresztény erkölcsiség elfogadhatatlan, értelmetlen és visszataszító, mivel a véleménye szerint a keresztények ezeket az erényeket arra használták fel, hogy megbuktassák az erős és nemes világi ember moralitását, rabul ejtsék, leigázzák. Nietzsche véleménye szerint a keresztény erkölcs ellenőrzés alatt, sötétben tartja az embereket, átlagossá, közönségessé téve őket.

Nietzsche kritikai szemlélete a keresztény erkölcsre és a szelídség alapvető elméletére vonatkozóan nyilván siralmasan téves úton jár. A szelídség mint keresztény erkölcs nem a tehetetlenségből ered, hanem Isten erejéből, igazságából és szeretetéből. Amikor Jézust bevezették a zsidók tárgyalótermébe, és egy hivatalnok felpofozta Őt, a Megváltó kérdést intézett bántalmazójához, amire választ is várt (Jn 18:23). Az evangéliumokból világosan kiderül, hogy Jézus nem azért halt meg a kereszten, mert nem volt egyetlen menekülési lehetősége sem (Mt 26:53), hanem mert önszántából és szeretetből életét áldozta fel a megmentésünkért (Jn 10:17–18; 18:4–11; 19:11; Fil 2:6–9). A keresztény szelídség nem a félelem, hanem a szeretet eredménye.

Pál apostol tanítja a keresztényeket, hogy „teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel szenvedjük el egymást szeretetben” (Ef 4:2). Világosan kijelenti, hogy örvendhetünk a szenvedésben, mert tudjuk, hogy „az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által” (Róm 5:5). Isten már akkor kifejezte irántunk a szeretetét, amikor mi még erőtlenek és gonoszok voltunk (Róm 5:6–8). János is alátámasztja ezt a bibliai igazságot, amikor kijelenti: „Szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:17–21).

Pál azáltal, hogy erőtlenekek mutatja be az embereket, nem feke-títi be az emberiséget, hanem csupán az ember állapotának valóságát írja le (lásd Róm 3:26; 7). A Biblia az emberi gyengeséget nem osztályharchoz kapcsolódó fogalomként kezeli, hanem minden embert gyengének jellemez a bűn és a halál előtt. Továbbá a bibliai kereszténység nem mutatja be rossz színben hamisan az embereket, hogy ezáltal rávegye őket, hogy Istenhez kiáltsanak kegyelemért. Sokkal inkább arról van szó,

hogy a Biblia valós képet fest az emberek bűnös állapotáról, és egy olyan Istent mutat be, aki szeretetből, jószántából megalázkodik, hogy megmentse a lázadó, fennhéjázó világot (Jn 1:11–12; 3:16).

Valaki egyszer ezt mondta: „Csak az igazán erősek lehetnek szelídek” Valóban isteni erőre van szükség ahhoz, hogy szeressük a bűnösöket, fennhéjázókat, lázadókat. Talán az egyik legemlékezetesebb példa Jézus jámborságára a keresztre feszítőiért és a vele gúnyolódóiért mondott imája a kereszten: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (Lk 23:34; lásd Mt 12:15–20; ApCsel 8:32; 1Pt 2:21–23). A szelídség a Szentlélek egyik gyümölcse, és azt az Istentől kapott erőt képviseli, amelynek segítségével legyőzhetjük életünkben a próbákat.

Magyarázat

Mózes szelídsége és Isten haragja

Hogyan nevezheti a Biblia Mózeszt, Isten szolgáját a világ legszelídebb emberének, Istent pedig haraggal teljesnek? Meg kell értenünk, hogy Isten haragja nem a szelídség ellentéte. Az isteni harag Isten bűnnel szembeni válasza és undora. Isten azonban szereti a bűnöst. Ha nem így lenne, nem várt volna 1600 évet, hogy az özönvíz előtt élők visszatérjenek hozzá; nem várt volna több mint négy évszázadot, míg Kánaán lakói az egész földet betöltik törvénytelenységükkel; nem lett volna türelmes mintegy 1500 éven keresztül, hogy az izraeliták hűségeseek legyenek hozzá; és 2000 évet sem várt volna, hogy a keresztények befejezzék küldetésüket. Egy arrogáns Isten azonnal kivégezte volna a vele ellenkezőket. A mi Istenünk azonban szeretettel közeledik az emberhez, reménységet ébreszt benne, és hívja, hogy térjen vissza hozzá.

Alkalmazás

- 1 Istenünk tökéletes közlő. Nyíltan és érthetően elmondja az embereknek, hogy mi az, ami tetszik neki, és mi az, ami nem. Nem engedi meg, hogy kétségek gyötörjenek a bűnnel szembeni érzéseit illetően: teljességgel megveti a bűnt! Ugyanakkor nem alázza meg, nem igázza le a bűnöst, hanem beszélget vele a bűn miatt kialakult helyzetről, és megoldást ajánl. Bűnnel szembeni reakciója nagyon világos, ahogy a bűnösökhöz intézett felhívása is, hogy béküljenek ki Vele. Hogyan lehetsz szelíd, amikor szembe kell szállnod a bűnnel saját életedben, valamint családod és gyülekezet életében?
- 2 Életünk nyitott könyv más világok lakói számára. Hogyan változik meg az életed, amikor tudatosan benned ez a valóság?

Várákozni a kemencében

Szombat délután

Alapige: „De a Léleknek gyümölcse... békétűrés” (Gal 5:22).

Kutatók négyéves gyerekekkel és mályvacukrokkal végeztek kísérletet. Mindegyik gyereknek azt mondták, hogy megeheti az édességet, de ha addig vár, amíg a kutató befejez valamit, amit el kell intéznie, kettőt fog kapni. A gyerekek között voltak, akik abban a pillanatban a szájukba tömték a mályvacukrot, amint a kutató kilépett az ajtón, mások azonban vártak. A reakcióikat feljegyezték.

A kutatók serdülőkorig nyomon követték ezeket a gyerekeket. Az derült ki, hogy akik várákoztak, jobban tudtak alkalmazkodni, tanulni és magabiztosabbak voltak azoknál, akik nem vártak. Úgy tűnik, a türelem valami fontosabb dologról árulkodik az ember jellemét illetően. Nem csoda tehát, hogy az Úr azt mondja: mi is legyünk türelmesek.

Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogy mi minden állhat az egyik legnehezebb tűzpróba, a várákozás olvasztótégelye mögött.

A hét dióhéjban: Miért kell időnként olyan sokat várunk? Mit tanulhatunk meg a türelemről a próbák kohójában?

- 1 Olvassuk el Róm 15:4-5 verseit! Mit szűrhetünk le magunknak ezekből a versekből?**

Általában türelmetlenek vagyunk mindazzal kapcsolatban, amit igazán akarunk vagy amit megígérték nekünk, mégsem lett még a miénk. Gyakran csak akkor elégszünk meg, amikor megkapjuk, amire vágyódkunk. Mivel azonban ez ritkán történik így, méghozzá akkor, amikor éppen szeretnénk, sokszor erőt vesz rajtunk az ingerültség és a türelmetlenség. Ilyen állapotban pedig szinte lehetetlen megőrizni a nyugalunkat és a bizalmunkat Istenben.

A türelem már a meghatározása szerint is fájdalmas. A héberben a *várakozásnak* (Zsolt 37:7) fordított szót még úgy is visszaadhatjuk, hogy „nagy fájdalomban lenni”, „remegni”, „reszketni”, „szenvetelni” vagy „bánnatosnak lenni”. Nem könnyű béketúrónak lenni, időnként éppen ez jelenti a tűzpróbát.

- 2 Olvassuk el Zsolt 27:14, 37:7 és Róm 5:3-5 verseit! Mit üzennek nekünk ezek a versek? Mire vezet a türelem?**

Két dologra összpontosíthatunk várakozás közben. Figyelhetünk arra, amire várunk, vagy pedig arra, aki a kezében tartja a várakozásunk tárgyát. Nem az számít, hogy meddig kell várakozni, hanem közben a hozzáállásunk a döntő. Ha az Úrban bízunk, ha a kezébe helyezzük az életünket és meghajtjuk előtte az akaratomat, bízhatunk abban, hogy azt teszi, ami a legjobb a számunkra, *amikor* az a legjobb nekünk, mindegy, mennyire nehéz ezt időnként elhinni.

Mi az, amire most kétségbeesetten várunk? Hogyan tanulhatunk meg mindent Istenre és az Ő időzítésére bízni? Imádkozzunk addig, amíg teljes mértékben alá tudjuk rendelni magunkat az Úrnak!

- 3** Olvassuk el Róm 5:6 és Gal 4:4 verseit! Mit árulnak el ezek az igék az Úr időzítéséről?
-
-

Pál ezekben a versekben azt fejezi ki, hogy Jézus pontosan a megfelelő időben jött el meghalni értünk. Azt viszont nem mondja el, hogy *miért* az volt a megfelelő idő. Nagyon könnyű e verseket olvasva azon tűnődni, hogy *miért várt Jézus évezredekig, amíg eljött a földre a bűn problémáját elrendezni? Vajon nem értette meg a világegyetem már jóval azelőtt, hogy a bűn rettenetes?* Azt is megkérdezhetnénk: Miért vár annyit a második adventtel? És miért csak olyan soká válaszol az imámra?

- 4** Gondoljunk például Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hét prófeciájára, ami előre mutatott Jézusra mint a Messiásra (nézzük át, ha szükségünk van rá)! Mennyi ideig tartott ez az időszak? Ezek szerint miért kell megtanulnunk Isten időzítésére várni, még akkor is, ha azt hosszúnak érezzük?
-
-
-

Több fontos lelki oka is van annak, hogy számolnunk kell a várakozási idővel. Először is a várakozás segíthet áttérni a figyelmünket a „dolgokról” az Úr személyére. Másodszor a várakozás segít tisztábban látni a saját szándékainkat és vágyainkat. Harmadszor a várakozás erősíti az állhatatosságunkat – a lelki állóképességünket. Negyedszer kitárja az ajtót több lelki erősség, mint például a hit és a bizalom fejlesztése előtt. Ötödször így engedjük, hogy Isten helyükre tegye a kirakós darabjait a teljes képben. Hatodszor pedig, mivel lehet, hogy sosem tudjuk meg, miért kell várakoznunk, megtanulunk hit által élni. Tudunk még egyéb okokat is mondani a várakozásra?

Milyen példákat találunk a Bibliában, amelyek erősítik a bizalmunkat abban, hogy a maga idejében Isten megteszi értünk azt, amire szükségünk van? (Gondoljunk például Ábrahámra és Sárára, illetve a fiú születésének ígéretére!) Ugyanakkor tegyük fel magunkban a kérdést: „Mit teszek, ami esetleg késlelteti a rég várt választ az imáinkra?”

1Sám 16:1-13 szakaszában Sámuel királlyá keni a fiatal Dávidot, aki nek még hosszú út vezetett az apja, Isai legelőitől a jeruzsálemi trónig. Időnként kétségtelenül a próbák kohójának kellős közepében érezte magát.

Először is hívták a fiatal Dávidot, hogy zenéjével csillapítsa le Saul háborgó lelkét (1Sámuel 16. fejezet). Később Izrael hőse lett, amikor megölte Góliátot (1Sámuel 17. fejezet). Majd több év úgy telt el, hogy menekülnie kellett, életveszélyben volt. Mind Saul, mind a fia, Jonatán tudta, hogy Isten Dávidot jelölte ki a következő királynak (1Sám 23:17; 24:20). Dávid viszont semmit nem tett annak érdekében, hogy megszerezze a posztot, amire Isten kijelölte. Sőt mintha épp az ellenkezőjét tette volna. Még azt is megbánta, hogy levágott egy ruhadarabot Saul köpenyéből, amikor a király őt üldözte (1Sám 24:5-7). Saul aztán ismét megpróbálta megölni Dávidot, ő mégsem volt hajlandó megölni a királyt, pedig *lehetősége nyílt rá* (1Sám 26:7-11).

5 Olvassuk el 1Sám 26:1-11 szakaszát! Miért nem volt hajlandó Dávid megölni Saul? Isten hogyan valósítja meg a terveit az életünkben? Milyen elveket tanulhatunk meg ebből a történetből ezzel kapcsolatban?

6 Most pedig olvassuk el 1Sám 26:12-25 részét! Hogyan hatott Saulra az, hogy Dávid nem vette el az életét? Milyen előnyökkel jár tehát, ha várunk az Úr időztetésére?

Tekintsük végig, hogy milyen volt Dávid útja a trónig! Talán egy rövid mondatban lehet összefoglalni: ne kapkodjunk az után, amit Isten nem adott még oda! A legjobb, ha az Ő kezéből és időztetése alapján vesszük át az ajándékait. Előfordulhat, hogy nagyon hosszú ideig kell várakoznunk. A bab néhány óra alatt kihajt, a tölgyfának azonban ez több évig is eltart, de a fát nem tépi ki az erős szél.

Gondoljuk végig, hogy Dávid milyen könnyen kimagyarázhatta volna Saul meggyilkolását! (Elvégre a próféta megmondta neki, hogy ő kapja meg a trónt, Saul pedig amúgy is gonosz volt.) Tettei mégis az Istenbe vetett igaz hitéről tanúskodtak. Mit meríthetünk saját magunk számára ebből a példából, bármire is várunk éppen?

Véget ért a kármel-hegyi jelenet (1Királyok 18. fejezet). Tűz szállt alá a mennyből, mindenki elismerte az igaz Istent, a hamis próféták pedig meghaltak. Az Urat igazolták az események. Azt képzelnénk, hogy Illés lelki ereje egyre csak növekedett, ahogy telt a nap. Viszont váratlanul hallott valamit, ami úgy megijesztette, hogy meg akart halni. Olvassuk el a történet további részét 1Kir 19:1-9 szakaszából! Az utolsó szavak nyugtalanítóak: *„Egyszer csak így szólt hozzá az Úr igéje: Mit csinálsz itt, Illés”* (1Kir 19:9, RÚF)? Úgy tűnik, hogy a félelem menekülésre készítette a prófétát, aztán meg rossz helyen találta magát.

- 7 A hatalmas isteni közbelépés után Illésnek hittel és az Úr iránti bizalommal kellett volna tele lennie, ehelyett az életét féltve menekült. Mit tanulhatunk ebből a negatív példából?**

Ez a történet igen fontos dologra mutat rá: hamar rossz helyen találhatjuk magunkat, amikor kapkodunk. Illés esetében a félelem volt az, ami miatt odalett a kiegyensúlyozottsága, azért futott a sivatagba, miközben azt kívánta, hogy bárcsak meg se született volna. Persze más miatt is megeshet, hogy sietve próbálunk kikerülni Isten ránk vonatkozó tervéből.

- 8 Olvassuk el a következő verseket: 1Móz 16:1-3; 4Móz 20:10-12; Bír 14:1-3; Mt 20:20-21; Lk 9:52-56; ApCsel 9:1! Mi miatt igyekeztek az itt szereplő emberek sietve eltávolodni attól, amit Isten akart?**

Milyen könnyű engedni, hogy az ambíció, a harag, a szenvedély, a hitetlenség vagy akár a feltételezett „buzgalom” az Úr iránt és hasonló indokok oda hajtsanak, ahol nem kellene lennünk! Erre a veszélyre senki nem immunis. Fontos bizakodva, hittel tekinteni Isten jóságára és irgalmára, tudva, hogy szeret bennünket és azt akarja, ami a javunkat szolgálja. Ez nem történik meg automatikusan. Bár a hit ajándék, mégis fejlesztenünk, erősítenünk, illetve féltve őriznünk kell!

„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit” (Zsolt 37:4).

Zsolt 37:4 verse csodálatos ígéret. Képzeljük magunk elé azt, amire mindig is vágytunk! Csakhogy az Úrban való gyönyörködéstől függ, hogy a miénk lehet-e a szívünk kérése. Mit jelent tehát az, hogy „gyönyörködjél az Úrban”? Olvassuk el **Zsolt 37:1-11** szakaszát! Talán kissé meglepő Zsolt 37:4 versének szövegkörnyezete. Dávid arról ír, hogy olyanok veszik őt körül, akik Isten és őellene munkálkodnak. A természetes reakció ilyen esetben az, hogy mérgesek leszünk, és magunkat kezdjük igazolni. Dávid viszont valami egyebet javasol.

9 A következő versekben mit tanácsol Dávid Isten népének, amikor ilyen helyzetben vannak?

Zsolt 37:1 _____

Zsolt 37:5 _____

Zsolt 37:7 _____

Zsolt 37:8 _____

10 Olvassuk el ismét Zsolt 37:4 versét! A fenti versek alapján tehát mit jelent gyönyörködni az Úrban?

A zsoltáros újból és újból, más-más módon mondja, hogy „bízzál az Úrban”. Bízzunk benne, hogy cselekedni fog! Ne keseredjünk el, mert az Úr a mi Istenünk, és most is az érdekünket képviseli! Nem kell nekünk átvenni az irányítást és megpróbálni elrendezni a dolgokat. Az irányítás mennyei Atyánk kezében van. Bízzunk benne! Bízzunk benne teljes mértékben!

Dávid ennek a gondolatmenetnek a szövegösszefüggéséből kiindulva írja azt, hogy gyönyörködjünk az Úrban. Istenben gyönyörködni annyit jelent, hogy a tökéletes bizalom állapotában élünk. Semmi sem zavarhatja meg a nyugalmunkat, mert Isten itt van és dolgozik. Azért dicsőítjük, sőt mosolyoghatunk is, mert az Ő eszén senki nem járhat túl. Ha megtanuljuk, hogyan kell ezt tenni, akkor valóban a miénk lehet, amire a szívünk vágyik, mert megkapjuk a szerető Atyánktól azt, amit adni akar nekünk, méghozzá pontosan akkor, amikor az a leginkább szolgálja az érdekünket és az országa előmenetelét!

Hogyan tanulhatunk meg gyönyörködni az Úrban? Töltsünk egy kis időt imában, és kérjük Isten vezetését, hogy ez megvalósulhasson az életünkben!

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, „Dávid felkenetése” c. fejezet.

Előfordulhat, hogy Isten terve szerint sokat kell majd várunk, amit pedig kifejezett tűzpróbának érezhetünk. Ilyenkor úgy tanulhatunk meg türelmesnek lenni, ha az Úr személyére összpontosítunk és abban bízunk, hogy az érdekünkben fog eljárni. Több oka lehet a várakozásnak, de mindegyiknek köze van Isten ránk vonatkozó tervéhez és országa előmeneteléhez. Sokat veszíthetünk, ha nélküle sietünk előre, de sokat nyerhetünk akkor, ha továbbra is bízunk és gyönyörködünk benne.

Az Úr minden egyes próbát mérlegel és megmér. „Még nem látom Isten szándékát a szenvedésemben, de Ő tudja, mi a legjobb számomra, és én rábízom testem és lelkem, mint hűséges Teremtőmre. »Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra« (2Tim 1:12). Ha nagyobb hitre, szeretetre, türelemre és a mennyei Atyánkba vetett tökéletesebb bizalomra nevelnénk és gyakorolnánk magunkat, akkor nagyobb békeségünk és boldogságunk lenne naponta, miközben áthaladunk az élet nehézségein.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 224. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Bír 16 – Ruth 1;

Ellen G. White: Az imádság, 2. fejezet, a „Ne hanyagoljuk el az imát!” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Mivel foglalkozott Sámson a börtönben?

2. Hány kiváló harcos volt képes arra, hogy hajszálpontosan célozzon a parittyával?

3. Mi célból rabolták el Siló táncoló leányait?

4. Mely alkalommal hangzottak el ezek a szavak: „Nagyobb az én keserűségem, mint a tietek”?

5. Mit tegyünk, hogy készek legyünk azt a munkát végezni, amelyet Isten akar ránk bízni?

Általános áttekintés

A reménységet és a szelídséget – ezt a próbák tüzeiben oly lényeges két elemet – a várakozás jellemzi. A várakozás bibliai fogalmához azonban a hosszútűrés, a türelem tényezője is hozzátartozik. Ez a fajta várakozás nem politikai stratégia, hanem a Lélek gyümölcsének része. Isten népe türelemmel vár a próbák tüzes kemencéjében, mivel Isten maga is hosszútűró, természetéből adódóan szerető Úr, aki gondosan kiválasztja a legmegfelelőbb pillanatot a közbelépésre, és teszi mindezt azért, hogy minél több időt biztosítson az emberek megtérésére. Csakis akkor várakozhatunk türelmesen, ha bízunk Istenben, aki után várakozunk.

- 1 A türelemmel való várakozás a Lélek gyümölcsének része, s mint ilyen, nagyon fontos a próbák tüzes kemencéjében folytatott küzdelem során.
- 2 A türelemmel teljes várakozás akkor lehetséges, ha ismerjük és bízunk is abban, aki után várakozunk.

Magyarázat

Isten hosszútűrése

A Bibliában az Isten türelmének kifejezésére használt két kifejezés a „hosszútűró” és a „késedelmes a haragra” (Károli, Neh 9:16–17; lásd 2Móz 34:6; 4Móz 14:18; Zsolt 103:8; Náh 1:3). Láthatjuk, hogy az említett igehelyek a hosszútűrés mellett Isten más tulajdonságait is említik: „irgalmas és kegyelmes”, „nagy irgalmasságú”, „megbocsátó”, „könyörülő”, „nagy kegyelmű”, „nagy hatalmú”. Továbbá, a Biblia azt is elmondja Istenről, hogy sanyargatja az embereket vagy éppen megkegyelmez nekik (1Móz 18:17–33; 4Móz 14:27; 5Móz 8:2; Neh 9:30–31; Zsolt 78:38; Ézs 42:14; Ez 20:17; ApCsel 13:18; 1Pt 3:20), ugyanakkor hangsúlyozza, hogy „az Úr irgalmas és kegyelmes Isten” (2Móz 34:6), és csodatételek Szerzője (Neh 9:17), aki „a bűnöst nem hagyja büntetlenül” (4Móz 14:18; lásd Náh 1:3; 1Pt 3:20).

Világos tehát, hogy Isten türelmét nem szabad összetévesztenünk valamifajta közönnyel, tehetetlenséggel vagy határozatlansággal. Nem látzattürelmről van szó, amely mögött a megfelelő pillanatra vár, hogy bosszút álljon. Isten hosszútűró, mert szeret minket, és a lehető legtöbb embert akarja megmenteni. Pál apostol költői kérdést tesz fel nekünk: „Avagy megvted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?”

(Róm 2:4; lásd Róm 9:22–24). Péter apostol is kijelenti, hogy „a mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek *tartsuk*” (2Pt 3:15), mivel „nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pt 3:9).

Magyarázat

A mi hosszútűrésünk

Isten hosszútűrésének bibliai magyarázata segíteni fog minden kereszténynek – és főként nekünk, hetednapi adventistáknak – megérteni Jézus második eljövele késésének okát, továbbá saját türelmünk értékelésére és fejlesztésére serkent. Egy rövid és tömör vizsgálat nyomán, melynek tárgya a hosszútűrés, néhány gondolat körvonalazódik előttünk:

1. A Biblia tanítása szerint a türelem a keresztény élet szerves része, és Istentől származik. Isten hosszútűrókké tesz minket, ugyanakkor irgalmasokká, alázatosakká és szelídekké is, mivel „Krisztus a minden mindenkben” (Kol 3:11), és Isten „választott” ki minket (lásd Kol 3:12). „Jézus Krisztus *bennünk mutatja* meg legelőbb a teljes hosszútűrés” (1Tim 1:16). Isten elhívásának köszönhetően lehetünk mi is türelmesek (Ef 4:1–2; 2Tim 4:2). A keresztény hosszútűrés a Szentlélek gyümölcseinek egyik megnyilatkozása (Gal 5:22). További keresztény erényekkel – a szeretettel, reménységgel és szelídséggel – együtt nyilvánul meg (Gal 5:22; Kol 3:12; Ef 4:1; 2Tim 4:2). A szeretet hosszútűró (1Kor 13:4), és a bennünk lévő reménység tesz minket képessé a türelmes várakozásra (Róm 8:25). Az öröm erősít meg minket a kitartásra és a hosszútűrésre (Kol 1:11), de „a háborúság is békességes tűrést nemz” bennünk (Róm 5:3–4; Jak 1:3–4).

2. A hosszútűrés Isten utolsó időben élő maradékának kulcsfontosságú tulajdonsága: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14:12; lásd Jel 13:10). A maradékhoz tartozók tudatában vannak annak, hogy türelmesen várniuk kell az Úr eljövetelét, ahogy a földművelő is türelemmel várja az aratás végét (Jak 5:7–8; lásd Lk 8:15; Zsid 6:12; 10:36; Jel 14:14–20). Bátorságot gyűjtünk Isten Habakuknak adott parancsára gondolva, miszerint ki kell tartanunk hosszútűrésünkben még akkor is, ha a végidőre vonatkozó jövendölések teljesedése még távolinak tűnik: „Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet, és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne, mert eljön, el fog jönni, nem marad el!” (Hab 2:3). Isten felszólít, hogy csendesedjünk el és ismerjük el, hogy Ő a mi Istenünk

(Zsolt 46:11). Dávid is kitart amellett, hogy a hívőnek meg kell tanulnia a következő leckét: „Várjad az Urat, légy erős! Bátorodjék szíved és várjad az Urat!” (Zsolt 27:14).

3. „Bizonyosságok fellege” bátorít minket az úton: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:1–2).

A hosszútűrés nagy példaképei közé sorolhatjuk Ábrahámot (Zsid 6:15), valamint a prófétákat és Jóbót, akik bebizonyították, hogy „igen irgalmas az Úr és könyörületes” (Jak 5:11). Jeremiás is elhatározta, hogy bízni fog Istenben, bármi is történjen: „Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom” (JerSir 3:25).

Pál egyértelművé teszi számunkra, hogy a Szentírásban található példák célja hosszútűrésünk fejlesztése, ugyanakkor reménységet is keltenek bennünk ezek az igék (Róm 15:4–5). Az Újszövetség idején és az azt követő korokban sokan viselték türelemmel a nehézségeket, és szenvedtek bátran Isten nevéért és ügyéért: „Terhet viseltél, és békétűró vagy, és az én nevemért fáradoztál, és nem fáradtál el” (Jel 2:3; lásd Róm 12:12; 2Tim 2:24; 2Thess 1:4; Jel 1:9; 2:19; 3:10). Nyilván Jézus a mi nagy példaképünk a szenvedésben tanúsított hosszútűrés terén: „Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek: Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre” (1Pt 2:21–23).

4. A hosszútűrésnek gyakorlati haszna van ebben az életben: ellentéte, a türelmetlenség tönkreteszi az életünket, és esztelen cselekedetek elkövetésére készítet (Péld 14:29; 15:18; 16:32; 25:15; Préd 7:8–9). A türelem az az erény, amelyet Istentől kapunk a próbák tüzes kemencéjében, és amely segít győznünk a nehézségek felett, és elnyernünk az örök életet. A világban létező gondokról szóló tanításában Jézus ezt mondja: „A ti békétűrésetek által nyeritek meg lelketeket” (Lk 21:19). Pál apostol kijelenti, hogy Isten örök élettel ajándékozza meg azokat, „akik a jó cselekedetekben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek” (Róm 2:7). Ézsaiás által Isten megígérte: „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és

nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el” (Ézs 40:31; lásd Zsolt 37:7–9; 40:1).

Magyarázat

Hosszútűrés és bizalom

A rákbeteg Ian kórházi ágyán feküdt. Rendkívül hideg tél volt. A reggel óráiban, amikor a nővérke belépett a kórterembe, hogy megvizsgálja, Ian elmondta neki, hogy a felesége, Anastasia látogatását várja. Az asszisztensnő ezt mondta neki: „Nem hiszem, hogy eljön, mínusz 30 fok van odakint.” A férfi azonban visszaválaszolt: „Ismerem a feleségem, és bízom benne. Különleges asszony! Ha megígér valamit, be is tartja, törtenjen bármi!” Egy óra múlva Anastasia benyitott a kórterembe. Később, még aznap, az asszisztensnő ezt mondta Iannek: „Én komolyan kételkedtem abban, hogy a felesége eljön. De most már én is tudom, hogy különleges ember!”

Várakozásunkat meghatározza, hogy mennyire jól ismerjük azt a személyt, akire várunk, és mennyire bízunk benne. Ha ismerjük Istent és bízunk benne, a várakozás folyamata nem kétségbeesésbe visz, hanem aktív hosszútűrést eredményez.

Alkalmazás

- 1 Szükségünk van türelemre a családjunkban, a munkánkban, betegségeink viselésében, a lelki életben. Az igazi türelem mindig a Lélek gyümölcse. Vizsgáld meg a türelmedet az élet különböző területein! Milyen következtetéseket vonhatsz le az önvizsgálatod nyomán? Miben kell több türelmet tanúsítanod? Hogyan érheted ezt el Isten segítségével?
- 2 A türelmetlenség az éretlenség jele. Általában a gyermekek türelmetlenebbek, a felnőttek könnyebben várakoznak, segítenek ebben az életük során szerzett tapasztalatok és a bizalom. Tarts önvizsgálatot: lelkileg mennyire vagy érett? Mit fogsz tenni hosszútűréseid növelése érdekében?

Meghalni, mint a mag

Szombat délután

Alapige: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12:24).

A gabonamag halálának lenyűgöző hasonlatával érzékeltette Jézus azt, amikor az ember aláveti magát Isten akaratának. Először is a mag a földbe hull. A gabonakalászból leeső mag nem irányítja, hová essen, a földet sem befolyásolja, ami körülveszi és betakarja.

Másodszor jön a várakozás. Amikor a gabonamag a földben hever, fogalma sincs, mit hoz számára a jövő. Nem tudja „elképzelni”, hogy mi jön majd, hiszen csupán egy gabonamag.

Harmadszor pedig következik a halál. A magból addig nem lehet búzakalász, amíg ott nem hagyja a biztonságos, kényelmes helyét. Meg kell „halnia”, azaz fel kell adnia azt, ami volt, mielőtt magból gyümölcstermő növénné válna.

A hét dióhéjban: Tudjuk, hogy Isten akarata a legjobb számunkra, mégis miért olyan nehéz ezt elfogadni? Milyen példát mutatott Krisztus az akarat alárendelésére? Hogyan alkalmazhatjuk a gabonamag párhuzamát saját magunkra?

1 Olvassuk el Fil 2:5-9 szakaszát! Milyen fontos üzenet van itt a számunkra?

A mai világ arra késztet, hogy saját magunknak követeljük ki és érvényesítsük a jogainkat. Mindez rendben is van, és gyakran így is kell ennek történnie. Ám Isten akarata arra is indíthat, hogy önként lemondjunk a jogainkról. Ennek örökre szóló hatását láthatjuk az Atyáért végzett szolgálatunkban, ahogyan az Jézus életében is megmutatkozott. Nehéz és kellemetlen lehet a lemondás folyamata, ettől válik tűzpróbává.

Figyeljük meg, hogy Krisztus hogyan élt (Fil 2:5-8)! Ezek a versek azt a három lépésből álló folyamatot írják le, ahogyan Jézus alárendelte magát az Atya akaratának. Pál az elején figyelmeztet, hogy *„az az indulat legyen meg bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is”* (Fil 2:5).

A Fiú feladta az Atyával való egyenrangúságát, és az emberi lét korlátait felvállalva jött el a földre (Fil 2:6-7), hogy megváltson bennünket. Nem hatalmas, dicsőséget élvező emberként érkezett, hanem mások szolgájaként (Fil 2:7).

Szolgaként nem élt békés és hosszú életet, hanem *„engedelmes volt mindhaláláig”* (RÚF). Nem nemes, dicső halált halt: *„engedelmes volt mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig”* (Fil 2:8, RÚF).

2 Életünk mely területein példa Jézus a számunkra? Alkalmanként miért kell lemondanunk a jogainkról, az egyenlőségről, még ha mindaz alapvetően jó és védelmezendő is? Hogyan magyaráznánk el ennek a logikáját? Most olvassuk el Fil 2:9 versét! Mit jelent alárendelni magunkat az Atya akaratának? Hogyan segít ez a vers ezt megérteni?

Imádkozzunk a Szentlélekhez bölcsességért! Kérdezzük meg: *„A jogaim közül melyikhez ragaszkodom most, ami inkább akadályozza, hogy valóban alávessem magam Krisztus akaratának, szolgáljam a családomat, a gyülekezetemet meg a körülöttem levőket? Mennyire vagyok hajlandó kellemetlenséget elviselni azért, hogy még jobban állhassak mások szolgálatára?”*

Sok keresztény őszintén keresi, hogy mi Isten akarata az életére nézve. „Ha megtudhatnám, mi az Úr akarata velem kapcsolatban, mindent feláldoznék érte!” Ám még azután sem feltétlenül látjuk tisztán azt, hogyha ezt megígértük neki. Róm 12:1-2 verseiben találjuk meg a zavar okát. Pál leírja, hogyan ismerhetjük meg Isten akaratát. Kijelent egy igen fontos dolgot: először áldozatot kell hoznunk ahhoz, hogy megérthessük, mi az Úr akarata.

Olvassuk el **Róm 12:1-2** verseit! Az apostol leírja, akkor tudjuk megvizsgálni, hogy „*mi az Istennek... akarata*” (Róm 12:2), amikor:

- 1) igazán megértjük Isten irgalmasságát irántunk (Róm 12:1);
- 2) élő áldozatként ajánljuk fel magunkat Istennek (Róm 12:1);
- 3) az elménk megújul (Róm 12:2).

Csak a megújult elme képes igazán megérteni Isten akaratát. A megújuláshoz azonban előbb meg kell halnunk az énünknek. Nem volt elég az, hogy Krisztus csak szenvedett értünk, meg is kellett halnia.

3 Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg, az életünk mely területein nem „haltunk” még meg teljesen! Minek a feladására vezet a Szentlélek, hogy élő áldozattá válhass az Úr számára?

Amikor az életünk egyes területein nem haltunk meg egészen az énünknek, Isten megengedi, hogy a tűzpróba azokra a részekre terelje a figyelmünket. Ugyanakkor a szenvedés nemcsak abban segít, hogy szembe szálljunk a bűnökkel, hanem betekintést is nyerünk abba, ahogyan Jézus odaadta magát értünk. Elisabeth Elliot így ír: „Talán akkor érthetjük meg a legjobban a keresztet, ha átadjuk Istennek azt, ami után a szívünk legmélyebben vágyódik... A saját keresztünk, ami ugyan összehasonlíthatatlanul kisebb a Megváltóénál, mégis lehetőséget ad arra, hogy a szenvedései közepette ismerjük meg Őt. Minden szenvedésünkben erre a közösségre hív bennünket” (Elisabeth Elliot: *Quest for Love*. GrandRapids, MI, 1996, Fleming H. Revell, 182. o.).

Olvassuk el Róm 12:1-2 verseit és imádkozzunk! Gondoljunk azokra a dolgokra, amelyekről le kell mondanunk ahhoz, hogy élő áldozatok lehessünk! Hogyan segít ez megérteni Jézus értünk vállalt szenvedését a kereszten? Hogyan lehetünk közösségben Krisztussal és a szenvedéseivel ennek az ismeretnek a birtokában?

„Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3:10, RÚF).

Előfordult már, hogy hallottuk a Szentlélek halk és szelíd hangját, mégis figyelmen kívül hagytuk? Ezek után, amikor minden félresiklott, azt gondoltuk magunkban: *Jaj nekem, miért is nem hallgattam rá?*

Sámuel első könyve leír egy történetet, amikor egy idős ember és a két fia nem hallgatott az Úrra, egy kisfiú azonban igen. Több határozott figyelmeztetést kaptak Istentől, mégsem változtattak az életükön, pedig meg kellett volna tenniük.

4 Olvassuk el a történetüket 1Sám 2:12–3:18 szakaszából! Milyen különbség válik nyilvánvalóvá azok között, akik nem hallgattak Istenre, illetve aki hallgatott?

Éli fiainak máson járt az eszük, nem az Úr dolgain. Miután Éli meghallotta az Úr üzenetét, nem tett mást azon kívül, hogy beszélt a fiaival. A fiúk pedig nyilván nem voltak hajlandók arra, hogy átadják az életük minden egyes részét Istennek, meghajoljanak az Ő akarata előtt. Menynyire másként éltek, mint a fiatal Sámuel!

Charles Stanley, a prédikátor, azt taglalja, hogy fontos nyitottá tenni magunkat Isten hangjának hallására. Ezt úgy nevezi, hogy „üresbe tenni a váltót.” Így ír: „A Szentlélek... nem azért szól, hogy információt adjon át nekünk. Azért szólít meg, hogy válaszoljunk neki. Azt pedig jól tudja: a saját terveink annyira lekötik a figyelmünket, hogy időpazarlás lenne bármi azzal ellenkező dolgot javasolnia. Ilyen esetben gyakran hallgat. Arra vár, hogy *üresbe tegyük* magunkat, és idővel engedelmessédjünk neki” (Charles Stanley: *The Wonderful Spirit-Filled Life*. Nashville, TN, 1992, Thomas Nelson Publishers, 179–180. o.).

Vajon mit érthetett Stanley azon, hogy „üresbe tegyük magunkat”? Az Isten iránti nyitottság tekintetében mi minden akadályozza gyakran, hogy „üresbe tegyük magunkat és aztán engedelmessédjünk neki”? Mi kell ahhoz, hogy fogékonyak legyünk az Úr hangjára, és eltökélten engedelmessédjünk útmutatásának?

Amikor Éva az Éden kertjében bűnbe esett, az nem csupán azért történt, mert kételkedett Isten szavában. Azt hitte, elég bölcs ahhoz, hogy ő maga döntse el, mi a jó és mi a rossz, ez volt a baj gyökere. A saját ítélőképességében bízott. Amikor Isten Igéje helyett az egyéni döntésünkre hagyatkozunk, rengeteg problémát okozunk magunknak.

Saul története bemutatja az önelégültséghez vezető folyamatot, illetve az utána gyorsan következő tragédiát. Sámuel felkente Saulat az Úr által kiválasztott királynak (1Sám 10:1), majd pontos útmutatást adott neki (1Sám 10:8), aminek azonban Saul nem engedelmeskedett.

5 Olvassuk el a történet következő részét 1Sám 13:1-14 részéből! Mit tett Saul, ami a bukásához vezetett?

Három lépésben haladt a király az önelégültség felé vezető úton, igen hamar azután, hogy trónra lépett. Az a baj, hogy önmagában véve egyik lépés sem rossz, mégis magukban hordozták a tragédia magvait, mert Saul Isten nélkül tette meg azokat. Figyeljük meg a sorrendet!

- 1) Saul azt mondta: „*láttam*”, hogy szétszéledt a sereg, és Sámuel nem volt ott (1Sám 13:11). A király nyomás alá került, és az alapján értékelte a történeteket, amit a saját szemével látott.
- 2) A „*láttam*” után elmozdult afelé, hogy „*azt mondtam*”. Azt mondta, hogy a filiszteusok rájuk fognak támadni (1Sám 13:12). Amit a helyzettel kapcsolatban a saját szemével látott vagy sejtett, annak alapján beszélt.
- 3) Az „*azt mondtam*” után az érzései felé mozdult el: úgy érezte, hogy áldozatot kell bemutatnia (1Sám 13:12). Saul érzéseit tehát az alakította, amit gondolt.

Mindannyian jártunk már így: a saját emberi meglátásunkra hagyatkoztunk, ami alapján a földi gondolkozásunkban bízunk, tehát az egyéni érzéseinkre támaszkodtunk, majd ezek szerint is cselekedtünk.

Miért lehetett könnyű Saulnak a saját értékítéletét követnie, amikor Isten egyértelmű utasításai még a fülében csengtek? Miért próbálunk magunkra hagyatkozni, noha tudjuk, hogy törékenyek vagyunk és hiányosak az ismereteink? Mit tehetünk, hogy jobban bízzunk az Úr parancsolataiban, mint önmagunkban?

Ahogy tegnap láttuk, nem sikerül alávetnünk magunkat Isten akaratának, ha a saját erőnkre hagyatkozunk. Viszont az is lehetséges, hogy más dolgokkal próbáljuk meg helyettesíteni Őt. Vannak, akik elmennek vásárolni, amikor rosszkedvűek, remélve, hogy az felvidítja őket. Mások kevésnek érzik magukat, ezért hírnévre törekednek. Némelyek a házassági problémáik miatt valaki más felé fordulnak, másutt keresnek meghittséget és izgalmat. Több ilyen dolog csökkentheti a ránk nehezedő nyomást, ugyanakkor nem oldják meg a problémát, és arra sem tanítanak meg, hogy legközelebb hogyan kezeljük jobban a helyzetet. Erre egyedül csak az Úrtól származó természetfeletti erő képes. A baj az, hogy sokszor nem Istenre, hanem pótlékokra hagyatkozunk.

Íme néhány pótlék, amelyre Isten helyett támaszkodnak az emberek:

- 1) Emberi logika vagy múltbeli tapasztalat, amikor pedig új isteni kijelentésre lenne szükség.
- 2) Egyes problémákat igyekeznek elhessegetni, holott isteni megoldás kellene.
- 3) Menekülés a valóság elől és az Úr kerülése, amikor inkább vele kellene beszélni és isteni erőt kérni.

Zakariás próféta könyve segít arra összpontosítani, ami igazán számít, amikor kísértést érzünk, hogy pótlékokhoz folyamodjunk. Sok évnyi távollét után a foglyok végre visszatértek Babilonból, és egyből elkezdtek újjáépíteni a templomot. Csakhogy ádáz ellenállásba ütköztek (ennek hátterét *Ezsdrás* 4-6. fejezeteiben találjuk). Zakariás tehát bátorító üzenettel ment Zorobábelhez, az építési munkálatok vezetőjéhez.

6 Olvassuk el az üzenetet Zakariás 4. fejezetében! Mit ért Isten azon, amit Zak 4:6 versében találunk? Hogyan befolyásolhatja az építkezési munkák befejezését a Szentlélek? Ezek szerint milyen kapcsolat van a Szentlélek és a gyakorlati teendőink között?

Isten nem akadályozta meg a templomépítéssel szembeni ellenállást, Zorobábelt sem kímélte meg annak feszültségétől, és minket sem fog mindig megvédeni a küzdelmektől. Amikor akadályokba ütközünk, az Úr felhasználhatja a tűzpróbákat arra, hogy megtanítson bennünket csak rá hagyatkozni.

Mi az első reakciónk stresszhelyzetben? Evés? Filmezés? Ima? Meghajtjuk magunkat Isten előtt? Mit árul el a válaszuk rólunk, illetve arról, hogy mit kell megtanulnunk vagy min kell változtatnunk?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, „Éli és fiai” c. fejezet; „Saul vakmerősége” c. fejezet.

Akkor tudjuk alávetni magunkat Isten akaratának, ha meghalunk a saját vágyainknak és törekvéseinknek. Ez nyitja meg a lehetőséget arra, hogy valóban mások szolgálatára legyünk. Nem élhetünk Istenért anélkül, hogy élő áldozatként folyamatosan figyeljünk a hangjára! Fel kell ismernünk, hogy milyen veszéllyel jár, ha önmagunkra, illetve Isten Igéje, hatalma helyett valamiféle pótlékre hagyatkozunk, ha valóban alá kívánjuk rendelni az akaratunkat az Atyáénak! Mivel a krisztusi élet lényege az Úr akaratának elfogadása, Isten megengedheti, hogy az olvasztótégely tanítson meg bennünket a ráhagyatkozásra.

„Éli hanyagságának esete nyilvánvalóvá vált minden apa és anya előtt az országban. Megszenteletlen szeretete következményeként, mivel nem volt hajlandó a nehezebb kötelességeket ellátni, learatta bűne gyümölcseit, a gyermekei elzüllöttek. Isten előtt vétkes mind a gonoszságot megengedő szülő, mind a kihágást elkövető gyermek. Az Úr nem volt hajlandó áldozatot, sem ajándékot elfogadni bűnük miatt” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 276. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ruth 2 – 1Sám 4;

Ellen G. White: Az imádság, 3. fejezet

1. Mit kívántak a vének Boáznak, esküvője alkalmából?

2. Mi hozta meg Anna étvágyát, és űzte el arcáról a szomorúságot?

3. Mely szót felejtette el kimondani Sámuel, amikor először válaszolt az Úrnak?

4. Milyen betegségben szenvedett Éli 98 éves korában?

5. Mi történik minden őszinte imádsággal?

Általános áttekintés

A halál elbűvölő elem minden vallásban. A biblikus kereszténységben a halálnak két jelentése van. Egyrészt a bűn következménye, „zsoldja”. Másrészt az életünk Isten oldalán a halállal kezdődik, a bűnnek való meghalással. Csak miután átéltük a bűnnek való meghalás tapasztalatát, örvendhetünk teljes mértékben az Isten országában kiteljesedő életnek. A bűnnek való meghalás segít szembeszállnunk a bűn következtében elkerülhetetlen halállal. Mindkét esemény Jézus értünk hozott áldozatának, halálának köszönhetően történhet meg.

- 1** A bűnnek való meghalás megteremti azt a keretet, amelyben a Szentlélek dolgozhat az emberben, benne lakozhat. Személyesen a Lélek végzi el jellemünk Jézus Krisztus képmása szerinti átalakulását, és ad erőt ahhoz, hogy áldozatok árán is szolgáljuk Istent és engedelmesek legyünk iránta.
- 2** Ha nem éljük át a bűnnek való meghalás tapasztalatát, továbbra is önző, bűnös életet fogunk folytatni, amely elkerülhetetlenül a halálhoz vezet.

Magyarázat

A jó és gonosz tudásának fája (1Móz 2:9, 17)

Kicsit hosszú név ez egy fa megjelölésére. Isten azonban azért adta ezt a nevet az Éden-kert e fájának, hogy ezáltal életük megőrzésére tanítsa ősszüleinket: „A kert minden fájáról bátran egyél, de a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:16–17).

Két fontos szempont körvonalazódik e téma kapcsán. Elsősorban, a bibliai szöveg nem utal semmilyen mérgező anyagra, amely a fa gyümölcsében lett volna, s amely megrontotta volna az ember elméjét. El-lenkezőleg, Isten mindent „jó”-nak és „nagyon jó”-nak teremtett, semmi sem volt hiányos, tökéletlen keze alkotásai között (1Móz 1:21, 31; lásd 1Móz 2:1-3). A bűn és a gonosz nem volt jelen Isten tökéletes művében, hanem Ádám cselekedete által „jött be a világra” (Róm 5:12). Amikor a kígyó megkísértette Évát, azt mondta neki, hogy ha esznek a tiltott fa gyümölcséből, „megnyilatkoznak a szemeik, és olyanok lesznek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói” (1Móz 3:4–5). És akkor Éva „látá, hogy jó az a fa eledelre és kedves a szemnek, és kíváncsi az a fa a bölcsessé-gért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő fér-jének is, és az is evék” (1Móz 3:6). A tiltott fa gyümölcse megkóstolá-

sának következménye az lett, hogy „megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei és észrevevék, hogy mezítelenek” (1Móz 3:7). Továbbá, a fa neve nem „Isten tudása-”, vagy általánosabban: „a tudás fája”, hanem „a jó és gonosz tudásának” fája, szorosabbá fűzve ezzel a név és az erkölcsiség fogalmának kapcsolatát.

A fa neve és 1Móz 2–3 fejezeteinek narrációja rámutat arra, hogy Ádám és Éva távlata változott meg, az, ahogyan ezt követően a dolgokat látták, a magatartásuk és az Istennel meglévő kapcsolatuk. Választásuk engedetlenség, erkölcsi lázadás volt Istennel szemben. A „jó és gonosz ismerete” mint bibliai kifejezés az erkölcsi érettségre vonatkozik, amikor valaki felnőtté és önállóvá válik, továbbá utalhat erkölcsi ítéltre is (lásd 5Móz 1:39; 2Sám 14:17; 1Kir 3:9; Ézs 7:16; Zsid 5:14). A jó és gonosz tudásának fájával kapcsolatos kérdés arra vonatkozik, hogy ki az ítéltő, valamint ki az erkölcsiség forrása és mércéje. Azáltal, hogy megtiltotta a fa gyümölcsének fogyasztását, Isten meghatározta, hogy Ő maga az erkölcsiség legmagasabb mércéje a földön úgy, mint az egész világegyetemben. Ádám és Éva ettek a fáról, így hát eldöntötték, hogy ők az erkölcsiség forrásai. Egy dolog az, ha valaki erkölcsi érzékét gyakorolva és Isten kinyilatkoztatását követve megkülönbözteti a jót a rossztól (5Móz 30:14–16; 2Sám 14:17; 1Kir 3:9; Zsid 5:14), és teljesen más, ha saját magát az erkölcsiség forrásának és mércéjének tekinti, Isten kinyilatkoztatása és parancsa ellenére. Egy ilyen cselekedet felér azzal, hogy valaki saját magát Istennek tekinti, fellázad Isten ellen, a trónját kívánja maga számára.

Éppen ezt sugallta a kígyó is (1Móz 3:4–5), és pontosan ez az, amit Sátán is tett a mennyben, és tesz jelenleg is a földön (Ézs 14:13–14; Ez 28:2, 12–17). A kígyó tehát azt sugallta Évának, hogy a tiltott gyümölcs fogyasztása nyomán „*megnyilatkoznak a szemeik*, és olyanok *lesznek*, mint az Isten” (1Móz 3:5). „Olyan lenni, mint Isten” – ez nem azt jelenti, hogy isteni természettel rendelkezünk, hanem azt, hogy saját erkölcsiségünk forrásai vagyunk, s mint ilyenek, magunk döntjük el, hogy mi a jó, és mi a rossz. Ez a függetlenség abszolút bizalmat jelent saját magunk iránt, valamint függetlenséget Istennel szemben, lázadás, amely Isten behelyettesítését feltételezi önmagunkkal, vagy valaki (valami) mással.

Másodsorban és következésképpen, a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből való táplálkozás, az Isten elleni lázadás, valamint a trónjának elfoglalására tett próbálkozás halálhoz vezet. Ebből az okból kifolyólag Isten azonnal figyelmeztette Ádámot és Évát, hogy a parancsnak való ellenszegülés – a tiltott gyümölcs fogyasztása – halált okoz (1Móz 2:17).

Isten az élet egyedüli forrása (1Móz 2:7; 5Móz 30:20; Jn 1:1–4; 4:13–14; 6:32–35; 11:25–27; 15:1–5; Róm 6:23; Kol 1:16–17). Azzal, hogy egy teremtetett lény Isten uralkodói székébe vágyik, tulajdonképpen eltávolodik az élet egyedüli forrásától, azaz a halált választja.

De ez a halál nem közönséges halál, hanem akaratlagos elszakadás Istentől, döntés arról, hogy az ember többé nem kíván Isten vezetése szerint élni (1Jn 3:4; Ézs 14:9–10, 16; Ez 28:2, 9, 16–17). Ez az elválás a bűn és a halál lényege. Nem tudjuk, hogy Ádám és Éva mit gondoltak a „halál” szó hallatán, de minden bizonnyal sötét gondolatok kísértették őket. Mi azonban a bűn 6000 éves távlatából nagyon is jól tudjuk, mekkora tragédiát jelent a halál.

Magyarázat

A halál mint megoldás... a halálra

Van-e megoldás a halálra? Igen! És tudjuk is az evangéliumokból, hogy mi az: „Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róm 6:23). Akkor tehát hogyan kapjuk meg az örök élet ajándékát? Paradox módon az örök élet ajándéka halál útján jut el hozzánk! Itt két haláltípus van megjelölve. Először is, Jézus Krisztus helyettünk és értünk halt meg; magára vette a mi halálunkat, és megajándékozott minket az örök élet reménységével (Jn 3:16; Róm 3:25; 5:8; 2Kor 5:21; 1Pt 1:18–20). Másodszor pedig a mi halálunkról is szó van. Ez a halál viszont nem a bűn büntetése vagy zsoldja; Jézus szenvedte ezt el helyettünk. Pontosabban, magával a bűnnel szembeni halálunkról van szó. A bűnnel szembeni halál akkor szükséges, ha az örök életre és Isten országára vágyunk. A bűn olyan erő, amely ellenőrzése alatt, Istentől elszakadva tart (Róm 7:18–20, 23–24). Ahhoz, hogy megszabaduljunk a bűn hatalmától, meg kell halnunk a bűnnek, és élnünk kell Jézusért és a Szentlélekért (Róm 7:4–6). Ezt a halált jelképezi a keresztség (Róm 6:1–4).

Pál ennek a folyamatnak a legszebb leírását kínálja nekünk: „Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára a feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettetett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadt a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy

meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus-ban” (Róm 6:5–11).

A „meghaltatok a bűnnek” kifejezés alatt pontosan azt kell értenünk, amit ez a kifejezés mondani akar. A Biblia itt nem azt mondja, hogy szó szerint kell meghalnunk a bűnnek. Nem a saját halálunkkal fizetünk a bűneinkért, nem tehetjük ezt. Nincs üdvösségszerző érdem a halálunkban. Az egyetlen szó szerinti halál, ami számít az üdvösségünk szempontjából, az a Jézus Krisztus halála a keresztfán. A Biblia nem azért használja ezt a kifejezést, hogy a világgal szembeni közöny gondolatát közvetítse, mint ahogy a buddhizmus teszi, például. Isten tökéletes világot alkotott, hogy örvendjünk neki és vigyázzunk rá (1Móz 1:26–28; 2:15). Meghalni a bűnnek tehát azt jelenti, hogy elfogadjuk Isten uralmát és a Szentlélek munkáját az életünkben, és ellenállunk a bűn hatalmának (Róm 8:1–11). Örömmel engedelmeskedünk Istennek és szolgáljuk Őt. Átalakulunk annak a Krisztusnak a képmására és gondolatára, aki nem törekedett a hatalomra, hanem megalázkodott: lejött a földre, és magára vette természetünket – átvette a helyünket –, hogy megszabadítson minket (Fil 2:2–8).

Alkalmazás

- 1 Való igaz, hogy biztosítottak az alapvető emberi jogaink. A világ azonban, amelyben élünk, a bűn világa; bonyolult világ, amely a legtöbbször arra törekszik, hogy figyelembe se vegye, vagy lábbal tiporja a jogainkat. Olvasd el újra Fil 2:1–9 szakaszát. A Fiú testet öltése a tüzes kemencék tüzes kemencéje volt! Hogyan segít a Jézus példája keresztülmenni a bűn okozta különböző próbákon, azokon is, amelyek során alapvető emberi jogaid sérülnek? Mi számodra az a kulcsfontosságú elem ebben az igeszakaszban, amely megváltoztatja az élet próbáinak legyőzéséről alkotott nézetedet?
- 2 Sámuel története több mint valamely felszólítás meghallása, több mint auditív tapasztalat, melynek során szavakat rögzít az elme. Itt az engedelmesség és a felszólítás gyakorlatba ültetéséről van szó. A próféta neve is azt jelenti, hogy „Isten meghallgatott engem” (lásd 1Sám 1:20). Az Úr meghallgatta Annát, és irgalmat gyakorolt iránta (1Sám 1:17, 19–20, 27). Sámuel hallotta az őt megszólító Istent, és engedelmeskedett neki. Éli rájött, hogy az elején Sámuel nem ismerte fel Isten hangját, ezért megtanította neki, hogyan viszonyuljon Istenhez: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3:9). A könyv többi része, ahogy tulajdonképpen a teljes Szentírás is, a hallásról, engedelmeségről vagy engedetlenségről

ről szól: a történelem egy bizonyos szakaszában a nép már nem hallotta többé Isten hangját, ezért Isten sem hallotta meg népe kéréseit. Életünk nagy problémája, hogy jóllehet meghallgatjuk egymást és meghallgatjuk Istent (a kinyilatkoztatásait), nem zárjuk a szavait a szívünkbe, nem engedelmeskedünk Urunknak. Hogyan hallhatod jobban családod tagjainak kéréseit? Hogyan hallhatod meg jobban Isten tanácsait, és engedelmeskedhetsz a felhívásainak? Gondolkodj el három olyan módszeren, amelynek segítségével javíthatsz az emberekkel és Istennel fenntartott kapcsolatodon!

szeptember 17–23.

Krisztus a tűzpróbában

Szombat délután

Alapige: „Kilenc óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: **ELI, ELI! LAMA SABAKTANI?** azaz: én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet” (Mt 27:46)?

Amikor a szenvedés problémáját vizsgáljuk, mindig felmerül a kérdés, hogy miként és miért keletkezett először a bűn és a szenvedés? Az isteni kinyilatkoztatáson keresztül jó válaszokat kapunk: azért következett be, mert az emberek visszaéltek az Istentől kapott szabadságukkal. Ez elvezet bennünket egy másik kérdéshez. Vajon az Úr tudta előre, hogy az emberek el fognak bukni? Igen, de C. S. Lewis szavaival élve nyilván azt gondolta, hogy „megéri a kockázatot”.

Megéri a kockázatot? Mégis kinek? Nekünk, miközben Isten a menygyei trónján ül? Nem egészen. Az összes értelmes teremtmény szabadsága olyan szent, hogy az Úr úgy döntött, inkább magára vállalja a szenvedést, amit a szabadsággal való visszaélés váltott ki, mintsem hogy megtagadja tőlünk a szabadságot. Ez pedig Jézus életében és halálában mutatkozott meg, aki az emberi testben átélt szenvedésen keresztül olyan kapcsolatot hozott létre menny és föld között, ami örökké megmarad.

A hét dióhéjban: Mit szenvedett el értünk Krisztus? Mit tanulhatunk meg a szenvedéséből?

Szeptember 24. – A lelkeszi szolgálat napja

A Szentírás csak kevés információt ad Jézus fiatalkoráról. Néhány vers viszont elárul valamit a körülményekről és arról a világról, amibe az Üdvözítő beleszületett.

- 1 Olvassuk el Mt 2:1-18 és Lk 2:7, 22-24 (lásd még 3Móz 12:6-8) szakaszát! Mivel kellett Jézusnak szembenéznie már elejétől fogva? Mit látunk ezekben a versekben ezzel kapcsolatban?**

Természetesen nem Krisztus volt az első ember, aki szegénységben nőtt fel, vagy akit már gyerekkorában meg akartak ölni. Viszont van egy másik elem a történetben, ami segít megértenünk, miért egyedi az a helyzet, amitől Jézus már gyerekkorától kezdve szenvedett.

- 2 Olvassuk el Jn 1:46 versét! Hogyan segít ez megérteni, hogy milyen szenvedésekkel kellett Jézusnak szembenéznie fiatalon?**

Jézus volt az egyetlen büntelen ember, aki a földön élt, Ádám és Éva bűnbeesés előtti állapotát leszámítva. Tisztaságában, büntelenségében járt a bűnös világban. Milyen kínzó lehetett neki már gyerekként, hogy tiszta lelkének állandóan kapcsolatba kellett kerülnie a bűnösökkel! Még a bűnök miatti megkeményedett szívünkkel is gyakran visszariadunk, amikor olyan bűnnel és gonosszággal találkozunk, amit rettenetesnek találunk. Képzeliük el, hogy milyen lehetett az a tiszta lelkű Krisztusnak, akit a legkisebb mértékben sem érintett meg a bűn! Gondoljunk arra, hogy mennyire szembetűnő lehetett az ellentét ebben a tekintetben közte és a többiek között! Bizonyára kifejezetten fájdalmas lehetett a számára.

Tegyük fel magunkban a következő kérdést: „Mennyire vagyok érzékeny az engem körülvevő bűnre? Zavar, vagy megkeményedtem volna?” Ha megkeményedtünk, akkor előfordulhat, hogy ez azért van, amit olvasunk, nézünk vagy akár teszünk? Gondoljuk végig!

- 3** Olvassuk el a következő szakaszokat, miközben észben tartjuk, hogy Jézus a menny és a föld isteni Teremtője, aki eljött áldozatként felajánlani önmagát az egész világ bűneiért! **Mt 12:22-24; Lk 4:21-30; Jn 8:58-59** Hogyan segítenek ezek a versek megértenünk, hogy milyen szenvedésekkel nézett Jézus szembe a földön?
-

Folyamatosan félreértették Jézus életét, tetteit és tanításait mind a vezetőik, mind az átlagemberek. Elutasították és gyűlölték azok, akiket meg akart menteni. Egy bizonyos értelemben olyan lehetett, mint amikor egy szülő látja, hogy önfejlő gyerekének segítségre van szüksége, és bár mindent kész megadni neki, a gyerek elutasítja közeledését, megveti azt, aki egyedül megmenthetné a teljes romlástól. Ilyen helyzetben volt Jézus a földön. Milyen fájdalmas lehetett a számára!

- 4** Olvassuk el **Mt 23:37** versét! Ezek szerint Krisztus hogyan vette az elutasítást? Olvasás közben tegyük fel magunknak a következő kérdést: „Vajon önmagát sajnálta (ahogy azt mi tesszük gyakran, amikor elutasítanak bennünket), vagy más oka volt rá?” Ha az utóbbi a helyzet, akkor mi lehetett az?
-

Mindannyian éreztük már az elutasítás fájdalmát, és talán a fájdalomunk hasonlított is a Krisztuséra abban, hogy önzetlen volt. Nem az elutasítás fáj nekünk, hanem arra gondoltunk, hogy mit jelent ez annak, aki minket utasított el (talán a szeretteink közül valaki nem hajlandó elfogadni a Krisztus által felkínált megváltást). Képzeli el, milyen érzés lehetett Jézusnak, aki teljes mértékben tisztában volt vele, hogy mivel kell szembenéznie a megmentésük érdekében, illetve tökéletesen tudta, milyen következménnyel jár az áldozatának elutasítása! Krisztust az „áratatlansága miatt nagyon megviselték Sátán támadásai” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 114. o.).

Mit tanulhatunk meg Krisztustól, ami segíthet feldolgozni az elutasítás fájdalmát? Mit mutat meg nekünk a példája? Hogyan alkalmazhatjuk azt a saját életünkre nézve?

„Majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok” (Mk 14:34, RÚF)!

Bármit is szenvedett el Jézus földi élete harminchárom éve során, meg sem közelítette azt, amivel a kereszttel előtti utolsó óráiban kellett szembenéznie. Örök időktől fogva (Ef 1:1-4; 2Tim 1:8-9; Tit 1:1-2) tervben volt Jézus áldozata, amit a világ bűneiért kell meghoznia, és ekkor érkezett el annak az ideje.

5 Mit árulnak el a következő versek Krisztus szenvedéséről, amit a Gecsemáné kertjében élt át: Mt 26:39; Mk 14:33-36; Lk 22:41-44?

„Azután elment néhány lépésnyi távolságra, de nem olyan messzire, hogy ne láthatták és hallhatták volna Őt, és arcra borulva zuhant a földre. Krisztus úgy érezte, hogy a bűn elválasztotta Őt Atyjától. A mélység olyan széles, olyan sötét és olyan riasztó volt, hogy a lelke megborzadt tőle. Isteni hatalmát nem használhatta fel a kínszenvedéstől való megszabadulása érdekében. Emberként kellett elszenvednie az emberek által elkövetett bűnök következményeit. Emberként kellett elhordoznia Istennek a bűnnel szemben tanúsított haragját.

Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült. Szenvedését legjobban a próféta szavaival írhatjuk le: *»Fegyver, serkenj fel az én pásztorem ellen és a férfiu ellen, aki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura!«* (Zak 13:7). A bűnös ember helyetteseként szenvedett az isteni igazságszolgáltatás súlya alatt. Láta, hogy mit jelent ez az igazságszolgáltatás. Eddig közbenjáróként tevékenykedett másokért, most Ő vágyott arra, hogy legyen valaki, aki közbenjár érte” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 591–592. o.).

Időzzünk el annál, hogy mi történt Jézussal a Gecsemáné kertjében! Kezdett ránehezedni a világ bűnének a súlya. Próbáljuk elképzelni, hogy milyen lehetett! Sem azelőtt, sem azóta nem kellett embernek hasonlót átélnie! Mit árul ez el nekünk Isten irántunk való szeretetéről? Milyen reménységet találunk ebben magunkra nézve?

A keresztre feszítés volt az egyik legkegyetlenebb büntetés, amit a rómaiak kiszabtak. A legrosszabb halálnemnek tartották. Szörnyű bárkit így kivégezni, főként Isten Fiát! Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Jézusnak emberi teste volt, mint nekünk. Elviselhetetlen lehetett a testi fájdalom: a verések, az ostorozás, kezének, lábának átszegése és az, hogy testének a súlya tépte a sebeit. Ez a durva kín a legrosszabb bűnözőknek is sok volt, hát akkor milyen igazságtalan, hogy Jézusra is ilyen sors várt, rá, aki minden tekintetben ártatlan volt!

Mégis amint tudjuk, Krisztus fizikai szenvedése enyhe volt ahhoz képest, ami a háttérben zajlott. Több mindenről van itt szó, mint egy ártatlan ember megöléséről.

- 6** **Mi mutatott rá a Jézus halálával kapcsolatos eseményekben, hogy több történt ott, mint amit akkor általában megértettek? Milyen jelentősége van azoknak az eseteknek, amelyek rávilágítanak, hogy mi is történt ott igazából?**

Mt 27:45 _____

Mt 27:51-52 _____

Mk 15:38 _____

Egyértelmű, hogy sokkal többről volt szó akkor egy ártatlan ember igazságtalan halálánál. A Szentírás szerint Jézusra zúdult Isten haragja a bűn – a mi bűnünk – miatt. Krisztus a kereszten az egész világ bűne következtében szenvedte el az Úr jogos haragját. Tehát sokkal mélyebb, sötétebb és fájdalmasabb volt a szenvedése, mint amit bármelyik embernek valaha át kell élnie.

Milyen reménységet és vigaszt találunk a saját küzdelmeink között abban, amit Krisztus értünk szenvedett el a kereszten?

Akár hozzá is szokhatunk a gondolathoz: szenvedni fogunk, amíg ezen a földön élünk, bukott teremtményekként ez a sorsunk. A Biblia sem ígér mást. Éppen ellenkezőleg...

7 Mit árulnak el a következő versek az adott témáról: ApCsel 14:22; Fil 1:29; 2Tim 3:12?

A szenvedéseink közepette két dolgot kell észben tartanunk.

Először is Krisztus, az Urunk jobban szenvedett, mint bármelyikünk valaha is. A *„betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá”* (Ézs 53:4) a kereszten. Mi csak a saját szenvedésünket ismerjük, Ő mindannyiunk helyett egyszerre szenvedett. Isten *„bűnné tette értünk”* (2Kor 5:21) Őt, aki büntelen volt, és úgy szenvedett, ahogy azt mi bűnös teremtményként nem tudjuk felfogni.

Másodszor pedig emlékeznünk kell Krisztus szenvedésének következményeire, azaz arra, amit az Úr megígért nekünk az Ő tette révén.

8 Olvassuk el Jn 10:28, Róm 6:23, Tít 1:2 és 1Jn 2:25 verseit! Milyen ígéretet kaptunk?

Bármit is szenvedünk itt el, a miénk az örök élet ígérete Jézusnak köszönhetően, aki elhordozta bűneink büntetését. Az evangélium ajándéka, hogy most hit által tökéletesen állhatunk meg Jézusban. Azt az ígéretet kaptuk, hogy Krisztus tette, tökéletes élete és áldozatának teljessége miatt az itteni fájdalommal, csalódással és veszteséggel teli életünk nem több, mint egy pillanat, egy villanás, ami eltűnik, szemben az örökkévalósággal, ami ránk vár a bűn, szenvedés és halál nélküli új égen és földön. Isten mindezt megígérte és biztossá tette nekünk, egyedül Krisztus és az általa átvészelt tűzpróba által, hogy egy gyorsan közeledő napon *„lelki gyötrelmeitől megszabadulva, elégedetten”* (Ézs 53:11, RÚF) láthasson majd minket.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „Gecsemáné” c. fejezet; „Golgota” c. fejezet.

„Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lénye háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden ténykedését megkoronázó áldozattól. Lélekben most az emberi nemzetség egész története még egyszer elvonul a világ Megváltójának szeme előtt. Látja, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látja az emberek tehetetlenségét. Látja a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszkodásai a szíve mélyéig hatolnak. Látja a világ fenyegető végétét, és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe is kerül ez neki! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa a kárhozat felé tartó milliók örök életet nyerhessenek! Krisztus elhagyta mennyei otthonát, ahol csak tisztaság, boldogság és dicsőség honol, hogy megmentsen egy elveszett juhót, a bűn által elesetté lett világot. Krisztus nem tér el a küldetésétől. Ő szerzi meg az engesztelést az emberi nemzetségnek, amely a bűnben elesett. Imádsága most csak azt fejezi ki, hogy alárendelte magát sorsának, hogy nem hátrált meg feladata, küldetése teljesítése elől: *»Ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod«* (Mt 26:42)” (i. m. 596. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Sám 5-11;

Ellen G. White: Az imádság, 4. fejezet

1. Mi történt Gáth lakóival, amikor megérkezett hozzájuk a frigláda?

2. Mit tettek a vízzel Mispában, egy istentisztelet keretében?

3. Mikor változtatta meg az Úr a Saul szívét?

4. Milyen körülmények között színlelte Saul, hogy semmit sem hall?

5. Mi történik, amikor meghal az énünk?

Általános áttekintés

A Bibliára épülő vallás legfontosabb szempontja az, hogy a bűnt és a szenvedést mi okoztuk, viszont Isten hordozta azt el. Nincs semmilyen más Isten a világ többi vallásában, aki ilyen mélyre szállt volna alá, aki ekkora áldozatot hozott volna. Ez okból kifolyólag a keresztyénység a szeretet és a kegyelem vallása a teremtéstől a szabadulásig. Isten kegyelme által (a mi hozzájárulásunk nélkül) alkotott és szabadított meg, mert szeretett minket.

Mindkét esetben (a teremtés és a megmentés) azonban választanunk kell: elfogadjuk, vagy elutasítjuk a kegyelmét? Miután kegyelme által Isten megteremtette őket, Ádám és Éva döntöttek: elutasították Isten teremtető cselekedetét, és a lázadás útjára léptek, amely megsemmisüléshez, halálhoz vezet. Miután Jézus kereszthalála által megmenekültünk, mindannyiunknak választanunk kell: vagy elfogadjuk Isten minket helyettesítő áldozatát, és visszatérünk fénnel, kegyelemmel és szeretettel teljes örök országába, vagy elutasítjuk az általa felkínált üdvösséget, és eltűnünk az örök semmiben. Válasszunk ma! De válasszunk a szeretetet, a kegyelmet és az életet! Válasszunk Isten szeretetét, Isten kegyelmét és Isten életét! Ez tesz majd boldoggá minket, szeretteinket, és ez teszi majd boldoggá Istenünket is!

- 1 Jézus szenvedése nem egyszerűen egy másik személy szenvedése, hanem Isten irántunk való szeretetének és a nekünk felajánlott üdvösségnek a lényege. Jézus Krisztus értünk és helyettünk szenvedett, hogy örökre megszabadítson a bűn, a szenvedés és a halál hatalmától.
- 2 Mi miatt szenvedett Jézus a Gecsemáné-kertben? Mi a jelentősége ennek számunkra?

Magyarázat

Jézus munkásságának első napjai

Jézus már élete első óráiban megtapasztalhatta a tragédiát és az emberi szenvedést: megtagadták, elutasították, szegénységben és megalázottságban élt (jászolban született), fizikai fájdalmat kellett átélnie (körülmetélték), vérengzés dúlt körülötte, üldözték a családját, menekülniük kellett. A szenvedés a gyermekkorára is rányomta bélyegét. Szolgálat elején megkeresztelkedett, ez a momentum jelentette számára a próbák tüzes kemencéjébe való belépést, ezért jött le az emberek közé,

ez volt önként vállalt szolgálata. De miért keresztelkedett meg, ha sosem vétkezett?

Jézus nyilván azért keresztelkedett meg, hogy példát nyújtson számunkra. Ellen G. White szerint „Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvallása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvedésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk” (*Jézus élete*, 111. o.).

Jézus keresztsége azonban több mint példakép számunkra. Pál apostol a halál és a feltámadás fogalmainak felhasználásával magyarázza meg a keresztség jelentését: „Avagy nem tudjátok-é, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk” (Róm 6:3–4). Egy másik helyen pedig ezt olvassuk ugyancsak Páltól: „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne” (2Kor 5:21). Jézus azért jött erre a világra, hogy magára vegye a bűneinket és meghaljon helyettünk, hogy mi a magunk során felölthessük az Ő feddhetetlenségét. Ellen G. White írta: „Amint kijött a vízből, Jézus imában borult le a folyóparton. Új, fontos korszak nyílt meg az életében. Most nagyobb szintén folytatódtak életének küzdelmei. Bár a Béke Fejedelme volt, mégis kivont karddal kellett érkeznie... Senki a világon nem értette meg. Szolgálata során egyedül járt...”

Azonosult velünk, hordoznia kellett bűneink, bajaink terhét. A Bűntelennek éreznie kellett a bűn székelyét...

Egyedül járta az utat, egyedül hordozta a terhet. Tőle függött a világ megváltása. Letette saját dicsőségét és magára vette az emberiség gyengeségeit. Mindezt tudta és érezte, de rendületlenül kitartott célkitűzése mellett. Tőle függött az elbukott emberiség üdvössége” (*Jézus élete*, 111. o.).

Ez a csere átvitt értelemben a keresztség aktusában is látható. Jézus nem a saját üdvössége miatt keresztelkedett meg, ellenben bejelentette: eljött, hogy magára vegye bűneinket, és meghaljon helyettünk. Amikor megkeresztelkedünk, Krisztussal együtt meghalunk a bűnnek, elfogadjuk Jézus igazságát, majd kijövünk a keresztség vizéből, azaz új életre támadunk fel.

„The Cross of Christ” c. könyvében John R. W. Scott (1921–2011), a híres anglikán teológus és evangélista megpróbálja megérteni a Megváltó Gecsemáné-kerti próbáját, összehasonlítva Jézust a halála előtt álló Szókratésszel. Szókratész (Kr. e. 470–399), a nyugati filozófia és világnézet egyik alapítója körülbelül 70 éves volt, amikor az athéni bíróság fiatalkorúak megrontásáért és istenkáromlásért (elutasította a város isteneit) halálra ítélte. Szókratésznek egy pohár büröklét kellett meginnia méreg gyanánt, ez volt a büntetése. Habár megszabadulhatott volna a pertől és az ítélettől, inkább úgy döntött, hogy a városban marad, és szembenéz a sorsával. A kivégzés helyén körbevették a tanítványai, akik támogatták és siratták mesterüket. Amikor átadták neki a méreggel teli kelyhet, a nyugati gondolkodás atyja vidáman kiitta annak teljes tartalmát. (A történetet eredetileg Platón jegyezte le, ehhez lásd: *Euthyphro*, *Apology*, *Crito*, *Phaedo*, *Phaedrus*, angolra fordította Harold North Fowler [Loeb Classical Library, London, Harvard University Press, 2005], 393–403. o.)

Vele szemben azonban Jézus Krisztus élete szabad óráit a Gecsemáné-kertben töltötte. Amikor megkérte tanítványait, hogy maradjanak vele és „vigyázzanak”, mivel „szomorú volt az ő lelke mindhalálig” (Mk 14:34), apostolai elaludtak. Az egyik közülük még el is árulta Őt, s a többiek elmenekültek a Gecsmánéból, amikor letartóztatták Mesterüket (Mk 14:10–11, 50). Jézus azonban Szókratésztól eltérően haláltusáját vívta a pohár előtt, amit ki kellett innia. Jézus távolról sem volt vidám. Lukács evangélista megemlíti, hogy „az Ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak” (Lk 22:44), miközben így imádkozott: „Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt” (22:42). Képes-e Jézus, a testet öltött Isten a világ Megváltója lenni, hisz attól a pohártól – a haláltól – is annyira félt? Miért tűnik gyengébbnek Szókratésznél? Tényleg gyengébb nála?

Scott is hasonló kérdéseket fogalmaz meg, majd a következő választ sugallja: „Mi ez a pohár? Az a testi szenvedés, amitől hátrálni próbál, az ostor és a kereszt okozta gyötrelem, barátai árulásának, megtagadásának és menekülésének, valamint ellenségei gúnyolódásának lélektani kínjaival kiegészítve? Semmi sem tudna meggyőzni arról, hogy az imént felsoroltak valamelyike (vagy ezek összessége) képezte Jézus „poharát”. Fizikai és erkölcsi bátorsága, melyről szolgálata során oly sokszor bizonyosságot tett, ezúttal is feltartóztathatatlan volt. Számomra nevetséges

azt feltételezni, hogy Jézus ez alkalommal félt a sértésektől, a fájdalomtól és a haláltól. Platón beszámolója szerint Szókratész az athéni börtönben rezzenéstelen arccal és biztos kézzel fogta meg büroklével megtöltött poharát, majd a szájához emelte, és nyugodtan, vidáman kiitta a tartalmát. Ezt látva a tanítványai könnyekre fakadtak, mire megfedte őket abszurd magatartásukért, és nyugodtságra intette, bátorságra buzdította őket. Nem tiltakozott, nem volt félelem vagy fájdalom a szívében, amikor meghalt. Nos tehát, bátrabb volt Szókratész Jézusnál? Vagy különböző mérgeket tartalmaztak a poharaik?” (John R. W. Scott: *The Cross of Christ*, 74. o.)

Scott ekképpen vonja le a következtetést: „Jézus pohara különbözött a Szókratésztól. Nem a megostoroztatás és keresztre feszítés fizikai fájdalmát jelképezte, nem is a lélektani gyötrelmet, amit az övéi megvevése és elutasítása okozott, hanem inkább azt a lelki haláltusát, amelyet a világ bűneinek hordozása okozott: el kellett szenvednie az isteni ítéletet az általa viselt bűnök miatt” (*The Cross of Christ*, 76. o.). Szókratész tulajdonképpen a bűnös ember közönséges halálával halt meg. Továbbá úgy tűnik, hogy a keresztény vértanúk Jézusnál hősiebb halállal haltak meg, amikor máglyán égtek el. Jézus halála egyedi volt, akárcsak a keresztsége. Miközben az összes ember, aki meghal, bűnös emberi lényként tapasztalja meg a halált, Jézus, Isten büntelen Fia azzal a halállal halt meg, amely Isten bűn feletti ítéletét jelképezi. Ebből az okból kifolyólag Jézus feltámadása a világegyetem legegységesebb és legrendkívülőbb eseménye. Egyetlen ember, még Szókratész sem tudna meghalni azzal a halállal, majd pedig újból élni! Egyetlen ember sem tudna meghalni azzal a halállal, hogy azután a világ Megváltója legyen!

Ellen G. White ekképpen írt Jézus poharának tartalmáról: „Amikor a Gecsemáné kerthez közeledtek, Jézus furcsa módon hallgatag lett. Gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjék és imádkozzék. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kinszenvedésének ezen az éjszakáján. Egész földi életén át Isten jelenlétének világosságában járt. Amikor olyan emberekkel került összeütközésbe, akik Sátán befolyása alatt voltak, Jézus azt tudta mondani: *Aki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek* (Jn 8:29). Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világosságából. Olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik. Az elveszett emberiség bűnét neki kellett elhordoznia. Az Úrnak mindnyájunk vétkeit Reá kellett vetnie, Reá, aki pedig bűnt nem ismert. Olyan ret-

tenetes, szörnyű volt számára a bűn, olyan nagy volt a súlya a vétkeknek, amelyet neki kellett elhordoznia, hogy az Atya szeretetéből való örök ki-zárás félelme tört lelkére. Miután megérezte, hogy Isten haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: *Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig!* (Mt 26:38)” (Jézus élete, 685. o.).

Alkalmazás

- 1 Emlékezz vissza a keresztségedre! Milyennek tűnik Jézus keresztségének fényében? Hogyan segít saját tapasztalatod és értelmezésed a bűnnek való meghalás és az Isten országáért való élés tapasztalatában? E fontos téma megértése hogyan mélyíti el a szövetségedet Istennel, valamint az ügyéért való elköteleződésedet, bármi is történjen?
- 2 Az e heti tanulmány szombat délutáni szakasza csodálatos magyarázatot nyújt arra a kérdésre, hogy Isten miért teremtette meg a világot és az ér-telmes lényeket, jóllehet tudta, hogy a gonosz meg fog jelenni a világban: Megérte! Megérte Istennek, és megérte nekünk is. Másképpen nem létez-hettünk volna. Istennek hatalmában állt teremteni, ugyanakkor a bűnbe-esés esetére is volt megoldása (magára vette a bűnt), ami nem más, mint üdvözítő és feltámasztó hatalma! Hogyan változtatja meg ez az értelme-zés az Istenről, teremtő és üdvözítő munkájáról alkotott felfogásodat?

Misszióiskola

(elérhető román nyelven)

Hogyan adj át bibliatanulmányokat?

Hogyan beszélj a hitedről másoknak?

Hogyan tarts hatékonyan bibliatanulmányokat?

Hogyan válaszolj az ellenvetésekre?

A döntésre hívás művészete

A tanítványság elvei az újonnan megtértek számára

5 videószeeminárium

**A Hetednap Adventista
Egyház Észak-erdélyi
Egyházterülete és az Adventista
Southern University közös
kezdemenyezése**

Hogyan mutasd be a Bibliát és a legkedveltebb könyveidet?

Hogyan optimalizáld a gyülekezeted közösségimédia-oldalait?

Hogyan énekeljünk otthon és hogyan a gyülekezetben?

Hogyan légy szülő az Atya nevében?

Tanácsok az istentiszteletek és a családi áhítatok megtartásához

Hogyan értsük meg az ezredforduló után született fiatalokat?

A hit egészségre gyakorolt hatása

Az adventista egészségügyi üzenet

Vallásos kommunikáció az online térben

Hogyan tégy hatékonyan bizonyoságot?

- oktatóanyag digitális misszionáriusok számára
- motivációs anyagok a szolgálatra
- szemináriumok a Teljes Tagbevonás bákói országos kampányáról (2022. április 1–10)

Légy te is az Adventist.Group tagja!

(elérhető román nyelven)

A Mattermost alkalmazás keresztény szolgálatot elősegítő anyagokat és friss információkat bocsát a rendelkezésedre.

Kattints a www.advent.ist/inscriere weboldalra, nyiss egy fiókot magadnak, és maradj állandóan kapcsolatban velünk! A kapcsolódáshoz szükséges összes információt ezen a webcímen találod meg: www.advent.ist/ghid.

Az Adventist.Group platformon a következő aktív csatornák állnak rendelkezésre: „Public”, „Evangelizare”, „Resurse”, „Tehnic” és „Școala de Sabat”. Feliratkozásod után a lelkészed beleegyezésével csatlakozhatsz ezekhez a csatornákhoz.

Iratkozz fel a hírlevélre!

Minden pénteken hírjelentést és friss forrásanyagokat kapsz, amelyek szolgálatodat segítik.

www.advent.ist/newsletter

A Romániai Hetednap Adventista Egyház hivatalos kommunikációs csatornáit *

www.adventist.ro

A Romániai Hetednap Adventista Egyház hivatalos weboldala

www.presedinte.adventist.ro

Aurel Neațu lelkipásztor hivatalos blogja

www.comitet.adventist.ro

A Romániai Hetednap Adventista Egyház Végrehajtó Bizottságának weboldala

Az elnök szava: Aurel Neațu lelkipásztornak az egyházhoz intézett üzenetei

* A magyar nyelvű www.adventista.ro weboldalon kívül az összes többi internetes oldal román nyelvű.

Az Egyház hivatalos csatornáit a közösségi médiában

www.facebook.com/adventist.ro

<https://www.youtube.com/c/BisericaAdventistaDeZiuaaSapteadinRomania>

www.instagram.com/adventist.ro

Vieți transformate | AUTENTIC Podcast

Podcast | AUTENTIC

Podcast de istorie adventistă

JÚLIUS

1. P. Jer 17:7
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:29

2. Szo. Ésa 49:8
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:29

3. V. Ésa 50:4
4. H. Gal 4:4
5. K. Ésa 55:9
6. Sze. 1Pt 2:4-5
7. Cs. Eféz 5:1
8. P. Jn 13:36
nny. MS 21:16, SM 21:27, AR 21:27

9. Szo. Jn 17:17
nny. MS 21:15, SM 21:27, AR 21:26

10. V. 1Kor 1:30
11. H. Jn 16:24
12. K. Jn 6:32
13. Sze. Ésa 33:22
14. Cs. Lk 9:56
15. P. Mt 26:39
nny. MS 21:17, SM 21:23, AR 21:23

16. Szo. Ésa 51:6
nny. MS 21:10, SM 21:22, AR 21:22

17. V. Jn 15:9
18. H. Jn 1:12
19. K. 2Kor 5:10
20. Sze. Zsolt 118:22
21. Cs. Róm 11:33
22. P. Ezék 33:8
nny. MS 21:05, SM 21:16, AR 21:16

23. Szo. Zak 6:12
nny. MS 21:04, SM 21:15, AR 21:15

24. V. Zsolt 44:27
25. H. Mt 5:16
26. K. Zsid 9:11
27. Sze. Ésa 50:10
28. Cs. Eféz 1:22
29. P. Mt 6:19
nny. MS 20:57, SM 21:07, AR 21:08

30. Szo. Ésa 66:2
nny. MS 20:55, SM 21:06, AR 21:07

31. V. Ésa 49:16

AUGUSZTUS

1. H. Ésa 44:8
2. K. Ésa 43:11
3. Sze. Ésa 42:8
4. Cs. Mt 5:17
5. P. 2Tim 3:16
nny. MS 20:47, SM 20:57, AR 20:59

6. Szo. 2Krn 6:14
nny. MS 20:46, SM 20:56, AR 20:58

7. V. Mt 21:42-44
8. H. Jel 1:7
9. K. Fil 2:7
10. Sze. 1Kor 15:23
11. Cs. Kol 1:13
12. P. Ésa 53:4
nny. MS 20:36, SM 20:46, AR 20:48

13. Szo. Mt 19:17
nny. MS 20:35, SM 20:44, AR 20:47

14. V. Zsolt 138:8
15. H. Mt 8:17
16. K. 1Tim 2:5
17. Sze. 1Pt 1:20
18. Cs. Ésa 38:16
19. P. Jn 18:37
nny. MS 20:24, SM 20:34, AR 20:37

20. Szo. Mt 4:16
nny. MS 20:23, SM 20:32, AR 20:35

21. V. 1Jn 1:6
22. H. Jer 32:17
23. K. Jn 6:38
24. Sze. Zsolt 103:8
25. Cs. Zsolt 119:105
26. P. Jel 3:18
nny. MS 20:12, SM 20:21, AR 20:24

27. Szo. Zak 9:11-12
nny. MS 20:10, SM 20:19, AR 20:22

28. V. Ésa 40:10
29. H. Zsolt 34:18
30. K. Mt 26:53
31. Sze. Jer 8:22

SEPTEMBER

1. Cs. Lk 18:13
2. P. 2Tim 1:12
nny. MS 19:59, SM 20:07, AR 20:11

3. Szo. Csel 10:38
nny. MS 19:57, SM 20:05, AR 20:09

4. V. 1Jn 3:1
5. H. Zsolt 25:11
6. K. Zsid 2:9
7. Sze. Mt 3:1-2
8. Cs. Ésa 40:11
9. P. 1Pt 1:23
nny. MS 19:45, SM 19:53, AR 19:58

10. Szo. 1Jn 4:13
nny. MS 19:43, SM 19:51, AR 19:56

11. V. 1Kor 1:23
12. H. Tit 2:11
13. K. 5Móz 32:2
14. Sze. Péld 19:23
15. Cs. 1Jn 3:10
16. P. Mt 25:13
nny. MS 19:31, SM 19:38, AR 19:44

17. Szo. Jer 23:6
nny. MS 19:29, SM 19:36, AR 19:42

18. V. Zsolt 111:3
19. H. Eféz 5:1-2
20. K. Mt 13:23
21. Sze. Jn 2:11
22. Cs. 2Sám 22:47
23. P. Zsolt 25:4
nny. MS 19:17, SM 19:24, AR 19:30

24. Szo. Jn 7:46
nny. MS 19:15, SM 19:22, AR 19:28

25. V. Lk 1:32
26. H. Jn 1:26
27. K. Jel 3:18
28. Sze. Zak 3:2
29. Cs. Lk 9:23
30. P. Zak 14:9
nny. MS 19:03, SM 19:10, AR 19:16

INFORMÁCIÓK

a 2023-as bérletekkel és megrendelésekkel kapcsolatosan

Kedves Olvasóink!

Örömmel üdvözljük, és kívánjuk, hogy a Jó Isten az előttünk álló évben is gazdagon megáldja Önöket étellel és egészséggel!

Köszönjük Urunknak a kegyelmet és az előjogot, hogy szolgálhattuk Öt és örvendhettünk Igéjének! Hálásak vagyunk, hogy a nehéz idők ellenére, amiket nekünk és a körülöttünk élő világnak át kell élnie, reménységgel és bizalommal tekinthetünk a 2023-as évre, meg lévén győződve arról, hogy Isten, Aki mindeddig vezetett minket, a továbbiakban is óvni, vezetni fog.

Az alábbiakban közzéteszük a 2023-as évre szóló előfizetési ajánlatunkat bibliatanulmányainkra, áhítatos könyveinkre és folyóiratainkra. Habár a papír ára több mint 70%-kal drágult a tavalyi évhez képest, és a szállítási költségek is jelentősen megemelkedtek, megpróbáltuk olyan szinten tartani az árainkat, amely nem terheli meg Önöket. Amint látni fogják, emelkedtek az előző évhez képest, de ez a növekedés az adott körülményekhez képest minimális.

A 2022-es év 3. negyedévének bibliatanulmányaiiban tehát megtalálják az „A” és a „B” megrendelőszelvényt. Kérjük, hogy ezeket használva közöljék megrendeléseiket gyülekezetük irodalomfelelőseivel. Ha több megrendelőszelvényre lenne szükségük, kérhetnek az irodalomfelelősüktől, vagy a Viață și Sănătate Kiadó weboldaláról is letölthetik.

Ebben az évben az „A” megrendelőszelvényen feltüntetett kiadványokra október 3-áig lehet előfizetni. A „B” megrendelőszelvényen megjelentetett folyóiratokra kedvezményesen augusztus 29. és november 7. között lehet előfizetni.

A falinaptárat és a könyvjelzőket ezúttal is ingyen ajánljuk fel, azzal a kéréssel, hogy csak annyit rendeljenek ezekből, amennyire valóban szükségük van.

A gyermek-bibliatanulmányok az előttünk álló évben is a My Biblie First-sorozat tanulmányait adaptálják, a tanítói mellékletek viszont csak online-tartalomként hozzáférhetőek, akárcsak az ifjúsági áhítatok anyaga.

Isten áldását kérjük a szolgálatukra, és támogatásunkról biztosítjuk Önöket az Ige megértésében, megélésében és hirdetésében!

Szeretettel,

A Viață și Sănătate Kiadó munkaközössége

Ezt az oldalt ki kell tölteni, majd át kell adni a gyülekezet irodalomfelelősének.

A-TÍPUSÚ EGYÉNI SZELVÉNY – személyes megrendelés

A megrendelés leadásának határideje: 2022. október 3.

Név és keresztnév: _____ Telefonszám: _____

Kód	Bibliatanulmányok + egyéb kiadványok	Ár év/lej	Bérletek száma	Ár összesen
54152	Felnőtteknek szóló tanulmány, fehér-fekete	32		
54153	Felnőtteknek szóló tanulmány, tanítói melléklettel	44		
54154	Felnőtteknek szóló tanulmány + áhítatok (színes)	60		
54155	E. G. White idézetek a leckékhez	28		
54156	Misszióhírek (gyülekezetenként 1 példány)	18		
54157	Ifjúsági tanulmányok (9–12 osztályosok számára)	40		
54158	Serdülők (5–8 osztályosok számára)	36		
54159	Kisiskolások	36		
54160	Óvodások	36		
54161	Apró léptek	36		
54162	Imaheti felolvasások 2022 – (csak azok számára, akik nem fizettek elő az Adventszemlére)	7		
54163	Naponkénti áhítatok – 2023	25		
54164	Naponkénti áhítatok nőknek – 2023	25		
	Falinaptár – 2023	ingyenes		
	Könyvjelzők (maximum a gyülekezeti létszám)	ingyenes		
54165	Könyvjelzők (a gyülekezeti létszám felett)	0,15		
Összesen:				

Megjegyzés: az „Ifjúsági tanulmányok”, „Serdülők”, „Kisiskolások”, „Óvodások” és „Apró léptek” leckéfüzetekhez a tanítói mellékleteket a Kiadó ingyen ajánlja fel és teszi közzé a www.viatasisanatate.ro és www.adventista.ro weboldalakon.

B-TÍPUSÚ ELŐFIZETÉSI SZELVÉNY – személyes megrendelés

A megrendelés leadásának határideje 2022. november 7.

Kód	Folyóiratok	Ár bérlet/év/lej	Előfizetési ajánlat az augusztus 29. és november 7. közötti periódusban*	Bérletek száma	Ár összesen
54150	Adventszemle (12 szám/év)	75	65		
54151	Élet + Egészség (6 szám/év)	55	45		
54124	Semnele Timpului (12 szám/év, román nyelvű)	100	82		
Összesen:					

*Az ajánlat a 2022. augusztus 29. és november 7. közötti iktatott és kifizetett bérletekre érvényes.

A MEGRENDELÉSEKET A FIZETÉS IGAZOLÁSA UTÁN IKTATJUK.